

AO JYUMONJI

Minh họa: **EIRI SHIRAI**

HỒ TRUNG DỨC dịch

level. 13

- Trái tim, mở ra,
cánh cửa mới

GrimGor

- ẢO ẢNH VÃ TRÒ TẦN -

KIM DONG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

AO JYUMONJI

Minh hoạ: **EIRI SHIRAI**

HỒ TRUNG ĐỨC dịch

level. 13

- Trái tim, mở ra,
cánh cửa mới

GrimGor

- ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN -

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 13. Trái tim, mở ra, cánh cửa mới

Hồ Trung Đức *dịch*

Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2022

1. Giấc mơ, tự do và đường chân trời

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, những thủy thủ rám nắng để trần nửa thân trên đang hùng hục leo xuống đến cầu tàu bằng chiếc thang gắn ở mạn thuyền.

Thuyền trưởng Ginzy của con tàu Mantis khoanh tay ngồi ngả ngón trên đài chỉ huy. Khi Haruhiro gật đầu chào hỏi, Ginzy hất cằm và nhả khuôn mặt giống cá, đúng hơn là khuôn mặt chỉ thấy được ở loài cá. *Anh ta đang cười à? Hay là đang cười nhạo mình? Chẳng biết nữa.*

Kết cục, sau năm ngày lênh đênh trên biển, cậu với anh ta vẫn không hiểu được nhau. Cậu cũng chẳng thấy có gì đáng tiếc, vì từ đầu đã không hề nghĩ đến việc làm thân với gã này. Mặc dù là thuyền trưởng nhưng anh ta không những chẳng được các thuyền viên yêu quý mà còn bị họ ghét bỏ. Họ thậm chí còn có vẻ khinh anh ta. Anh ta không có tính tốt nào, cũng chẳng dễ mến. Tại sao Thương hội hải tặc K&K lại để tên sahuagin (chính xác là con cá) chết tiệt đấy làm thuyền trưởng tàu Mantis? Hình như vì Ginzy là *bạn thân đích thực* của Kisaragi, người sáng lập K&K, nói cách khác là tranh thủ mối quan hệ, nhưng như thế rõ ràng là đã để tình riêng lấn lộn với việc công.

Mà kiểu gì chẳng được.

... Tiếc là không thể nói như vậy.

Đến trước cầu thang ở mạn tàu, Haruhiro nhìn qua khuôn mặt các đồng đội.

Kuzaku có mặt. Vẫn cao to như vậy. Đương nhiên rồi. Làm gì có chuyện cậu ấy teo nhỏ đi chứ.

Lần này, những cơn say sóng vẫn làm Shihoru khốn khổ, tình trạng không tốt lắm. Merry đang lo lắng theo sát và đỡ lấy Shihoru.

Có cả Setora cùng con nyaa Kiichi màu xám.

Hết rồi.

Yume sẽ quấy rầy KMO Momohina của K&K một thời gian. Nhân tiện, cái danh xưng KMO là viết tắt của “Nữ pháp sư kiêm bậc thầy kungfu”^[1] thì phải. Kiểu gì cũng thấy như thể cô nàng làm trò quá lố.

Tóm lại, với tình hình như vậy, tạm thời vẫn chưa thể cắt đứt quan hệ với K&K. Ít ra là cho đến khi Yume trở về.

Dù vậy, nói thật là việc không có Yume đi cùng chỉ khiến cậu cảm thấy có gì đấy không đúng lắm.

Yume đã nói rằng muốn mạnh lên. Không phải là cậu không hiểu được. Chính Haruhiro cũng muốn mạnh hơn nếu có thể. Có điều, vì Haruhiro không kì vọng vào bản thân nhiều đến thế, nên cậu thường có xu hướng quan tâm đến khía cạnh nâng cao năng lực của cả tổ đội hơn. Khác với Haruhiro, Yume có lẽ cảm thấy bản thân còn tiến bộ được, sẽ có thể làm nhiều hơn. Thực tế, Yume vẫn chưa phát huy hết tiềm năng. Haruhiro cũng thấy rằng cô ấy vẫn còn phát triển được hơn nữa. Nhưng mà...

Cứ phải là lúc này mới được à?

Thợ săn mà lại muốn thành bậc thầy kungfu là sao?

Mà bậc thầy kungfu là cái gì chứ?

Dù tạm gác lại những điều đó để tính sau đi nữa, cậu muốn ít ra Yume cũng phải nói chuyện với mình trước khi quyết định. Dù gì, nếu Yume thực sự cương quyết thì có lẽ Haruhiro sẽ không can ngăn. Tuy vậy, làm thế vẫn có nhiều ích lợi, chẳng hạn như giúp cậu chuẩn bị tinh thần.

Khi ở trên thuyền và bị những con sóng lắc qua lắc lại, cậu đã thử suy nghĩ về chiến thuật trong điều kiện không có Yume nhưng cậu chẳng thấy được điều gì ngoài sự lo lắng. Lỗi hổng Yume để lại quá lớn. Cực kì lớn. Yume không giỏi suy nghĩ logic nhưng lại sở hữu sự tinh tường có tính trực giác giống như động vật. Bằng cảm giác, cô ấy có lẽ biết rõ nếu không có mình thì đồng đội sẽ gặp khó khăn, nên mãi không thể nói ra nguyện vọng của bản thân. Nhưng sau một hồi phân vân rồi lại lưỡng

lự, cô ấy đã đưa ra quyết định. Đúng là phong cách của Yume. Dù cậu không hề có ý trách cứ Yume, nhưng thiếu cô ấy thật sự khó đủ đường. Với tư cách là thủ lĩnh, cậu lại càng phải gồng mình chống chọi, bởi tuyệt đối không được để điều đó lộ ra trước mặt đồng đội.

Giá như việc Yume không có ở đây chỉ là một giấc mơ.

Nghe cứ như chơi chữ^[2] nhưng đó là lời thật lòng, không có chút nào giả dối. Bây giờ có muốn quay lại quần đảo Emerald để đón Yume cũng không được, nên chỉ còn cách chấp nhận sự thật thôi.

May mắn là sớm muộn gì Yume cũng sẽ trở về bên các đồng đội. Chắc Yume sẽ không thất hứa. Nếu phải mô tả thì Haruhiro là một người bi quan, nhưng cậu lại lạc quan về điểm đó. Cậu sẽ kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi Yume quay lại vào nửa năm sau. Chỉ cần sống sót cho đến lúc đấy là được. Chuyện đâu sẽ có đó.

... Là Haruhiro muốn nghĩ như vậy.

Không, kiểu gì thì kiểu, mình cũng buộc phải xoay sở được.

Sau khi dùng cầu thang bên mạn thuyền để xuống đến cầu tàu, dù không thể nói cụ thể là cái gì và như thế nào, nhưng cậu cảm thấy bầu không khí hoàn toàn thay đổi.

“Mà thôi, có khi là ảo giác...”

Haruhiro nhìn bao quát bến cảng của Thành phố tự do Verle danh tiếng.

Thị trấn hải tặc Roronea có bầu không khí sôi động, hoang dã, dù chịu thiệt hại nặng nề do cuộc tấn công của đám rồng thì bến cảng nơi đó vẫn náo nhiệt với rất nhiều tàu bè của hải tặc. Thế nhưng, quy mô của Verle rất khác. Khác biệt đẳng cấp hoàn toàn.

Chẳng biết cảng Verle có bao nhiêu cầu tàu nữa. Rốt cuộc là có bao nhiêu con tàu đang thả neo? Số lượng nhiều đến mức không thể hình dung được.

Đông đảo phu khuân vác không ngừng vác hàng hoá đi qua đi lại bến đỗ với cầu tàu, đám thủy thủ làm việc ở quanh tàu, lúc thì hò hét lúc thì cười nói. Lác đác lại thấy bóng dáng đàn ông và

phụ nữ ăn vận vô cùng đẹp đẽ ngồi trên kiệu hoặc xe người kéo, chẳng biết là ai.

Dương nhiên, nếu đã có con người như đám Haruhiro thì cũng có cả đám orc da xanh lá với thân hình vạm vỡ. Có cả elf mảnh dẻ với đôi tai nhọn, dwarf mập lùn như cái thùng với bộ râu rậm rạp, undead với khuôn mặt xám ngoét cùng lũ goblin và kobold.

“Này, kia là...”

Setora tròn mắt nhìn một người phu khuân vác. Không biết từ lúc nào, Kiichi đã trèo lên vai Setora, hay nói đúng hơn là quấn quanh cổ cô ấy. Dù là một con nyaa can đảm, sự huyền ảo ở đây có lẽ vẫn làm nó sợ hết hồn.

Trên lưng người phu khuân vác nọ chất đầy hàng hoá. Nhưng lưng của anh ta lại ở nửa thân dưới. Hay có lẽ đó không phải là lưng? Anh ta có đến bốn chân. Nửa thân trên là người, nửa thân dưới là ngựa. Anh ta còn có cả đuôi.

“Nhân mã.” Merry thì thầm.

“A, đó hả...?”

Haruhiro cũng từng nghe nói đến. Nhân mã nửa người nửa ngựa. Nhớ không nhầm thì họ sống ở hoang mạc Kazahaya. Đây có lẽ là lần đầu tiên cậu tận mắt nhìn thấy họ.

“Cơ thể to lớn, mã lực chắc cũng đáng kể...”

Kuzaku cười nhả nhỏ.

“Ngựa mà lại?”

“Nhặt nhẽ.” Setora xô toẹt một câu, làm lông mày Kuzaku xệ xuống thành hình chữ Bát, trông có vẻ bị tổn thương.

“Không phải chứ. Cậu vừa rồi không được à?”

“Cậu chẳng có chút xíu khiếu hài hước nào cả.”

“Chà, tôi không muốn bị cô Setora nói vậy đâu.”

“Ý cậu là gì?”

Rời khỏi bến cảng, một bầu không khí thanh tao nhã nhận bắt đầu toát lên từ đường phố Verle.

Để lấy một ví dụ thì có thể nói đến những toà nhà ở Alterna. Bảo chúng là công trình giản dị nhưng vững chãi nghe thì kêu đấy, nhưng thực ra chỉ được cái kiên cố chứ trông rất quê mùa. Nhà bằng gỗ thì để nguyên màu gỗ, nhà bằng đá cũng giữ nguyên màu đá. Còn Verle, nhà cửa hầu hết có tường trắng với mái nhà sơn màu sắc sặc sỡ. Không khó để bắt gặp những cây cột hay cánh cổng được chạm khắc, và đến cả những cánh cửa sổ gỗ cũng có vẻ gì đó hào nhoáng không rõ lí do. Cũng không hiếm những ô cửa kính.

Phải chăng vì bọn cậu đang đi bộ trên con đường chính kéo dài từ bến cảng nên người và xe qua lại mới tấp nập thế này.

“Verle đúng là đô thị hoành tráng quá nhỉ.”

Đứng trong đám đông, Kuzaku lăm bắm, xen lẫn tiếng thở ra trầm trầm.

“Á...”

Shihoru suýt bị đẩy ngã bởi một người qua đường. Khi Kuzaku kêu lên, “... Này, đợi đã!” tỏ ý phản nản, người đó dừng bước và quay người lại. Cổ và cánh tay hấn mập mập đến nực cười còn bả vai thì gồ lên một cách khó hiểu. Hấn trông có vẻ cao hơn cả Kuzaku cao kều. Haruhiro nghĩ bụng rằng hấn xanh quá đi mất. Không làm sao thấy quen mắt với cái làn da xanh lét đó được.

Dù nhìn từ góc độ nào, hấn cũng là một tên orc.

“Wazza. Danaggua!” Gã orc qua đường hét lên câu gì đó.

“... Ấy. Ta chẳng hiểu người đang nói cái gì đâu?”

Kuzaku định khiêu khích tên orc qua đường. Không ngờ vào những lúc thế này, cậu chàng lại bốc đồng như vậy. Haruhiro khẽ đặt tay lên hông Kuzaku.

“Sinh sự bây giờ để làm gì chứ? Xin lỗi qua loa một câu đi.”

“Nhưng gã đó đã va vào Shihoru.”

“Kuzaku... ời.”

Shihoru được Merry đỡ và nở một nụ cười.

“Vừa nãy chỉ tại tớ không chú ý cẩn thận thôi...”

“Ờ thì thôi, Shihoru đã nói vậy...”

“Ganna! Degan!”

Tên orc qua đường phun nước bọt rồi sấn tới gần Kuzaku.

“Khoan, đã bảo là...!”

Có vẻ Kuzaku đã nổi cáu vì bị bắn nước bọt lên mặt.

“Đã bảo là không hiểu rồi! Nói cái gì ta hiểu được đi!”

“*Fxck! You!*”

“Ái chà, kiểu đó hoàn toàn là muốn gây sự đây mà!? Thích thì chiều luôn!?”

“Khoan! Dừng lại đi!”

Haruhiro nhanh chóng chen vào giữa gã orc qua đường và Kuzaku. Do không biết nói tiếng orc nên cậu phải hoa chân múa tay, cố hết sức giải thích. Tên orc qua đường thấy vậy thì bỏ đi khá dễ dàng nên cũng có thể xem là may mắn. Quan trọng nhất là không có đám đông hiếu kì nào bu lại, có lẽ ở Verle, những tranh cãi nhỏ kiểu này là chuyện cơm bữa và gã orc đó cũng không thực sự bức mình.

“... Dừng làm tớ phải lo sợ như thế.”

“Xin lỗi.”

Nhanh nhẩu xin lỗi ngay là tốt, nhưng Kuzaku vẫn đang cười chua chát. *Cậu chẳng hề hối lỗi mấy phải không? Tí nữa phải cho một trận mới được. Nhưng không phải một trận đòn đâu. Chắc là kiểu quở trách nhẹ nhàng...*

“Cậu nổi nóng cái gì vì chuyện không đâu như thế? Bộ cậu là đồ ngốc à?”

Setora thì không dễ tính như Haruhiro, trông cô nàng choáng váng ra mặt, thậm chí mắt còn ánh lên vẻ khinh thường. Kuzaku cuối cùng cũng có vẻ nghiêm túc thừa nhận lỗi lầm của bản thân, vừa gãi đầu vừa mở mồm lí do lí trấu.

“... Gã đó là một tên orc chính cống nên tớ nhớ... Rõ ràng là kẻ địch mà.”

“Ở đây còn nhiều orc hơn cả Roronea đấy.”

“Cũng phải... Thế nhưng mà...” Kuzaku nói với vẻ mặt giống như chưa thể chấp nhận được, “tớ cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy.”

Nghĩ lại thì đã hơn hai trăm ngày trôi qua kể từ khi bọn cậu lạc vào Darunggar từ Wonder Hole thông qua Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Dù cuối cùng cũng trở về được Grimgar, nhưng chỗ đó lại là Thousand Valley cách xa Alterna tít tắp mù khơi. Sau đó cả bọn còn gặp phải đủ thứ chuyện thăng trầm, chật vật rất lâu mới đến được Verle. Nghĩ tới chuyện kể từ lần cuối bọn cậu trở về Alterna đến giờ vẫn chưa tròn một năm, cảm giác thật khó mà tin nổi.

Chẳng biết bọn cậu đã trưởng thành hơn chưa. Chắc chắn cả bọn đều có thay đổi về thể xác lẫn tinh thần. Cả nhóm đã tích lũy kinh nghiệm và biết được những điều mình chưa biết. Trong đó có lẽ bao gồm cả những điều không cần biết hay những điều đáng lẽ không nên biết.

Như Kuzaku vừa nói, lũ orc là kẻ địch. Điều đó từ trước đến giờ vẫn không thay đổi, nhưng Haruhiro của hiện tại đã biết một điều. Trước khi là kẻ địch của loài người, orc cũng là sinh vật sống giống như bọn Haruhiro. Nếu hiểu được ngôn ngữ, orc là đối tượng có thể chuyện trò, và nếu muốn, chuyện thấu hiểu lẫn nhau có lẽ cũng không phải là bất khả thi.

Ngay cả trong tộc bất tử (undead), những kẻ chỉ được coi là xác chết biết đi, là zombie có trí tuệ, cũng có những người như trưởng ban Jimmy của K&K. Jimmy rõ ràng có thể *đồng hành* với con người, nên dù hiện tại bọn cậu không có người quen nào là orc, nhưng có lẽ đến một lúc nào đó, bọn cậu sẽ gặp được những orc có thể trở thành bạn bè.

Đương nhiên, nếu là kẻ địch thì dù là orc hay thậm chí cả con người, đến lúc nguy khốn, cậu vẫn sẽ dám đoạt mạng chúng. Đến giờ này, Haruhiro đã vấy bẩn đôi tay mình rồi nên cậu chẳng còn quyền để bàn tới việc bản thân có cảm giác tội lỗi thế nào. Nếu cần thiết, cậu sẽ ra tay không do dự. Bằng không, bọn cậu sẽ mất mạng.

Nhưng điều đó có thật sự cần thiết hay không?

Đối phương có thật là kẻ thù mà bọn cậu phải chiến đấu bằng mọi giá?

Chúng là kẻ thù không đội trời chung, ngoài chém giết lẫn nhau thì không còn lựa chọn nào khác. Vì hoàn cảnh, cậu đã hoàn toàn tin vậy, nhưng phải chăng thực tế không hẳn là như thế?

2. Khoảng cách từ nơi chúng ta đang ở

Dù sao thì trước hết cũng phải trở về Alterna đã.

Có điều, khoảng cách từ Verle đến Alterna không hề ngắn, nói đúng hơn là khá xa, theo đường chim bay là năm trăm kilomet. Đương nhiên, do điều kiện địa lí, không thể tiến thẳng một lèo, suy ra quãng đường thực tế sẽ vào khoảng sáu trăm đến bảy trăm kilomet. Trước mắt, giả sử quãng đường là sáu trăm kilomet, dù một ngày có cố gắng đi bộ được ba mươi kilomet thì vẫn tốn hai mươi ngày. Không phải khá nữa, mà là cực kì xa.

Nghe đâu orc và undead đang chiếm đóng quân sự phần phía Bắc Verle, nhưng Alterna ở hướng Tây Nam nên bọn cậu sẽ không phải đi qua đất địch. Thế nhưng, bọn cậu hoàn toàn không thông thuộc địa hình, đến cả tuyến đường đại khái cũng không nắm được, khó có thể dựa vào sức mình để đến Alterna.

Bọn cậu có tiền. Một trăm đồng bạch kim, khoản tiền thưởng do Thương hội hải tặc K&K chi trả. Tương đương với một nghìn gold. Quá nhiều tiền, nói thật là không hề có cảm giác thực tế chút nào. Nhưng dù có không thể nghĩ đây là sự thật, tiền cũng đã ở trong tay, vì thế, cậu từng tính đến chuyện thuê người dẫn đường, song lại có cảm giác làm thế sẽ dễ dàng bị kẻ khác nhìn ra điểm yếu. À thì có tận một nghìn gold, bị nhìn ra điểm yếu cũng không sao hết, nhưng thật khó để phán đoán xem đối phương có phải người có thể tin tưởng được hay không. Nếu người ta biết bọn Haruhiro giàu sụ, dám cá là những kẻ có mưu đồ không tốt đẹp gì sẽ ùn ùn kéo tới. Cứ giả vờ làm lính tình nguyện nghèo rớt mùng tơi khéo lại an toàn. Cảnh giác cỡ đó là lẽ hiển nhiên.

Haruhiro nghe ngóng được chuyện thường có thương nhân qua lại giữa Verle và Alterna. Nếu tìm thì hẳn sẽ thấy một, hai

đoàn buôn tuyển người hộ tống.

“...Lẽ nào, suy nghĩ của tớ, quá ngây thơ...?”

Nhóm Haruhiro thu thập thông tin từ chủ quán và khách khứa ở khắp các quầy hàng cũng như từ những người qua đường thân thiện, sau đó thử đi đến phố Haneki-Kajiki^[3]. Toàn bộ con phố lớn có mái che này đều là chợ, nhưng lại không thấy mấy cửa tiệm bày bán hàng hoá. Có vẻ đây cơ bản là nơi các thương nhân giao dịch với nhau nên chỉ toàn văn phòng của thương hội nào đó hoặc công ty thương mại nào đó nằm kề nhau san sát.

Đúng như dự đoán, có vài đoàn buôn hướng về Alterna. Khi bọn cậu hỏi các thương nhân dẫn đầu đoàn buôn xem họ có cần người hộ tống hay không, tất cả đều vô cùng lạnh nhạt.

“Hộ tống ấy hả?”

Một thương nhân hơi béo, để râu sành điệu nhìn bọn Haruhiro với vẻ nghi ngờ rồi cười khẩy.

“Các người nghĩ ta là đồ ngu sao? Nhỡ mà có thằng đàn nào thuê đám không rõ danh tính như các người thật thì nhớ nói cho ta biết nhé. Lấy cái sự ngu xuẩn của gã đó làm đồ nhắm hẳn sẽ được một bữa rượu ngon.”

Bọn cậu bị nói cho không kịp vuốt mặt. Kuzaku tỏ ra hơi bực, nhưng nếu đứng trên lập trường của người thương nhân mà suy nghĩ sẽ thấy ông ta nói có lí. Cũng giống như việc nhóm Haruhiro không thể dễ dàng thuê người dẫn đường, thương nhân cũng muốn nhận sự bảo vệ từ người mà họ có thể tin tưởng được. Quan sát kĩ thì thấy hoá ra cũng có nhiều thương nhân dẫn theo những người đàn ông đàn bà cường tráng, vũ trang đầy đủ. Chắc là những thương đội khá khẩm sẽ thuê được đội hộ vệ thường trực cho mình.

Dù sự việc không diễn ra đơn giản như Haruhiro đã nghĩ, nhưng thôi thì cũng chẳng cần gì phải sốt ruột. Bọn cậu có tiền. Có tiền đúng là một việc tuyệt vời. Cứ thoải mái đi.

Trước khi mặt trời lặn, nhóm Haruhiro tìm được một chỗ trọ khá ổn, sau đó lại đi ra phố và quyết định ăn tối cùng nhau.

“... Đây là Kaientei.”

Trong quá trình bọn cậu thu thập thông tin, cái tên này đã được nêu lên rất nhiều lần như một địa điểm ăn ngon. Kaientei là nhà ăn ngoài trời có đến hơn một trăm bàn nhưng không có nổi một chiếc ghế. Đây có vẻ là nơi mà người ta có thể thoải mái đứng ăn uống sau khi mua đồ từ những quầy hàng đông đúc xung quanh. Họ sẽ được nếm đủ loại món ăn đa dạng, cũng có thể chén chú chén anh với giá cả phải chăng. Dù mặt trời lặn chưa lâu, nhưng không khí đã khá náo nhiệt, gần như kín hết các bàn.

Giao việc mua bán cho Kuzaku và Setora, Haruhiro, Shihoru cùng Merry ở lại bàn. Kiichi thì đi theo Kuzaku với Setora.

Khoảng cách giữa các bàn khá hẹp, lại ồn ào và đông đúc, khiến cả bọn không khỏi bồn chồn.

“Đáng lẽ nên đi quán khác nhỉ?”

Merry nhỏ giọng hỏi. Haruhiro ậm ừ gãi gãi cổ.

“Cũng chẳng biết nữa. Thực ra kể cả mấy quán hạng sang cả bọn chưa từng đến thì bây giờ tại mình cũng có thể vào rồi. Nói sao nhỉ... kiểu như, mấy nơi có cảm giác trầm ổn ấy.”

Shihoru hơi rụt cổ và cười méo xẹo.

“... Chỗ đó có khi cũng không thoải mái...”

“Ừ. Có lẽ thế. Nghĩ thế nào thì mấy chỗ đó cũng không hợp với bọn mình.”

Merry mỉm cười tinh nghịch.

“Với Dragon Rider á?”

“Đừng nhắc đến chuyện đó nữa mà...”

“Nhưng nhờ vậy mà bọn mình mới giàu to.”

“Chỉ là ăn may thôi mà. Nhìn chung tớ cũng đâu có cười rông? Tớ chỉ kịp xoay xở bám vào nó. Mà tự tớ cũng phải thừa nhận... không rơi giữa đường chúng tớ mình cũng khá rồi.”

“Cái đó...”

Trong một thoáng, Merry phồng má cứ như Yume vậy. Chỉ một tích tắc thôi. Má cô ấy xẹp xuống ngay, còn Haruhiro thì

cảm tạ trời đất vì đã không bỏ lỡ khoảnh khắc quyết định đó. *Trời đất nào nhỉ? Kiểu như thần thánh à? Chẳng rõ nữa. Nhưng đó đúng là một biểu cảm tuyệt vời. Giống như một phần thưởng... Ừ, phần thưởng là cái gì cơ?*

“Trừ một điểm.”

“... Tớ xin lỗi.”

Haruhiro cúi đầu. Hình như hồi trước cậu từng bị trừ điểm rồi. Có nghĩa đây là điểm thứ hai sao? Haruhiro chợt nghĩ không biết nếu cứ bị trừ điểm như thế này thì sẽ ra sao nhỉ.

“Chà, xin thứ lỗi.”

Bỗng nhiên có một giọng nói oang oang cất lên và ai đó đặt ụych chiếc cốc vại xuống bàn của bọn Haruhiro. Không phải Kuzaku, không phải Setora và hiển nhiên là không phải Kiichi.

Đó là một gã đàn ông với mái tóc xơ cứng khác lạ. Gã ta đeo kính, vác một cái ba lô to bụi trên lưng. Gã mặc một bộ quần áo trông khá bền nhưng sờn cũ, kiểu dành cho dân lữ hành, đôi ủng dưới chân cũng bẩn thỉu. Nhìn bề ngoài thì có vẻ là con người.

“... Ờ?”

Shihoru run bắn. Tối thiểu thì xem ra Shihoru không quen biết gã đàn ông. Cũng phải. Nếu là Alterna thì không nói làm gì, nhưng đây là Verle. Merry kéo Shihoru về phía mình để che chắn cho cô bạn và lườm gã đàn ông bằng ánh mắt sắc lẹm.

“Hử? Có chuyện gì vậy?”

Gã đàn ông chớp chớp đôi mắt không lấy gì làm to sau cặp kính. Cái mũi tẹt cùng khuôn mặt góc cạnh không hẳn là không có đặc trưng, và quả thật là Haruhiro chưa từng gặp người này.

“À, ừm... Xin hỏi anh là ai vậy?”

Nghe Haruhiro hỏi, gã đàn ông nâng chiếc cốc vại lên, tu ừng ực chỗ rượu nổi bọt rồi khà một tiếng.

“Tôi ấy hả?”

“Thì ở đây chỉ có mỗi bọn tôi với anh...”

“A ha ha ha. Đúng thế! Đúng thế! Tôi chỉ là một thương nhân tầm thường tên Kejiman. Vì không còn chỗ trống, lại thấy các cô các cậu ít người, nên tôi nghĩ cho tôi đứng ké cũng không sao. Nhìn xem, tôi chỉ có một mình mà. Tôi sẽ không làm phiền các cô các cậu. Thấy tôi nói có đúng không?”

“À không, chuyện đó thì cũng chưa biết được...”

“Miệng lưỡi ghê gớm đấy!”

Kejiman lại cười ha hả rồi uống thêm một ngụm rượu. Điều cười khó ưa không tả nổi. Cái kiểu để mặc cho bọt dính quanh mép thế kia cũng khiến Haruhiro ngửa ngáy không rõ lí do. Bảo gã ta lau bọt đi thì cũng được, nhưng làm thế xem ra sẽ khiến cậu có cảm giác giống như thất bại.

“Bọn tôi vẫn còn những người đi cùng khác.”

Khi Merry tuyên bố như thế bằng thái độ hết sức lạnh lùng, Kejiman la lên “Không sao hết!” bằng giọng phấn khởi có âm lượng lớn đến phí phạm. Bị Merry cự tuyệt mà không hề nao núng tí nào, thật là mạnh mẽ. Tinh thần quá vững. Hoặc gã đơn giản là một tên thiếu nhạy cảm.

“Có người đi cùng thì cũng chẳng đến mười hay hai mươi người đâu nhỉ? Mà vậy thì chẳng có vấn đề gì. Kìa, nhìn cái bàn này mà xem. Đủ xài cho bảy, tám người, cố nhồi nhét thì khéo còn được mười người ấy chứ. Các cô cậu còn mấy người? Một người? Hai người? Hay là ba người? À, hai người! Nếu vậy thì OK, OK hết!”

Hồng rồi. Với cái đà này thì bọn cậu sẽ bị áp đảo. Giá mà có Kuzaku với Setora ở đây. Nhưng hai người họ vẫn chưa quay lại. Haruhiro phải làm gì đó để chống đỡ... Nhưng, khoan đã.

“... Thương nhân?”

“Đúng vậy. Thế thì sao?”

Môi trên của Kejiman vẫn còn dính bọt. *Chết tiệt. Mình thua rồi.*

“Này... Trên miệng anh dính bọt...”

“Ồi chà chà chà chà chà chà chà chà!”

Kejiman dùng mu bàn tay trái đang mang chiếc găng tay da hở ngón để quệt bọt đi, đổ mặt với vẻ xấu hổ. Đây là gương mặt hả? Sao phải nói nhiều chữ “chà” thế. Nhiều quá đáng.

“Thất lễ, thất lễ rồi. Nhưng mà? Gì nhỉ? À phải, tôi đúng là thương nhân nhưng thế thì sao? Nhìn mấy cô mấy cậu thì có vẻ giống lính tình nguyện ở Alterna. Không sai chứ?”

“À, đúng là không sai...”

“Ừm. Ừm. Mắt kính của tôi tinh lắm. Kính của tôi không phải để làm màu. Có độ hắt hoi. Thế? Sao hả? Các cô cậu có hứng thú với việc buôn bán à?”

“Cũng không phải thế...”

“Ồ, vậy sao? Thỉnh thoảng cũng có dăm ba tay mơ xuất thân từ lính tình nguyện học đòi buôn bán. Tôi cũng biết mấy người. Mà chẳng thuận lợi lắm đâu. Đúng là đáng đời! Chết hết đi...!”

“Anh quá lời rồi...”

“Xin lỗi, xin lỗi! Tôi lỡ mồm! Sống là luôn mang trong lòng đủ loại phần hận mà!”

“... Anh đã từng tới Alterna chưa?”

“Rồi. Rồi. Đừng nói với ai nhé, tôi sắp sửa đi tới đó đấy.”

“Hả!?”

“Không giấu gì cậu! Tôi kiếm sống bằng việc giao thương với Alterna đây!”

“Tuyên bố đồng dạng thế kia thì chắc anh cũng chẳng giấu ai...”

“Một câu mào đầu thôi mà? Cái câu ‘không giấu gì’ ấy. Chỉ là thuận mồm thôi. Tóm lại là phát lên sau một đêm nhờ vào những mặt hàng gần đỡ không ai đụng! Đoá hoa Kejiman chính là tôi đây! A ha ha ha.”

3. Cách sống

Ôi đoán mình là người có tính hay lo. Chuyện gì cũng nghĩ theo chiều hướng xấu. Nhất là những gì dính dáng đến bản thân đều diễn ra không suôn sẻ. Cô không thể ngăn mình nghĩ về điều đó.

Thực ra vẫn có những lúc suôn sẻ, có lúc thì không, nhưng những sự việc không hay thường đọng lại nhiều hơn trong kí ức. Chúng bám riết không rời. Khi nhìn lại con đường đã đi qua, không phải chỉ toàn thấy những thứ đáng quên. Dù cô biết rõ là như thế. Vậy mà, đầu mặt có ngẩng lên thì trái tim vẫn cúi gằm.

Hiện giờ, cô cũng đang cúi mặt.

Những giọt nước nhỏ rơi xuống từ mái tóc làm ướt đuôi cô.

“Shihoru.”

Nghe tiếng gọi, Shihoru cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Ánh sáng dịu nhẹ từ chiếc đèn rọi sáng căn phòng. Bản thân nơi trọ giống như một toà lâu đài nhỏ. Ban đầu, khi mới bước chân vào căn phòng này, cô đã nghĩ phải chăng một nàng công chúa nào đấy đang sống ở đây. Tất nhiên, phòng của công chúa thì không thể có đến bốn cái giường. Đồ đạc cũng chỉ ở mức tối thiểu, nhìn kĩ thì nội thất cũng chẳng mấy xa hoa. Chỉ là căn phòng có kết cấu vững chắc, sạch sẽ, được chăm chút thường xuyên. Thế nhưng, tấm nệm trên chiếc giường mà Shihoru đang ngồi rất êm ái, lại còn thoang thoảng hương thơm.

Cô không nhớ lần cuối mình được ở trong một nơi như thế này là từ khi nào nữa? Có lẽ đây là lần đầu tiên.

Merry cầm khăn tắm đứng ngay trước mặt Shihoru.

“Tóc cậu vẫn còn ướt kìa.”

“... A.” Shihoru sờ lên tóc. Vẫn còn khá ẩm.

Merry ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng áp chiếc khăn tắm lên đầu Shihoru. Động tác cẩn trọng đúng kiểu của Merry.

Shihoru định nói câu “kệ tớ đi” nhưng lại nuốt xuống. Với Shihoru, việc đón nhận ý tốt của người khác còn khó hơn là cự tuyệt. Có lẽ tính cách cô là như vậy. Thế nhưng, qua việc giao tiếp với bạn bè, cô đã học được rằng khi bản thân thấy hạnh phúc vì được ai đó làm cho điều gì đấy thì vẫn nên đón nhận nó dù trong lòng có thấy ngại mà muốn khước từ.

Yume không che giấu cảm xúc của bản thân. Cũng không vòng vo. Hoàn toàn trái ngược với Shihoru.

Dù muốn, Shihoru cũng không thể trở thành người giống như Yume. Có điều, khi Yume tìm kiếm hơi ấm và ôm chầm lấy Shihoru, cô có thể ôm đáp lại mà không tránh né. Nếu Yume bảo rất thích cô, bằng cách nào đó cô vẫn đáp lại được rằng “tớ cũng vậy”. Dù khó có thể nói ngay trước mặt người quan trọng của mình rằng “tớ quý cậu” thì Shihoru vẫn có thể đối đãi với họ bằng cả tấm lòng theo cách của riêng mình.

“Cảm ơn cậu... Merry.”

Merry khẽ cười, tay vẫn liên tục chuyển động.

Nếu có Yume ở đây chắc sẽ sôi nổi lắm. Khi Shihoru ở riêng với Merry, vì cả hai đều không phải kiểu người nói nhiều nên cũng chẳng mấy khi buồn chuyện.

Giữ im lặng không làm Shihoru thấy khó chịu. Cô chỉ lo lắng rằng không nói gì liệu có ổn không, người ở cùng sẽ nghĩ thế nào. Merry có lẽ là người sẽ nói khi nào muốn và không thích lan man vô ích. Lúc ở cùng Merry, dù hai người chẳng trò chuyện gì, không khí cũng không trở nên khó xử. Cả hai chỉ cần nói với nhau những điều mình muốn nói, chỉ cần lắng nghe những lời được thốt ra.

“Buồn ghê,” Merry lẩm bẩm.

“...Ừm.”

Khoảnh khắc Shihoru gật đầu, ngực cô thắt lại.

Hoá ra Merry cũng có cảm xúc giống như Shihoru.

Thực ra Shihoru đã biết rồi...

“Tớ thấy rất... buồn.”

“Tớ được Yume cứu giúp rất nhiều.”

“... Tớ cũng vậy. Có lẽ... chắc chắn là... nhiều hơn cả Merry.”

“Lúc cậu ấy trở lại, bọn mình phải tươi cười chào đón.”

“Chắc tớ sẽ khóc mất.”

“Vậy cũng được mà?”

“Tớ... hơi giận cậu ấy.”

Cô lỡ nói ra điều mà mình vốn không định bày tỏ với ai.

Merry đặt chiếc khăn tắm lên đùi mình rồi vòng tay qua lưng Shihoru.

Yume khá mạnh mẽ, còn Merry lại nhẹ nhàng. Trước đây, Shihoru nghĩ rằng Merry đang giữ kẽ. Nhưng không phải. Đó là cách ứng xử, là cá tính của Merry.

“Tớ thì bàng hoàng lắm. Một lần nữa, tớ lại thấy Yume thật thú vị.”

“... Thú vị quá mức. Tớ... rất thích, điểm đó của Yume.”

Nước mắt chực trào, nhưng lại chẳng chảy ra. Đó là nhờ Merry đã giữ cô tựa vào mình.

“Vì vậy, tớ không thể nào nghĩ được rằng chúng tớ sẽ xa nhau... Tớ đúng là kiểu gây khó chịu nhỉ... Tớ ghét điểm đó của mình. Suốt ngày lập tức dựa dẫm vào người khác.”

“Có lẽ là Yume tin tưởng Shihoru, rằng dù xa cách một thời gian cũng sẽ không sao cả.”

“... Cậu nghĩ Yume có bao giờ nghi ngờ bạn bè hay đồng đội không?”

“Không hề.”

Merry trả lời ngay lập tức rồi mỉm cười. Shihoru cũng thấy buồn cười.

“... Phải đấy.”

“Yume dù có mạnh lên thì vẫn là Yume thôi. Tớ cảm thấy thế.”

“Biết đâu cậu ấy sẽ thay đổi ngoài dự đoán thì sao... ?”

“Dẫu là như thế thì vẫn giống kiểu của Yume. Có lẽ sao cũng được. Chỉ cần sau nửa năm nữa, Yume có thể bình an gặp lại bọn mình...”

Merry thả tay phải ở khoảng ngang eo Shihoru. Tay trái thì nghịch chiếc khăn tắm đang để trên đùi.

“Đúng... rồi.”

Shihoru vươn tay phải, nắm lấy tay trái Merry. Chẳng biết có phải vì không ngờ tới việc đó hay không mà Merry cứng người lại ngay tắp lự. Dù cảm giác như sắp sửa bị hất tay ra nhưng Shihoru vẫn nắm chặt không buông.

“Có Merry ở đây như thế này nên tớ không sao cả... Vì dù có chuyện gì đi nữa, Merry vẫn là Merry.”

Merry cúi đầu ngẫm nghĩ gì đó. Dù có chấp nhận nhau hay thu hẹp khoảng cách đến thế nào, mỗi người vẫn là những cá thể riêng biệt. Shihoru đã không nhận ra quyết tâm của Yume. Với nội tâm của Merry cũng vậy, cô cũng chỉ có thể phỏng đoán.

Nhưng ít nhất là cô có thể cố gắng đoán. Dù không thể thấu hiểu hết đi nữa, cô vẫn biết rằng Merry đang vô cùng phiền não và khổ sở.

Shihoru không hiểu được nỗi khổ tâm của Merry. Chắc hẳn ngay cả việc đưa ra lời khuyên hữu ích cũng chẳng dễ dàng gì. Có lẽ sự tồn tại của Shihoru không thể trở thành chỗ dựa của Merry.

Nhưng... vì mình đang ở đây.

Giả sử có bị ai đó bảo “không cần thứ như cậu”, mình cũng sẽ không ghét bỏ bạn bè, bởi chúng mình đã giao phó cho nhau tính mạng của bản thân. Dù có bất kì chuyện gì xảy ra đi nữa, mình cũng sẽ không bỏ cuộc. Tự mình cũng cảm thấy cái tính cố chấp này thật ghê rợn, nhưng đành chịu thôi. Bởi lẽ, đây chính là mình.

“... Tốt rồi.”

Merry thầm thì, nắm chặt tay Shihoru. Cái gì tốt cơ? Shihoru không dám hỏi mà chỉ tưởng tượng.

Shihoru ước rằng mình có thể mạnh mẽ tiến bước. Nhưng không làm gì quá sức mình. Cô có nhịp độ của riêng cô và không

thể trở thành ai khác ngoài chính bản thân mình cả.

Lúc mới đến Grimgar, Shihoru còn không thể ước lượng được độ dài bước chân của chính mình. Cô đã chập chững đi, tiến lên từng chút một, rồi bắt đầu tìm thấy bản thân. Đạo gần đây, Shihoru thường có cảm giác ấy.

Bởi vậy, Shihoru thấy lo lắng về Merry. Merry thỉnh thoảng lại như đang đánh mất mình vậy. Shihoru chỉ có thể nắm chặt tay bạn như thế này. *Còn những chuyện hơn thế... thì không phải mình.*

Haruhiro.

Chẳng biết cậu có hiểu rõ rằng đây có thể là chuyện chỉ mình cậu làm được hay không...?

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra khiến Shihoru hết hồn. Cô tách xa khỏi Merry một chút, nhưng sau đó nghĩ lại và thấy mình chẳng cần gì phải cuống lên.

Setora bước vào phòng. Một điều đáng ngạc nhiên là quán trọ này có nhà tắm hoành tráng phân riêng nam nữ, để phòng trống không có người thì quá bất cần, nên Shihoru và Merry đã đi tắm trước. Trong lúc đấy, Setora ở lại phòng, sau đó, cô ấy đi tắm một mình và giờ mới quay lại.

“... C... Cô tắm nhanh thế.”

“Ừm. Thế hử?”

Setora vừa dùng khăn tắm lau tóc, vừa bước tới một chiếc giường khác với chiếc Shihoru và Merry đang ngồi rồi thả người xuống. Cô đã thay sang trang phục bằng vải bông mua ở chợ Verle. Bộ y phục giản đơn chập hai vạt với nhau ở phía trước, nếu không thắt chặt đai lưng sẽ dễ dàng bị xổ ra. Chiều dài chỉ đến trên đầu gối, nhìn không được kín đáo. Là Shihoru thì đã chẳng thể mặc vậy mà đi.

Setora nằm ngửa ra giường. Cô ấy hít một hơi. Có lẽ thực tế không phải vậy, nhưng Shihoru lại cảm thấy phải chăng cô ấy đang ngột ngạt.

Giữa cô với Setora lúc nào cũng có một bức tường.

Quán Hoàng Kim Sơn Dương Ngư này là một nhà trọ cao cấp, thuê một phòng trong một đêm mất tận năm silver. Tuy vậy, cả bọn có tiền đủ để xài sang một chút, hoàn toàn có thể thuê năm phòng riêng thay vì hai phòng cho nam và nữ. Shihoru thì không nói làm gì nhưng Setora có lẽ thấy chật chội. Đáng lẽ bọn cô nên làm thế.

“Tôi nói trước nhé,” Setora mở miệng. “Về cái chuyện tôi không thoải mái với mấy người, tôi không nghĩ ngợi gì đặc biệt. Và cũng không có chuyện đó.”

Merry khẽ kêu “ơ...” và nghiêng đầu. Shihoru cũng mất một lúc mới nghiền ngẫm xong câu nói của Setora.

Setora nâng hai chân lên. Vạt áo trượt xuống khiến đôi chân mảnh mai của cô ấy lộ ra rõ mồn một.

Cô ấy đang tập thể dục sao?

“Tôi rất dở cái khoản làm thân với người khác... Do ăn nói khó nghe chẳng? Tôi gần như chẳng mấy khi thân thiết với người khác. Nói là không bao giờ chắc cũng được. Vì khác với người nhân tạo hay nyaa, sinh vật gọi là con người rất rắc rối... Câu này cũng khó nghe à? Ừm. Ăn nói ý tứ đúng là khó thật.

Không biết Shihoru trước hết có nên chỉ ra rằng khi giữ ý với đối phương, người ta sẽ không nói rằng mình đang giữ ý? Nhưng xem chừng Setora có cảm nhận được sự cần thiết của việc suy nghĩ cho người khác và đang cố gắng hết sức để tỏ ra ý tứ theo cách của bản thân, nên Shihoru cũng không lấy làm khó chịu.

“... Tiện nhắc, bé nyaa đâu rồi?”

“Kiichi ấy hả? Có khi đang đi khám phá phố phường rồi. Nó tò mò lắm. Khá hiếm nyaa như vậy. Nyaa hoang dã là loài vật sẽ không rời khỏi lãnh thổ của mình.”

“Chúng không thích đi đây đi đó ư?”

Nghe Merry hỏi, Setora thôi không nâng lên hạ xuống hai chân nữa.

“... Ừm. Trước giờ vốn vậy. Nyaa được nuôi ở Làng tuy đã quen với việc di chuyển nhưng vẫn phải để lại mùi của chúng ở

chỗ ngủ. Nếu không làm vậy, chúng sẽ thấy bồn chồn.”

Merry gật đầu ra chiều đã hiểu, có vẻ muốn hỏi thêm gì đó nhưng chẳng nghĩ ra. Shihoru cũng thế.

Setora lại định nhấc hai chân lên nhưng dừng lại giữa chừng, tạo thành tư thế co đầu gối trong khi vẫn nằm ngửa. Sau đó, sự im lặng kéo dài một lúc khá lâu. Nhưng có lẽ chỉ Shihoru cảm thấy lâu, chứ thực ra không phải vậy.

“... Tôi đã ích kỉ đưa rất nhiều nyaa ra khỏi Làng rồi để chúng mất mạng.” Setora lấy hai tay che mặt, thở ra một hơi thật dài. “Tôi là một người chủ tồi. Làm hỏng cả Enba. Không biết có chế tạo lại được không nữa. Hiện giờ, tôi không có ý định về Làng, nên chắc là vô vọng.”

Shihoru và Merry nhìn nhau.

Phải làm sao đây... Cậu nghĩ bọn mình nên làm gì?

Nếu là Yume thì chắc chắn cô ấy sẽ an ủi không do dự. Kể cả khi đối phương không phải Setora... mà không, bất kể đối phương có phải đồng đội hay không, có cùng chủng tộc hay không, Yume vẫn sẽ có thể đồng cảm, và khi cảm xúc có sự thay đổi nào đó, cô ấy sẽ thẳng thắn thừa nhận. Shihoru và Merry đều không thể quan tâm đến người khác mà không hề có thành kiến giống kiểu của Yume.

“... Con người...”

Setora đang khóc ư? Giọng cô ấy không run rẩy. Vẫn giống bình thường.

“Có vẻ ngoài và nội tâm. Dùng vẻ ngoài giả tạo để che giấu suy nghĩ thực lòng. Bình thản lừa dối, cả với chính bản thân mình. Hồi bé, tôi thấy điều đó khá đáng sợ, nhưng hiện giờ thì không. Ai cũng có thứ muốn bảo vệ và mỗi người đều phải cố gắng hết mình. Có điều,

tôi không thể dấn dấp đến mọi việc. Tôi cũng không hứng thú đến mức đấy... Tôi đã nghĩ như vậy. Chỉ cần có Enba và được đám nyaa vây quanh là đủ rồi. Lẽ ra phải như vậy. Tôi đã sai sao? Nhưng tôi không hối hận. Dù không nhận ra, nhưng sau khi rời Làng, tôi thấy rất sướng khoái. Cuộc sống ở Làng gò bó là vậy, thế

mà tôi chưa từng có ý định ra ngoài. Bây giờ tôi mới thấy điều đó thật kì lạ. Tại sao nhỉ? Tại sao tôi chưa từng chạy khỏi Làng? Là do sợ hãi? Hay do bất an...? Dù sao thì tôi cũng đã rời khỏi Làng. Tôi không muốn quay lại nữa. Dù rằng nếu không về Làng thì không thể chế tạo lại Enba. Kể cả thế, tôi không có ý định trở về. Enba thật đáng thương. Nhưng tôi cũng đáng thương đấy chứ. Nên nói thế nào nhỉ? Tôi có cảm giác mình thực sự đang sống. Cho đến giờ, tôi chưa từng một lần sống như thế này.”

“Có vui không?”

Nghe Merry hỏi một câu ngắn ngủn, Setora buông hai tay khỏi mặt mình.

“Vui... ấy à? Có lẽ có, có lẽ không. Dù mất đi Enba và đám nyaa nhưng tôi không đến nỗi suy sụp. Chuyện bất mãn cũng ít thôi.”

“Tức là không phải... không bất mãn?” Lần này đến lượt Shihoru hỏi.

Setora đơn phương kể chuyện về mình, Merry và Shihoru chỉ đặt câu hỏi như để xác nhận lại. Tuy Shihoru cho rằng đó là cách giao tiếp khá vụng về, nhưng ở thời điểm hiện tại, đây đã là giới hạn cao nhất đối với cả hai phía.

“... Đúng vậy. Thay vì bất mãn, nói rõ ra thì tôi có cảm giác như kẻ lạc loài. Tôi nghĩ dùng từ lạc loài là đúng đấy. Tôi bị gia đình đã sinh ra mình ghẻ lạnh nên cũng quen và thấy bình thường. Từ khi hiểu chuyện, tôi đã chống đối, không nghe lời cái gia đình mà đáng lẽ mình phải thuận theo. Dù hiểu được kết quả sẽ như thế nào nhưng tôi không thích rậm rập nghe lời cha mẹ, cũng không khuất phục lễ thói của Làng. Bây giờ... tôi không ngoan cố như khi đó nữa. Dẫu vậy, cũng không phải tôi đòi hỏi các người nhường nhịn mình... Để mà lấy ví dụ, vì tôi có cảm tình với Haru nên bắt Haru cũng phải thích tôi, đó là một chuyện vô lí. Dù cho tôi có buộc Haru tuân theo ý mình bằng cách nào đi nữa, trái tim anh ấy vẫn không hướng về tôi. Cuối cùng thì cũng giống với việc tôi không nghe theo gia đình mình vậy. Bởi vì tu sĩ... Merry, Haru thích cô rồi.”

Không ngờ cô ấy lại khẳng định luôn lúc này.

Shihoru liếc mắt thăm dò thái độ Merry. Merry cứng người lại. Như một bức tượng. Cô ấy đã biến thành bức tượng. Shihoru nghĩ rằng không thể nào có chuyện cô ấy không nhận ra, nhưng về khoản đấy, theo một nghĩa nào đó, Merry có khi còn “ngor” hơn cả Yume nên cũng khó đánh giá.

Shihoru muốn lên tiếng rằng, “Là tình cảm song phương bình thường thôi mà.” Khi ấy, Merry sẽ trả lời thế nào nhỉ? Biết đâu cô ấy lại hỏi “vì sao?” với vẻ mặt ngạc nhiên.

Do lúc nào cũng ở cạnh nhau nên thỉnh thoảng Shihoru lại quên mất rằng nếu nhìn một cách khách quan, Merry xinh đẹp đến nỗi khiến người khác không dám lại gần. Cô ấy cũng rất phong cách, và thú thật, Shihoru có ghen tị, nhưng người khác biết quá hẳn cũng có nỗi khổ riêng. Merry dường như chưa từng dính dáng gì đến chuyện yêu đương, có vẻ thờ ơ và khá là chậm hiểu... *Haruhiro cũng có vẻ hơi non chứ chẳng phải kiểu nhiều kinh nghiệm đâu nhỉ?*

Tức là về mặt tinh thần, cả hai đều trẻ con?

Đây đúng là chuyện đáng lưu tâm, nếu cứ mặc kệ thế này thì có khi sẽ chẳng bao giờ có tiến triển gì mất?

Nên làm gì đó nhỉ? Mà làm gì đó là làm như thế nào?

Shihoru cũng không phải người dày dặn kinh nghiệm, hoặc nói đúng hơn, vũ khí chiến đấu của cô chỉ có yêu đơn phương và ảo tưởng, nên có lẽ sẽ không giúp được gì.

Setora hít vào một hơi rồi lẩm bẩm nói, “... Chuyện này đúng là khó mà suôn sẻ được.”

“... Phải đấy,” Shihoru vừa ngó khuôn mặt trông nghiêm của Merry vừa tỏ ý đồng tình. Toàn thân Merry vẫn đang đông cứng.

Quả thật là toàn những chuyện không suôn sẻ. Cảm giác cứ như đi thẳng bằng trên dây không hồi kết, thỉnh thoảng lại muốn nhảy luôn xuống cho nhẹ lòng. Nhưng Shihoru đoán rằng bản thân tuyệt đối sẽ không làm thế.

Shihoru có quá nhiều thứ quý giá, quá nhiều thứ mà nếu buông tay dễ dàng sẽ làm cô tiếc nuối khôn nguôi. Dù có trăn

trọng chúng đến thế nào, khoảnh khắc tiếp theo cũng có thể mất đi vĩnh viễn. Có lẽ chỉ trong hiện tại, cô mới có thể ôm chặt lấy chúng mà thôi.

Yume có cách sống của Yume nên họ buộc phải xa nhau.

Nhưng tớ nhớ cậu lắm, Yume.

Chỉ vừa mới chia xa mà tớ đã muốn gặp cậu đến thế này.

“Tóm lại, mỗi người chúng ta đều có những vấn đề của bản thân.”

Setora nói vậy rồi thoáng mỉm cười.

Shihoru thầm bổ sung.

... Và chúng ta vẫn đang sống.

4. Lời nói ngày hôm đó

“Mày, gã tên Kejiman đó, rõ ràng rất kì quặc.”

Kể cả sau khi đã tắt đèn và khiến căn phòng tối đen như mực, Haruhiro vẫn nói chuyện phiếm với Kuzaku. Nói đúng hơn, gần như toàn là Kuzaku nói, Haruhiro chỉ phụ hoạ vài câu. Cậu cũng đang tương đối buồn ngủ.

“Công nhận.”

“Nhưng mà... nếu gã không phải kẻ kì quái thì cái kiểu đấy lại hơi có vấn đề.”

“Cũng đúng.”

“Tớ không cảm thấy gã là người khôn ngoan cảnh giác. Thậm chí còn ngốc ấy.”

“Ừ.”

“À, cơ mà, nhớ đâu gã chỉ giả vờ như thế thôi. Bọn mình có thể đã bị lừa.”

“Chúng ta phải cẩn thận.”

“Chuyện đó giao cho Haruhiro nhé. Tớ thì... cậu thấy đấy, nói sao nhỉ..

“Ừm.”

“...”

“Kuzaku?”

“Cậu gục bất thành linh thế...”

Cũng chẳng sao.

Haruhiro nằm trần trọc trên giường.

Cửa sổ để mở. Có chút gió nhưng vẫn hơi nóng, nên cậu chỉ đắp một chiếc chăn mỏng đến ngang bụng.

Lúc đi thuyền, Haruhiro vẫn chưa có cảm giác thực tế, nhưng khi trở lại một nơi thế này, cậu mới có thể tin rằng mình đã thực sự trở nên giàu có và bắt đầu thấy bất an. Một nghìn gold. Hiện giờ đang được giấu dưới gầm giường. Nên làm thế nào đây? Cậu không khỏi nghĩ đến chuyện nếu mang theo thì sẽ bị trộm hoặc có kẻ kì cục nào đẩy lên la tiếp cận. Chuyện này không tốt cho tinh thần lắm, khiến Haruhiro muốn tiêu pha thả cửa đi, nhưng không thể làm theo ý của một mình cậu Haruhiro được. Đại loại là không biết có cách nào sử dụng hợp lí số tiền này không nhỉ?

Giả sử có đặt làm riêng cho Kuzaku một bộ giáp mới thì cũng không tốn đến một trăm gold. Bỏ ra một nghìn gold thì dù có mua nhà cũng vẫn còn thừa. Có lẽ còn thừa sức mua được cả một con tàu. Tuy nhiên, với lính tình nguyện thì nhà hay tàu đều không cần thiết. Dù nắm quyền sở hữu thì cũng không thể tự mình quản lí và cũng thật ngớ ngẩn khi chỉ đổ tiền vào chi phí bảo trì.

“... Mà không phải là không có phương án nghỉ luôn.”

Cậu cố tình lẩm bẩm thành tiếng.

Kuzaku đang cất tiếng ngáy.

Bọn cậu có tận một nghìn gold. Kể cả chia đều cho sáu người rồi cắt riêng phần của Yume, mỗi người phải được đến hơn một trăm sáu mươi sáu gold. Tuy chẳng rõ có sống rong chơi cả đời được hay không, nhưng nếu không tiêu xài quá hoang phí, chỗ đó đủ cho một cuộc sống tự do tự tại trong mười hoặc hai mươi năm. Mười, hai mươi năm thì dài thật, nhưng sống chậm rãi trong một, hai năm cũng không tệ. Tại sao không có ai nói ra điều đó?

Bọn cậu đã hứa nửa năm sau sẽ gặp Yume ở Alterna. Nhưng bọn cậu đâu nhất thiết phải tiếp tục hoạt động với tư cách lính tình nguyện cho đến thời điểm đó.

Đi tới Alterna. Gặp lại Yume vào nửa năm sau. Còn lại thì tùy ý. Tận hưởng một kì nghỉ dài cũng tốt. Rút lui khỏi nghiệp lính tình nguyện là chuyện lớn, nên trước mắt họ có thể tách khỏi nó

và thử tìm việc khác để làm. Tuy nhiên, không có ai, kể cả Haruhiro, nghĩ đến chuyện đó.

Đúng vậy, ngay cả bản thân Haruhiro cùng lắm cũng chỉ xem xét trong đầu mọi khả năng để cho yên tâm. Và như thế, bọn Haruhiro sẽ lại dốc hết sức vào sự nghiệp lính tình nguyện như từ trước đến giờ.

Nhưng chuyện đó sẽ kéo dài tới khi nào?

Nhớ không nhầm thì chú Akira của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) đã ngoài bốn mươi. Chú ấy đã làm lính tình nguyện hơn hai mươi năm. Là hai mươi năm. Kể từ lần đầu tiên tụi Haruhiro được cô gái tên là Hiyomu gì đấy dẫn tới văn phòng lính tình nguyện mới được năm năm? Hay sáu năm? Không không. Tuy cảm thấy nó là chuyện từ đời nào đời nào, nhưng thực ra còn chưa đến hai năm tính từ ngày đó. Con số hai mươi năm quá khó để hình dung.

Vẫn còn hơn mười tám năm nữa cơ à?

Nói thật lòng, cậu không nghĩ mình có thể sống lâu. Tỷ lệ sống sót của lính tình nguyện vào tầm nào nhỉ? Rõ ràng là không cao. Chính Haruhiro cũng đã mấy lần trải qua tình huống có bỏ mạng cũng không lạ. *Mấy lần?* Không phải. Không biết bao nhiêu lần mới đúng.

Trong không biết bao nhiêu lần đứng trước làn ranh sinh tử, cậu đã có được một thứ giống như khả năng tránh né nguy hiểm. Được thế thì tốt, nhưng mới gần đây, Haruhiro cũng mém tiêu đời. Đương nhiên không phải cậu thích mạo hiểm, cậu muốn hành động thận trọng bằng tất cả khả năng, nhưng mọi sự lại thành ra như thế.

Haruhiro đột nhiên nghĩ.

Bản thân cậu rồi sẽ chết, vào một ngày nào đó không xa. Nhưng biết đâu cậu lại không chết. Có lẽ cậu sẽ chỉ kịp nhận ra khi đã trở thành một trong những chiến binh với hai mươi năm kinh nghiệm như nhóm chú Akira, tuy nhiên, tỷ lệ không được như vậy hẳn sẽ cao áp đảo. Cậu không muốn chết sớm. Mà muốn sống lâu thì không được rút lui sai thời điểm.

Đồng đội của chú Akira là Gogh đã nói rằng chú ấy không phải thiên tài. Điều chắc chắn duy nhất là chú ấy không có khí chất của một thiên tài. Thế nhưng, chú Akira đã sống sót. Chú Akira may mắn sống sót và được trao thêm thời gian. Thế rồi, chú trở nên mạnh hơn. Không phải vì mạnh nên mới sống sót. Mà là vì sống sót nên mới có thể mạnh lên.

“... Đúng là kiểu gì cũng nói được. Cuối cùng cũng chỉ là nói vuốt đuôi.”

Giả sử Haruhiro sống sót, liệu cậu có thể mạnh lên như chú Akira hay không? Dù gì cũng đã phải nghiêm túc bám trụ trên bờ vực sống chết, vì thế cậu biết. Người với người không hề bình đẳng. Rõ ràng có thứ gọi là giới hạn của tố chất, tài năng, năng lực bẩm sinh. Nhìn một cách tổng thể, kiểu gì chú Akira cũng là người phi thường, còn Haruhiro là kẻ tầm thường.

Một người bình thường như thế, nếu được ban phát thật nhiều vận may thì có lẽ vẫn sẽ sống sót được hai mươi năm với vai trò lính tình nguyện, ừ thì đúng là khó mà nói rằng chuyện đó không thể xảy ra. Thế nhưng, dù trời có sập thì cũng tuyệt đối không thể trở thành một lính tình nguyện được tôn lên hàng truyền thuyết như chú Akira. Không có bất kì cơ hội nào cả. Và chuyện đó cũng chẳng quan trọng với Haruhiro.

Bởi lẽ, không phải là Haruhiro muốn thành vĩ nhân hay tỉ phú. Tự cậu cũng có lúc nghĩ rằng giá như mình có thêm một chút mong muốn hay tham vọng, nhưng chúng không phải thứ cậu ép buộc mình phải có, nếu hoàn toàn không dưng trào tí nào thì cũng đành phải chấp nhận thôi.

Vấn đề là cho dù Haruhiro sống sót, đồng đội của cậu có thể vẫn sẽ bỏ mạng. Kuzaku lúc này đang ngáy khò khò ở giường bên cạnh, ngày mai có thể sẽ không thở nữa và biến thành một cái xác lạnh băng.

Haruhiro nhồm dậy. Chiếc giường khẽ kêu cọt kẹt. Kuzaku vẫn ngủ say. Haruhiro xỏ giày, bước xuống giường, rồi âm thầm rời khỏi phòng.

Hành lang đã tắt đèn. Hình như ở chỗ cầu thang phía xa vẫn còn thắp đèn nên có ánh sáng đang hắt ra từ đó.

Quán trọ Hoàng Kim Sơn Dương Ngư này là một toà nhà bốn tầng. Từ tầng hai đến tầng bốn là phòng cho khách. Tầng hai là phòng bốn người, tầng ba này là phòng hai người, còn trên tầng bốn có vẻ là phòng lớn rộng đến mấy gian. Khác với Alterna, ở Verle, nhà bốn, năm tầng khá phổ biến.

Haruhiro xuống tầng hai theo lối cầu thang. Cậu vô tình liếc về phía cánh cửa của căn phòng mà nhóm con gái đang ở. Chắc mọi người ngủ cả rồi. Hay vẫn còn thức để chuyện trò gì đó? Shihoru với Merry thì không sao, nhưng có thêm Setora thì không hiểu bầu không khí sẽ thế nào? Shihoru và Merry đều là người ít nói, chắc khó mà trò chuyện rôm rả được.

“Giá như có Yume...”

Haruhiro rón rén đi qua đằng trước phòng của nhóm con gái rồi mở cánh cửa cuối hành lang. Bên kia cánh cửa là một sàn gỗ ngoài trời. Chẳng hiểu vì lí do gì, một góc trong tâm trí cậu dự đoán phải chăng sẽ có ai đấy ở đây, nhưng không có.

“... Mình trông mong điều gì chứ?” Cậu thoáng cười và nắm lấy tay vịn.

Haruhiro bật ra một tiếng thở dài.

Quán Hoàng Kim Sơn Dương Ngư nằm ở mảnh đất yên tĩnh và sang trọng, từ chỗ sàn gỗ ngoài trời này có thể thấy được ánh sáng giống như đèn lồng của người gác đêm đang đi tuần quanh khu vực. An ninh toàn diện cũng là điểm ăn tiền của rất nhiều nhà trọ cao cấp trong khu này. Hoặc là bỏ tiền ra mua không chỉ đồ vật mà cả sự an toàn, hoặc là bắt buộc phải tự lực cánh sinh mà đảm bảo.

Haruhiro chống cằm, tựa vào tay vịn. Thành phố lớn thế này chắc hẳn phải có kẻ làm nghề trộm cắp. Máy chuyện giết người cướp của có thể cũng xảy ra. Ngay bây giờ, có lẽ người ta đang giết nhau ở nơi nào đó, và cho dù có một, hai người trút hơi thở cuối cùng vì bệnh tật trong khoảnh khắc này cũng chẳng lạ gì. Dù có bảo vệ bản thân kĩ càng, chú ý đầy đủ đến sức khoẻ thể

nào đi nữa, người ta vẫn chẳng thể chống đỡ được nếu gặp phải tai hoạ khủng khiếp chưa từng có bao giờ.

Kể cả không làm lính tình nguyện, đến lúc phải chết vẫn sẽ chết thôi. Đã đành là thế, nhưng trong phi vụ bán chác này này, người ta sẽ kiếm được khoản tiền tương ứng với phần sinh mạng bị rút ngắn đi.

Cơ bản, không một lính tình nguyện nào có suy nghĩ chết cũng chẳng sao, nhưng họ đều ý thức được rằng mình buộc phải đương đầu với nguy hiểm ở mức độ không để bản thân mất mạng.

Giác quan của họ sẽ sớm trở nên tê liệt. Không, giờ cũng đã trì trệ lắm rồi.

Thử nghĩ mà xem. Khi mới trở thành lính tình nguyện tập sự, Haruhiro nhát gan hơn hẳn bây giờ. Đến cả một con mud goblin không có vũ khí cũng khiến cậu sợ chết khiếp.

... Đây là đánh đổi mạng sống!

Manato đã hét lên như thế. Haruhiro đã quên bằng câu nói ấy. Công việc lính tình nguyện nói cách khác chính là sự đánh đổi mạng sống, là một chuỗi dài những trận chiến nghiêm túc hơn bất cứ thứ gì.

“... Không thể nào là một điều đơn giản được.”

Manato từng nói dù là ai hay sinh vật nào cũng đều không muốn chết. Và Manato hẳn cũng không muốn chết, thế mà cậu ấy vẫn bỏ lại đồng đội để ra đi. Đó chắc chắn là điểm khởi đầu của nhóm Haruhiro.

Chẳng biết Haruhiro đã tiến thêm được bao nhiêu kể từ cái khởi điểm mà cậu cảm thấy đã quá xa xôi ấy.

“Không phải...”

Thực tế, cậu chẳng tiến thêm được chút nào.

Sinh mạng chỉ có một mà thôi, nên nếu chết, mọi thứ sẽ kết thúc tại đó. Dù có xảy ra chuyện gì, nguyên tắc cơ bản ấy cũng không thay đổi. Vì nó không thay đổi nên dù bọn cậu có nâng cao kỹ thuật của bản thân hay đối đầu được với những đối thủ mạnh, bản chất vẫn giống nhau. Những sinh vật không muốn

chết sẽ tiêu diệt những sinh vật không muốn chết khác, đoạt lấy thức ăn và lợi ích, sống lúc vui lúc buồn.

Nếu cảm thấy quá tội lỗi thì hẳn đã từ bỏ lâu rồi. Cậu không có sở thích chà đạp những sinh vật mình đã tự tay đoạt mạng và lấy đó làm vui, nhưng không vì thế mà cậu nghĩ mình là *loại khá khẩm hơn*. Dù đã cướp đi sinh mạng duy nhất của một sinh vật sống, cậu không hề bị giày vò bởi cảm giác ghê tởm hay tự trách mãnh liệt, và kể cả khi dư vị đọng lại có tồi tệ đến thế nào, chỉ một thời gian sau là cậu cũng chẳng còn nhớ nữa.

Thôi thì, chính bọn mình cũng thế. Hai bên trao đổi sinh mệnh, và bọn mình chỉ thắng một cách tình cờ. Thua thì sẽ chết. Điều kiện ấy là như nhau, và đến một lúc nào đó, bọn mình có lẽ cũng sẽ sang bên đó.

Với tiền đề là đôi bên đều chỉ có một mạng, cậu có thể suy nghĩ ích kỉ rằng hai phía chẳng cần phải hận thù gì nhau.

“Nhưng...”

Haruhiro tựa trán vào tay vịn.

Nếu không phải thế thì sao?

5. Xác định độ tinh khiết của sự tồn tại

Thình thoảng tôi lại không hiểu. Thình thoảng? Thường xuyên? Có lẽ không phải liên tục. Số lần? Tầm quan trọng? *Không cần phải suy nghĩ sâu xa đến vậy đâu. Rồi sẽ quen thôi, chuyện gì cũng sẽ quen được.* Nhiều lời. Ôn ào quá. Thôi đi. *Thôi cái gì cơ? Có ai làm gì đâu.* Đang làm còn gì. Đang làm đấy. *Tưởng tượng thôi. Không làm gì cả. Đâu có ai định xen vào. Biết mà. Đã từng trải qua rồi. Đúng vậy. Bình tĩnh lại. Hít thở nào. Từ từ thôi...* Mình không kiểm soát được nhịp tim. Dù có mặc kệ thì mạch vẫn cứ đập mà. Không thể dùng ý chí để ngăn cản. Hô hấp. Mình sẽ điều khiển việc hô hấp. Hít vào. Thở ra. Hít vào. Thở ra. Dừng lại. *Dừng lại. Dừng lại. Cứ như thế. Dừng lại. Cứ dừng lại như thế.* Khó thở? Nhưng không sao cả. Vẫn ổn thôi. Sẽ không chết. Không, cách nói này hình như không chính xác. Cỡ đó thì sẽ không chết. Mạng sống này giống như trái tim. Bản thân chẳng thể làm gì với nó. Sẽ sớm chấp nhận được thôi. Sẽ dần dần hiểu ra chuyện này là thế nào. Phải rồi. Đúng thế. Vì chuyện gì cũng sẽ quen. Miễn còn sống... Mình đang sống. Không nghĩ đến việc chuyện này rốt cuộc có thể nói vậy hay không. Vì đó là điều mọi người đều nghĩ. Thật ngớ ngẩn khi lặp lại cùng một chuyện quá nhiều lần. Thật phí thời gian. Cũng có ý kiến cho rằng lãng phí một chút cũng không sao cả. Ừm. Có lẽ thế.

Thôi đi.

Tôi không làm gì cả. Không hề. Bất cứ chuyện gì.

Thôi đi.

Không cần phải lo lắng.

Thôi đi.

Tương tự như trái tim mà. Có thời gian... Thôi đi.

Thôi đi.

Có thừa mùa thời gian để làm quen. Sẽ chấp nhận được. Đàng nào cũng chỉ còn cách chấp nhận mà thôi. Cũng có cách thoải mái hơn. Chọn con đường dễ dàng cũng được chứ sao. Nếu muốn biết thì tôi sẽ chỉ cho.

Đó...?

Là cái gì?

Không khuyến khích đâu.

Đúng vậy. Không khuyến khích.

Nhưng nếu làm vậy thì sẽ thoải mái hơn. Hít vào.

Thở ra. Hít vào. Thở ra. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít
vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào.
Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít
vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào. Hít vào.

Có thấy khốn khổ không?

Nếu thế thì thôi đi cũng được.

Buông bỏ.

Không cần phải kiểm soát nữa.

Vứt đi là được... Nhưng là vứt cái gì?

Nên vứt bỏ cái gì?

Đằng ấy biết mà?

Là bản thân đấy.

Bản thân?

Không sao đâu.

Cũng chẳng có gì bất tiên.

Cũng đúng. Bởi ngay cả cảm giác bất tiện cũng sẽ chẳng còn.

Sẽ được thoải mái. Sẽ được giải thoát.

Vì nghĩ là mình đang ở đó nên mới khổ sở đấy. Việc mang ý thức khắc cốt ghi tâm rằng bản thân hiện diện rõ ràng ở đó hoá ra lại mệt mỏi hơn ta nghĩ rất nhiều, có phải không?

Vì bắt buộc phải liên tục khắc ghi không ngừng nghỉ.

Giống như bị kim châm.

Phập phập phập phập.

Cây kim rất mảnh nên cầm trong tay cũng vất vả.

Có thể sẽ nhỡ đánh rơi.

[illegible]

Ai đó hãy nhìn tôi đi. Hãy nghe giọng tôi. Hãy cảm nhận tôi. Hãy ôm chặt lấy tôi. Cầu xin đấy. Thỉnh thoảng tôi lại không

hiếu. Thỉnh thoảng? Thường xuyên? Không phải liên tục. Số lần? Tầm quan trọng? Không cần phải suy nghĩ sâu xa đến vậy đâu. Tôi nghĩ vậy. Vì sẽ quen thôi. Chuyện gì rồi cũng quen. Cứ thế này thì tôi cũng sẽ quen mất. Vì thế, hãy nhìn tôi. Hãy nghe giọng tôi. Hãy cảm nhận tôi. Hãy ôm chặt lấy tôi. Làm ơn. Nhưng tôi không muốn lợi dụng theo cách ấy.

Tôi không còn trong sạch nữa rồi.

6. Nếu du hành

ên nó là Zap.

Trên cái đầu nhìn rất cứng của nó mọc một cặp sừng vô cùng hoành tráng. Mặt nó to, lại còn dài. Đôi mắt híp của nó trông như yêu chuộng hoà bình vô bờ bến, nhưng ai mà biết thực tế ra sao. Động tác của nó khoan thai, ôn hoà. Tuy rậm lông, nhưng độ dài của bộ lông bờm xờm màu nâu nhìn khá cứng đờ cũng không đáng kể.

Nó có một cơ thể khổng lồ. Cao hơn cả Kuzaku. Chưa kể là Zap còn không đứng thẳng. Ganaro là sinh vật di chuyển bằng bốn chân nên chắc không mấy khi chúng chỉ đứng bằng hai chân sau, dù vậy thì vẫn cực kì to lớn.

Ganaro là loài gia súc được chăn nuôi rộng rãi ở Grimgar. Từ xa xưa, con người, orc và các chủng tộc khác đều thuần hoá ganaro để lấy sữa, lấy thịt hay sức lao động. Một loài động vật thường thấy rất thân quen.

Zap là một con ganaro có thân hình cực kì to lớn. Haruhiro đoán nó là con đực nhưng hoá ra lại là cái. Kejiman vừa vuốt ve cái cổ lực lưỡng của nó vừa cười.

“Đây là cộng sự của tôi đấy. Giống như vợ tôi vậy. A ha ha ha.”

Chắc gã định nói đùa. Tuy không hiểu lắm, nhưng cậu không cười được.

Chiếc xe hàng bốn bánh hình hộp mà Zap đang kéo khá nhỏ nhưng có gắn giảm xóc sử dụng lò xo.

Đây là chiếc Vestargis.

Chỉ có một người ngồi trên xe. Nếu cố nhồi nhét thì có vẻ sẽ ngồi được ba người ở chỗ xà ích nhưng Kejiman bảo cùng lắm cũng chỉ chở được một người.

Ngoài Zap, Kejiman còn mang theo một con chim tên Nip. Một loài chim lớn không biết bay có tên gọi là storuche. Storuche hoang dã sống ở hoang mạc Kazahaya nhưng không dạn người hay orc. Chỉ có chủng vật nuôi được tạo ra sau quá trình cải tạo giống kiên trì mới để cho con người và orc cười. Tuy nhiên, tuyệt đối không được đứng sau đám storuche, bởi bạn sẽ bị đá bay bởi lực chân khủng khiếp đó.

“Nip là bạn của tôi. Bạn bè chỉ cần có nó là đủ. A ha ha ha.”

Kejiman cố tình đứng sau lưng Nip, biểu diễn ngay trước mắt bọn Haruhiro một màn né cú đá trời giáng trong đường tơ kẽ tóc.

“Đến cả tôi né một cú cũng là cố hết sức rồi. Nếu không tránh xa ngay thì sẽ lãnh trọn cú thứ hai đấy. Ăn thêm một cú nữa là gần chết luôn. Tôi đã trải nghiệm thực tế rồi. A ha ha ha.”

Như vậy, công việc của bọn Haruhiro là bảo vệ cho đội buôn gồm có Kejiman, con ganaro Zap, con storuche Nip và chiếc xe hàng bốn bánh Vestargis trong hai mươi lăm ngày, cho đến khi tới được Alterna. Tiền công là ba mươi silver một người, bao ăn uống. Nhân tiện thì con nyaa màu xám Kiichi không được tính là một thành viên.

Điều kiện mà Kejiman đưa ra ban đầu là một ngày một silver cho mỗi người, tức là hai mươi lăm silver một người. Đây không thể nói là một công việc ngon lành, đồng ý quá dễ dàng lại không được tự nhiên, nên Haruhiro vẫn đàm phán.

“Tôi là đang đem mạng sống ra đánh cược trong mấy phi vụ kiểu này đấy. Lần nào cũng vậy.”

Sau một hồi kì cà kì kèo, Kejiman mới chịu tiết lộ rằng dù thế nào gã cũng không thể trả được hơn ba mươi silver, lí do là bởi gã không có tiền.

“Nói toẹt ra là tôi đã đổ gần hết tài sản của mình vào chỗ hàng nhập về rồi. Lấy đâu ra tiền mà trả cho mấy cô mấy cậu. Nếu không gặp mấy người thì tôi còn nghĩ đi một mình cũng không sao. Làm gì còn lựa chọn nào khác ngoài đi một mình cơ

chứ. Các cô cậu tính sao? Đi hay không đi? Tôi thì thế nào cũng được. Tuỳ mấy người thôi. Thích làm gì thì làm!”

Đúng như ấn tượng ban đầu, gã đàn ông này rất khó chơi. Tuy hơi sợ, nhưng vì không muốn bị nhìn ra điểm yếu, Haruhiro vẫn cố cò kè. Kết luận cuối cùng là nếu gã bán được hàng ở Alterna và có lời lãi đáng hoàng, bọn Haruhiro sẽ được thưởng thêm.

Cổng Hải Thần của Thành phố tự do Verle mở vào sáu rưỡi sáng. Sau đó không lâu, bọn cậu xuất phát, đi về phía Tây Nam trên những đoạn đường trông chẳng hề giống một con đường.

Kejiman ngồi trên ghế đánh xe để điều khiển chiếc Vestargis. Nip dù không bị buộc vào xe nhưng vẫn bám theo sau. Bọn Haruhiro thì cuộc bộ. Bọn cậu tập trung bước, chú ý cao độ để không lơ đãng rơi vào vị trí phía sau lưng Nip và bị nó đá bay.

Đội buôn tuềnh toàng của thương nhân Kejiman hoàn toàn ngó lơ con đường huyết mạch nối liền các thị trấn White Road được lát đá trắng đúng như tên gọi mà băng qua rừng rú, đồng không mông quạnh hay những ngọn đồi để tiến thẳng về phía Tây Nam.

Darunggar thì thôi chẳng đáng để bàn đến, nhưng thế này đã đỡ hơn hẳn Thousand Valley hay dãy núi Kuaron. Với tình hình này, dù có phải cuộc bộ cả hai mươi lăm ngày thì đây vẫn là một hành trình nhẹ nhàng đối với bọn Haruhiro.

“Nhưng mà, chẳng có gì nhỉ...”

Nghe Kuzaku càu nhàu, Kejiman ở ghế đánh xe cười khẩy.

“Nếu có gì thì mệt đấy. Bởi tôi cố tình đi qua những chỗ không người lui tới mà. Này nhé. Bây giờ tôi sẽ nói cái điều mà đáng ra không cần nói, nhưng đấy là tại mấy cô cậu chẳng biết gì. Tôi muốn các cô cậu hiểu rõ điều đó rồi hãy lắng nghe. Ở vùng này có đến nửa chục vạn tên cướp và sơn tặc đấy. Nói vậy không có nghĩa là thực sự có năm mươi nghìn tên. Quả nhiên là không đến mức đấy. Nhưng thực sự là rất nhiều. Tôi cũng đã bị tấn công nhiều lần lắm.”

Có vẻ Shihoru, Merry, Setora đi cùng với Kiichi, đều quyết định bỏ ngoài tai câu chuyện của Kejiman trừ phi xảy ra điều gì nghiêm trọng. Họ hoàn toàn không có phản ứng gì. Cậu có thể phần nào hiểu được cảm xúc của họ. Bực mình mà. Nếu được, Haruhiro cũng chẳng muốn nghe, nhưng dù tạm thời thì đối phương vẫn là chủ thuê, không thể làm ngơ gã được.

“... Vậy nên anh Kejiman đã mở ra tuyến đường của riêng mình.”

“Đúng thế. Có rất nhiều toán cướp hay sơn tặc nổi danh như Tomoshibi, Raiders, Crash Underdog hay Dash Bar. Nếu bị bọn chúng phát hiện và đánh giá là có đồ đáng tiền thì coi như xong đời.”

“Tomoshibi...”

“Tomoshibi là những kẻ bỏ nghề lính tình nguyện. Nếu phải nhận xét thì với tôi, con người sa đoạ biến chất còn hung ác hơn orc hay undead rất nhiều.”

“... À. Là vậy sao?”

“Đám orc trông thế nhưng chân chất lắm. Tính tình có chỗ thoải mái. Tộc bất tử nhìn chung là khó đoán, không biết chúng đang nghĩ gì, nhưng không làm chuyện tàn ác vô nghĩa. Chỉ có những con người lạc lối là không còn gì để nói.”

“Hờ...”

“Nói vậy thôi chứ ngay cả những kẻ đáng sợ như Tomoshibi cũng sẽ không tấn công, cướp bóc, gây họa, giết chóc một cách bừa bãi.”

“... Ồ.”

“Hờ!Ồ! Gì thế!? Từ nãy đến giờ! Là gì chứ!? Phải hứa theo đi! Tôi đã mất công kể chuyện cơ mà!”

Chuyện của anh chẳng có gì thú vị thì làm sao mà hứa theo được.

Dù muốn thì Haruhiro cũng sẽ không nói ra điều đó. Nếu nói có lẽ sẽ thấy thoải mái hơn đôi chút, nhưng chắc chắn cũng khiến mọi chuyện rắc rối thêm.

“... Họ kiểu như dọa nạt à?”

“Đúng đấy. Gì chứ? Cậu có quan tâm đấy còn gì.”

“... Anh thấy vậy à?”

“Tốt lắm, tốt lắm, đúng là tinh thần đó.”

“... Yay.”

“Cách làm thông thường của chúng là đe dọa, rằng nếu nộp ra ngân này tiền thì chúng sẽ không tấn công. Những đội buôn với quy mô lớn, có đội hộ vệ chuyên nghiệp của riêng mình chắc chẳng ngán chúng. Cướp và sơn tặc sẽ không tấn công những đội buôn như thế đâu. Ai chẳng tiếc mạng mình. Kết cục, kẻ ăn đủ là những đội buôn vừa và nhỏ. Những thương nhân độc vãng độc lai như tôi đành dựa vào trí tuệ và lòng dũng cảm. Nhân tiện thì tôi đang tuyển vợ đấy!”

“... Ra là vậy.”

“Tôi đang tuyển vợ cực kì tích cực! Cực kì, cực kì cần tuyển luôn! Thấy sao hả!? Bên cạnh tôi vẫn trống không đây này!?”
Kejiman dịch mõng sang bên cạnh rồi vỗ bôm bốp vào chỗ đó.

Nhóm con gái im lặng một cách triệt để.

“A ha ha ha! Không sao, không sao. Phụ nữ thường không thể hiểu được kiểu đàn ông trong sáng thuần khiết luôn theo đuổi sự lí tưởng giống như tôi. Không sao cả. Hoàn toàn không có vấn đề gì. Vì lúc nào cần thì tôi chỉ việc đem tiền đi mua là được!”

“... Đúng là kẻ khốn nạn bẩm sinh.”

Có vẻ Kuzaku đã lỡ mồm. Kejiman ngay lập tức nổi giận dùm dùm, bật dậy đứng trên ghế đánh xe.

“Này! Cậu nói ai khốn nạn, thằng đẹp mã thối nát kia! Được cái mã ngon giai một tí lại còn cao ráo nên được thể lên mặt đấy à!?”

“Không... Tôi đâu có lên mặt.”

“Có đấy! Lên mặt rõ ràng rành rành! Nói luôn là tôi nhé! Chưa từng hút gái một lần nào! Kinh nghiệm hẹn hò đương nhiên là bằng không! Nhưng mà, chỉ cần bỏ tiền ra thì đến tôi cũng có thể giải quyết được nhu cầu! Đây chính là hiện thực! Sẽ có người dù

chẳng yêu thương gì tôi vẫn giả vờ yêu tôi, miễn là được trả tiền!”

“... Ừm. Vậy thì... tôi xin lỗi.”

“Cậu thương hại tôi chứ gì!? Tôi còn chưa từng được ông già mình thương hại đâu nhé!?”

Tình hình này thì có vẻ hai mươi lăm ngày sắp tới sẽ khá khốn khổ và phiền phức. Tương lai thật đáng lo.

Tuy vậy, kể ra thì cũng không phải là cậu không có sức đề kháng đối với loại người này. Hơn nữa, đến được Alterna là có thể đường ai nấy đi. Nghĩ rằng chuyện có thời hạn là đủ để thấy dễ chịu hơn rồi.

Ngày đầu tiên, cả đội đi được hai mươi lăm, hai mươi sáu kilomet trong nửa ngày rồi dựng trại dưới chân một ngọn núi nhỏ. Dường như Kejiman không rời khỏi ghế đánh xe cả trong lúc ngủ. Nhóm Haruhiro dựng lều và thay phiên nhau canh gác. Tuy nghe thấy tiếng kêu, cảm nhận được sự hiện diện của những loài thú hoạt động về đêm, nhưng chỉ có vậy. Cả bọn đã có thể an toàn đón bình minh.

Nếu bỏ qua sự phiền nhiễu của Kejiman thì ngày thứ hai vẫn rất thuận lợi.

Và ngày thứ ba cũng thế.

Sóng yên biển lặng đến mức này lại khiến Haruhiro lo lắng.

Tối đó, dù không phải phiên gác của mình, Haruhiro vẫn ngủ chập chờn. Gần sáng, cậu có một giấc mơ ngắn. Yume đột nhiên xuất hiện, không hiểu sao lại nhờ Haruhiro làm bia ngắm. Cậu vừa nói “chịu vậy” hay gì đó vừa làm đích ngắm cho cô. Yume giương cung, bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác nhưng tất cả đều trượt trong gang tấc. Yume cười bảo, “Hổng trúng gì hết trơn.” Haruhiro cũng cười nói, “Đúng là chẳng trúng phát nào.” “Nhưng Yume cảm thấy phát tiếp theo sẽ trúng,” Yume nói vậy rồi lấp tên và kéo dây cung. Đúng lúc Haruhiro nghĩ, “A, phát này sẽ trúng hổng tâm đấy,” cậu thức giấc. *Một giấc mơ kì lạ...*

Ngày thứ tư quả nhiên vẫn bình yên. Trong buổi sáng, bọn cậu thuận lợi đi cắt ngang cánh đồng, vượt qua ngọn đồi thoải

thoải, thông thả đi trong khu rừng yên tĩnh. Khi cuối cùng cũng đến được cao điểm của chặng đầu tiên trong chuyến đi thì đã quá trưa ngày hôm đó.

Kejiman ngay lập tức nhảy xuống khỏi ghế đánh xe rồi lao đi.

“Yahooooo..!Cuốicùngthểđếnrồi,Irotooooooooo..!”

“Đây là...” Haruhiro xoa xoa cằm và má. Râu đã lún phún mọc lên. Vẫn còn khá mỏng. Phải cạo đi thôi. Ra khỏi rừng là thấy một dòng sông chảy qua đó.

“... Rộng quá...”

Shihoru nheo mắt, phải chăng bị chói mắt bởi mặt nước lấp lánh kia. Mà khoan, hôm nay từ sáng đã có sương mù nhẹ, lấy đâu ra chỗ nào lấp lánh. Chắc hẳn là cô ấy đang cảm thấy bối rối thôi.

“Không biết con sông này rộng cỡ nào nhỉ...”

Kuzaku nghiêng đầu thắc mắc. Nếu là Yume chắc sẽ có thể ước lượng bằng mắt khá chính xác, còn Haruhiro chỉ biết được đại khái thôi.

“Hai trăm... không, ba trăm... hoặc hơn. Có lẽ khoảng bốn, năm trăm mét...”

Đi trên mặt đất đương nhiên sẽ gặp sông. Từ trước đến giờ cậu đã băng qua vài dòng sông, nhưng sâu lắm cũng chỉ đến đầu gối Haruhiro, nước cũng không chảy xiết. Lúc trước Kejiman có báo gã dự định vượt sông trong ngày hôm nay nhưng không ngờ Iroto lại là một con sông lớn chính gốc như thế này.

Không biết từ lúc nào, Nip đã lội xuống chỗ nông và đang uống nước sông một cách ngon lành. Zap bị buộc vào chiếc Vestargis cách xa bờ sông một quãng, trông như đang ghen tị.

Kejiman thì đùa nghịch, ném những viên sỏi dẹt trên mặt sông.

“Cái gã đó là thứ gì vậy? Đồ ngốc chẳng? Hẳn là đồ ngốc.”

Setora khéo léo tháo cái ách đang cố định Zap vào chiếc Vestargis. Thế này thì Zap có thể tự do cử động. Zap quay sang Setora kêu một tiếng rồi chậm chạp đi đến bờ sông. Nó sục mõm

xuống sông để uống nước. Cạnh đó là Kiichi nhúng ướt chân và bắt đầu rửa mặt. Thấy cảnh đó, Merry tủm tỉm cười. *Ừ thì, cử chỉ rửa mặt kia của nyaa đúng là dễ thương thật. Ừm. Sẽ làm người ta thấy muốn mỉm cười. Đây là một chuyện...*

Shihoru hất hàm về phía Kejiman và nói, “Người đó... không có nói đây là con sông không thể vượt qua... Nhưng làm thế nào mới qua được nhỉ?”

“Ba mươi lăm bước...!”

Kejiman giơ cao hai tay đầy phấn khích. Có vẻ viên sỏi dẹt gã ném đi đã nảy trên mặt sông được ba mươi lăm lần.

Kuzaku cúi đầu tặc lưỡi, “... Chết tiệt. Nhìn thế khiến tớ cũng muốn làm...”

“Nếu muốn đến vậy thì cậu cứ làm đi.”

“... Thôi mà, Haruhiro. Cậu nói thế là tớ làm thật bây giờ.”

“Thì tớ bảo cậu cứ làm đi mà.”

“Nhưng nếu tớ làm thật thì cậu sẽ coi thường tớ, đúng không? Cậu sẽ xem tớ là cùng một giuộc với gã đó chứ gì?”

“Không đâu.”

“Chắc chắn là có! Không được. Tớ sẽ cố nhịn. Nếu vì chuyện này mà bị Haruhiro coi thường thì về sau tớ không sống nổi.”

“Việc gì cậu phải để ý tới quan điểm của tớ đến mức như vậy hả...”

“Để ý chứ!”

“Ba mươi bảy bước...!”

Trong lúc đó, Kejiman vẫn tiếp tục ném những viên sỏi và làm mới kỉ lục của mình. *Gì mà chơi hăng say vậy? Gã có vẻ cực kì thích thú. Mình... không muốn chơi. Không đời nào.*

“Xin lỗi.”

Khi Haruhiro lên tiếng, Kejiman hét lên “Đợi một chút!” rồi lập tức vung tay, ném viên sỏi đi. Viên sỏi nảy lên không biết bao nhiêu lần, gần như trượt trên mặt nước, cuối cùng chìm vào lòng sông. Kejiman hú lên

“Yeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeees...!” rồi làm động tác ăn mừng chiến thắng.

“Ba mươi chín bước...! Thắng rồi! Zeeeeeeetto...!”

“Zetto là cái gì...”

Dù biết không nên bắt lỗi đối phương nhưng cậu vẫn lỡ miệng. Kejiman quay người lại, dùng ngón giữa tay phải đẩy kính lên.

“Tôi đã chiến thắng bản thân đấy! Trong cuộc so tài với chính mình!”

“À, không phải chuyện đó, mà zetto là cái quái gì...”

“Phu phu phu phu phu...” Kejiman tự dưng bật cười. “A ha ha ha ha ha ha ha ha ha...!”

Gã ta cười lớn. Cười vô lối, cười sảng sặc. *Chắc gã này điên rồi. Ngay từ đầu mình đã nghĩ hắn là kẻ kì quặc, nhưng không ngờ mức độ kì quái của hắn ngày càng vượt xa tưởng tượng của mình. Có lẽ phải nghĩ cách gì đó. Bỏ lại Kejiman rồi chạy trốn ư? Có lẽ vẫn còn quá sớm. Phải làm sao đây?*

Cậu chợt nhìn sang phía Zap thì thấy Setora và Kiichi đang cười trên lưng nó.

“... À... này?”

“Hửm? Sao thế?”

“Ày, không phải là ‘sao thế’...”

“Này này này nààààay!? Zap không phải là phương tiện vận tải đâu!”

Dù Kejiman tỏ thái độ, Setora vẫn tỉnh bơ.

“Nó là động vật mà, đương nhiên không phải phương tiện vận tải rồi.”

“Thế tại sao cô lại cười nó!? Vì lí do gì!?”

“Trông nó có vẻ cười được nên tôi cười thử xem sao. Có gì không được?”

“Tôi muốn hỏi ngược lại cô rằng tại sao cô lại thấy được chữ zetto! Nhân tiện, tôi thấy theo cái chiều hướng này thì có vẻ dễ nói nên tôi muốn theo đà thông báo luôn, chúng ta không qua

sông ở đây được! Đáng ra là có thể băng qua! Nhưng có vẻ không băng qua được nữa! Tôi rất lấy làm tiếc...!”

Shihoru há hốc mồm, chớp mắt lia lịa.

Merry đánh mặt lại trong một thoáng nhưng sau đó, không hiểu sao cô ấy lại mỉm cười. Có chút đáng sợ.

“Thế là thế nào?”

Sau khi nói vậy được một lát, Kuzaku mới trợn mắt kêu.

“Hả...!? Tức... tức là sao? Ơ...!?”

“Cậu sốc quá đà rồi...” Haruhiro thở dài. Đúng là kinh ngạc muốn lẫn đùng ngã ngửa. Cậu thấy đau đầu.

“... Vì vậy mà anh mới vui chơi để quên đi nhĩ. Tôi đã nghĩ chuyện đó đúng là kì lạ mà...”

“Chà, xin lỗi mọi người nhé.” Kejiman cười toe toét rồi cúi đầu lia lịa. Xin lỗi thì đáng ra nên thành khẩn hơn, sao gã lại làm cái điệu bộ chọc tức người ta thêm vậy? Thật khó hiểu.

“Vậy phải làm sao đây?”

Setora không có vẻ gì là định xuống khỏi lưng Zap. Thôi thì trong tình huống này, Haruhiro cho rằng dù Kejiman có khùng lên kêu cô ấy xuống, cô ấy không xuống cũng chẳng sao.

Kejiman nhặt một hòn sỏi ném ra sông. Vì đây là một cú hất cao tay nên hòn sỏi không nảy lên mà chìm ngấm.

“Ở đây, vấn đề là...”

7. Hãy dừng thời gian lại

ếu chỉ xét theo những gì Kejiman nói...

Từ xưa, có một chủng tộc tên là Kyuchapigyurya đã sinh sống ở lưu vực sông Iroto và Kejiman tình cờ kết thân được với một nhóm trong số họ.

Kichipigira. Nhầm. Kyuchapigyurya chứ. Tuy có cái tên quá khó phát âm, nghe như bịa, nhưng bọn họ thực sự kiếm sống bằng săn bắn và đánh cá. Đặc biệt là đánh cá. Họ đi thuyền, dùng bẫy, lưới hay lao móc để bắt cá, cá sấu và rùa. Đây là chuyện Kejiman kể nên khá đáng nghi. Gã bảo dòng Iroto rộng lớn là nơi sinh sống của những con rùa hung dữ dài tới hơn hai mét hay những con cá sấu có thể nuốt chửng con người, dù nói là đánh cá thì vẫn phải đem tính mạng ra đánh cược.

Nhóm Kyachupiginya, ấy nhầm, Kyuchipiryagya, không phải, Kyuchapigyurya đó sống ở khu vực này và Kejiman đã vượt sông Iroto cỡ hai lần bằng thuyền của họ. Gã nói rằng thuyền của họ có thể vận chuyển giúp cả Nip, Zap và chiếc Vestargis. Nghe bảo bọn họ thích rượu nhưng chỉ có thể tự làm ra loại rượu ủ đơn giản thôi. Họ rất vui sướng nếu được tặng rượu chưng cất, nên dường như sẽ đồng ý hỗ trợ một cách dễ dàng.

“Đấy, tôi cố ý chuẩn bị rượu là vì thế! Thấy thế nào!?” Kejiman lôi ra từ chiếc Vestargis mấy bình rượu rồi giơ cao hết cỡ. Dáng vẻ cố gắng cùng cực ấy trông càng đáng nghi hơn, nhưng giờ Kejiman có nói dối hay không cũng chẳng quan trọng.

Không thấy cái tộc Kyu gì đó trước đây đã sống ở khu vực này. Đến cả dấu tích sinh hoạt của họ cũng chẳng thấy đâu.

Đương nhiên, bọn cậu sẽ không thể nhờ họ đưa mình qua sông nữa.

Chắc chắn không thể bơi qua con sông có loài rùa dài hơn hai mét với đám cá sấu ăn thịt người. Chiếc Vestargis cũng sẽ chìm nghỉm.

Trước mắt, cứ ở yên đây cũng vô nghĩa. Khi bọn Haruhiro mở ra một cuộc bàn bạc đầy tính xây dựng về việc có khi nên di chuyển tiếp, Kejiman đang giận dỗi và tiêu khiển bằng trò ném sỏi đột nhiên hào hứng chỗ mũi vào.

“Mình quyết định xem sẽ lên thượng lưu hay xuống hạ lưu đi! Thích oản tù tì, đẩy gậy hay thi ném đá, cái gì tôi cũng chơi, nào!”

Nói thẳng vào mặt người thuê mình rằng “anh câm miệng lại một chút đi” thì láo quá, vậy nên, Haruhiro lịch sự yêu cầu.

“Xin thứ lỗi, anh có thể ngậm miệng lại một chút được không? Tôi không muốn làm mọi chuyện thêm phức tạp đâu.”

“Là lỗi của tôi à!? Cậu nói rằng tình huống này là lỗi của tôi à!?”

“Đúng. Toàn bộ là lỗi của nhà ngươi.”

Setora vẫn đang cười trên lưng Zap, còn Kiichi thì nằm dài giữa hai cái sừng của nó. Họ dường như thấy rất thích thú. Zap cũng không có vẻ gì là khó chịu. Kejiman nước mắt lưng tròng.

“Từ lúc sinh ra đến giờ! Lần đầu tiên! Tôi bị sỉ nhục thế này! Nói nữa đi, nặng lời vào! Cứ mắng chửi tôi cũng được! Không, hãy mắng chửi tôi đi! Tôi xin đấy!”

“... Cái đồ rác rưởi bản tiện chỉ thờ thôi cũng đáng khinh này là gì chứ?”

“Gư hô!? Tôi muốn viết lại lời lăng mạ đó vào sổ ghi nhớ trong tim! Vào trí nhớ!”

“Lên thượng lưu đi. Đi về phía hạ lưu chắc sẽ sớm ra đến biển.”

Không ai phản đối đề xuất của Haruhiro.

Kejiman là kẻ kì quái ngoài sức tưởng tượng, hành trình này cũng khiến tinh thần bọn cậu mệt mỏi hơn dự kiến. Tuy nhiên, ở thời điểm hiện tại, vì chưa có mối nguy hiểm cận kề nào, mọi người trông vẫn bình tĩnh. Thật đáng tin cậy.

Setora và Kiichi ngồi trên ghế đánh xe của chiếc Vestargis còn Kejiman phải đi bộ. Haruhiro thoáng nghĩ rằng gã dù sao cũng là chủ thuê, làm vậy liệu có ổn không, nhưng Kejiman bây giờ nghe lời Setora răm rắp. Zap cũng có vẻ thân thiết với Setora nên chiếc Vestargis chạy rất ổn định. Vì thế, mọi việc có vẻ ổn. Nhưng mà, Setora đúng là có thể làm được bất cứ chuyện gì...

Đoàn buôn của Setora đi dọc theo sông Iroto, tiến lên khu vực thượng lưu. À đâu, phải là đoàn buôn của Kejiman chứ. Nhưng cái gã Kejiman đang đặc ý khệnh khạng đi bên cạnh Zap kéo theo chiếc Vestargis, nhìn kiểu gì cũng giống như tay sai, người hầu hay nô bộc của Setora. Giả dụ giờ Setora mà bảo, “Từ nay người sẽ là nô bộc của ta. Phục tùng ta đi,” dường như gương mặt đeo kính kia của Kejiman sẽ bừng sáng và gã cũng sẽ đáp lại ngay lập tức rằng, “Tôi rất sẵn lòng!” *Chắc không có chuyện đó đâu. Quả nhiên, ừm, có thể lắm.*

Chẳng mấy chốc, bờ sông bắt đầu chuyển thành rừng rậm. Cây cối lăm le chắn lối chiếc Vestargis, nhưng không sao cả.

“Bên này! Bên này, cô Setora!”

Mỗi khi chiếc Vestargis dừng lại, Kejiman lại tìm ra đường có thể đi qua và vẫy tay ra hiệu. Khi Kejiman lập công, Setora không quên khen ngợi cụt lủn một câu “làm tốt lắm” bằng chất giọng không có chút cảm xúc nào.

“Vâng, cô Setora! Tôi rất sẵn lòng vì cô Setora!”

Nếu có đuôi thì chắc Kejiman đang vẫy nó điên cuồng. Gã đã hoàn toàn bị thuần phục. Đây là giá trị đích thực của một người nuôi nyaa ư? *Setora thật đáng sợ. Không ngờ cô ấy có thể huấn luyện được cả con người. Hoặc đây đơn giản chỉ là sở thích của Kejiman hay tật xấu của hắn. Có lẽ vậy.*

Ngày thứ tư, cả nhóm cắm trại trên một ngọn đồi cao vừa phải. Để chắc ăn, trước khi trời tối, Haruhiro và Kiichi đã xem

xét xung quanh, nên chắc sẽ không có gì nguy hiểm.

Cho đến lúc này, việc nấu nướng đều do bọn Haruhiro đảm nhận, nhưng giờ Kejiman lại cứ khăng khăng đòi làm nên bọn cậu đành giao cho gã.

“Tôi muốn cho cô Setora ăn món do chính tay tôi nấu. Sai rồi, phải là muốn được cô Setora hạ cố thưởng thức mới đúng. Cô có hiểu không, cô Setora? Cô hiểu lòng tôi chứ?”

“Không, hoàn toàn không hiểu gì cả.”

“Cô Setora thật lạnh lùng! Nhưng tôi thích thế! Thật tuyệt vời làm sao!? Thật tuyệt vời! U i hiiiiii!”

Nhân tiện, món ăn Kejiman làm cầu kì đến bất ngờ và không dở chút nào. Đúng hơn là rất ngon.

“Cô Setora thấy thế nào!?” Kejiman sáng mắt lên và hỏi.

Setora chỉ lạnh nhạt đáp “không tệ”. Kejiman vui mừng đến mức lăn qua lộn lại. Gã vô cùng sung sướng. Đó là kiểu vui mừng mà Haruhiro chưa thấy bao giờ. Nói thật là trông khá tửm, nhưng tùy theo cách nghĩ thì việc có thể biểu đạt cảm xúc vui sướng hết mình đến thế cũng không hẳn là không đáng ghen tị. *Không, quả nhiên mình chẳng thấy ghen tị tí nào.*

Theo thoả thuận, việc gác đêm sẽ do năm người nhóm Haruhiro thay phiên nhau thực hiện, không tính Kejiman. Bây giờ thì Kejiman lại tỏ ra cực kì tiếc nuối và đòi thay đổi nội dung thoả thuận. Ý đồ muốn canh gác cùng Setora của gã rõ như ban ngày. Đương nhiên, Setora không chấp nhận. Kejiman suy sụp như thể đã mất hết tất cả hi vọng sống, liền vùng vằng bỏ đi ngủ.

“Chà, hôm nay kiểu như... mệt thật đấy.”

“Ừ. Mệt kinh khủng.”

“... Nhỉ? Thực sự mệt luôn...”

Kuzaku, Setora và Shihoru đều nói thế, cứ như thể đã “phím” trước với nhau, tiếp đó là bày tỏ nguyện vọng được nhận ca gác sau khi chợp mắt. Kết quả, Haruhiro và Merry sẽ canh gác lượt đầu.

Họ rõ ràng muốn tỏ ra ý tứ. Nếu được, Haruhiro mong họ ngừng ngay cái kiểu quan tâm kì quặc ấy đi. Nhưng biết đâu thực tế chỉ là Haruhiro cảm nhận được sự quan tâm, cũng có nghĩa là cậu đã hiểu nhầm. Nếu vậy thì hơi bị xấu hổ. Bây giờ, cậu chỉ còn cách giả vờ bình tĩnh để mà làm cho xong nhiệm vụ canh gác. Merry cũng chẳng khác gì bình thường.

Hai người ngồi đối diện nhau, ở giữa là đồng lửa trại. Mục đích là để không tạo ra góc chết. Làm thế này thì có thể bao quát tầm nhìn hết ba trăm sáu mươi độ.

Nhưng nói thật lòng, Haruhiro có phần muốn tránh cái vị trí đối mặt trực diện với Merry. Khi Merry ở ngay trước mặt, không bao giờ có chuyện cô ấy không lọt vào tầm nhìn. Kiểu gì cậu cũng sẽ nhìn Merry.

Thật khó để nhìn thẳng vào khuôn mặt đang được chiếu sáng bởi ánh lửa trại của Merry.

Nếu đã lỡ nhìn thì không thể rời mắt đi được nữa. Sẽ vô thức ngắm cô ấy say sưa.

Nhìn chăm chăm vào mặt đồng đội một lúc lâu thì cũng kì quặc. Đúng hơn là không bình thường. Không nên nhìn nhiều quá. Nhưng lại không thể không nhìn. *Rối hết cơ. Rối hết cơ là gì vậy? Cơ hả? Là cơ bắp á? Không phải. Sai toét. Tóm lại là mình đang thấy rất rối.*

Haruhiro không thể cứ rối lên như thế. Haruhiro mà bối rối thì đảm bảo Merry còn rối hơn nhiều. Cậu không muốn làm Merry khó xử.

Cả hai vẫn như bình thường, lúc thì nói chuyện vu vơ, khi đột nhiên đề tài bị ngắt quãng thì cùng im lặng, thấy an tâm nếu một trong hai bắt đầu lên tiếng tiếp, trong lúc đáp lời nhau thì không còn gì để nói và lại nín thinh. Thời gian im lặng mà quá dài lại thành ra khó xử. Cả hai đang cố gắng không để điều đó xảy ra. Tuy nhiên, quãng thời gian hai bên đều không mở miệng cũng chẳng đến nỗi tệ. *Nhưng đó đâu có hơn gì kiếm cớ, tự thanh minh cho bản thân? Quả nhiên vẫn nên nói gì đó. Vào lúc này thì nói cái gì cũng được.*

“Người ta nói bệnh từ tâm mà ra nhỉ...”

Dù có nghĩ lại, cậu cũng chẳng hiểu nổi tại sao, điều gì đã dẫn dắt tới câu chuyện đó.

“Đúng vậy...”

Ánh mắt Merry vô định như đang nhìn về nơi nào đó xa xăm. Đây là lỗi lầm phải không nhỉ? Nhưng lỗi lầm vì lí do gì. Cậu không đoán được. Merry khẽ cười.

“Nhưng mọi người đều giúp đỡ.”

“Ừ nhỉ... Ừm. Đồng đội với nhau cả mà.”

Merry không nói gì mà chỉ gật đầu... Đồng đội... mà.

Bọn mình là đồng đội. Là đồng đội đấy. Đồng đội, đồng đội. Nhưng mình không nghĩ bọn mình chỉ là đồng đội bình thường. Khoan, chuyện đó với các đồng đội khác cũng thế. Không phải đồng đội đơn thuần. Giống như một sự tồn tại vượt lên trên danh xưng đồng đội.

Lắm lúc chính mình cũng không khỏi thắc mắc đến giờ vẫn còn suy nghĩ mấy chuyện này để làm gì. Nếu đám Kuzaku không nhiều chuyện thì mình đâu có rơi vào tình cảnh phải suy nghĩ chuyện này cơ chứ. Lòng tốt trở nên vô nghĩa, ngược lại còn đem đến kết quả không hay đấy? Mình biết. Đây là giận cá chém thớt. Nhưng mà nhé? Sẽ chẳng xảy ra chuyện gì đâu? Không có gì xảy ra hết nhé?

“Hay là ra đằng đó xem một tí nhỉ.”

“Một mình cậu?”

“... Ờ? À, đúng... rồi. Đâu thể để bên này không ai canh gác được...”

Cậu vừa nói vừa tự hỏi việc đi tuần tra có cần thiết hay không. Ờ thì có lẽ không cần. Nếu vậy, tại sao mình lại nói thế? Vì ở riêng với Merry khiến mình... khổ sở? Không, có thấy khổ gì đâu? Tuy mình không biết phải làm gì, ngực thì thắt lại, nhưng không giống với đau khổ. Kiểu như không thể giữ được bình tĩnh. Chỉ có thế thôi.

“Vậy tớ sẽ ở lại đây. Đi cẩn thận nhé.”

Trong một thoáng, cậu nghĩ hình như cô ấy đã nổi giận.

Haruhiro nhìn sang Merry thì thấy cô ấy đang mỉm cười. Có vẻ cô ấy không bức mình. May quá.

Haruhiro đứng dậy, chuẩn bị cất bước.

Chân cậu không tiến về phía trước.

Là chuyện gì đây?

Cậu gãi đầu. Ngồi xuống.

Rồi đứng lên lần nữa.

“Sao thế?”

“Ừm...”

Haruhiro ngồi xuống.

“Thôi, chắc tớ không đi nữa...”

“VẬY À?”

“... Ừ.”

Cậu thở dài.

Cậu chợt có suy nghĩ mình phải thay đổi điều gì đó. Chính nó, phải thay đổi thôi. Nhưng thế thì nên thay đổi thế nào nhỉ? Thay đổi điều gì mới được đây?

“... Không biết bây giờ Yume đang làm gì.”

“Tớ đoán là đang ngủ.”

“Ừ... Chắc vậy rồi.”

“Cậu lo lắng à?”

“À ừm, lo thì vẫn lo. Nhưng tớ nghĩ mọi chuyện sẽ ổn. Yume mà lại.”

“Phải đấy. Trong khi tớ thì...”

Merry đang nói dở thì im lặng. *Tớ thì... làm sao?*

Tò mò quá. Hỏi là được. Nhưng tại sao lại không thể hỏi? Haruhiro khịt khịt mũi. Cậu nhìn đồng lửa trại chằm chằm. Cậu tin chắc rằng ở đấy đang ẩn giấu gợi ý nào đó và nếu căng mắt nhìn thì nhất định sẽ tìm ra. Nói điêu thôi. Cậu chẳng hề tin chắc. Cậu cũng không tìm ra gợi ý. Lửa trại cũng chỉ là lửa mà thôi.

Có vẻ mình lúc nào cũng chỉ biết chờ đợi...?

Haruhiro lẩm bẩm bằng giọng lí nhí. Không phải cậu mong đợi Merry sẽ nghe ra. Chẳng biết có khả năng định được như vậy không nữa. Có lẽ thực ra cậu đã trông đợi. Bản tính cậu thật xấu xa.

“Haru. Cậu nói gì à?”

“À không...”

Đánh trống lảng cho xong chuyện thì quá tồi rồi nhỉ?

Chỉ có điều, mình không ngờ chỉ mỗi cái việc không lảng tránh đã làm mình sợ hãi đến phát run.

“Tớ nói là... tớ không đủ tích cực hay mấy thứ đại loại thế...”

Thực tế, giọng cậu đang run rẩy.

“Vì Haru là người tốt.”

“... Cậu thực sự nghĩ thế à?” Cậu đã lỡ hỏi.

Merry đang cúi đầu. Cậu đã hỏi một chuyện khó trả lời. Haruhiro dùng ngón tay dụi lông mày bên trái. Miệng cậu khô khốc. Dễ sợ. Khó đến bất ngờ.

“Về bản thân... tớ... không thể nghĩ mình là người tốt... Cảm giác không phải thế, và tớ nghĩ... mình không tử tế gì. Nói sao nhỉ. Tớ theo chủ nghĩa an phận tránh rắc rối. Tớ cảm thấy từ đầu mình vốn đã có tính đấy rồi...”

“Ai mà chẳng muốn tránh gây sóng gió? Nếu thấy hiện tại cũng ổn, không hi vọng có gì thay đổi thì người ta sẽ muốn giữ nguyên như thế.”

Ra vậy.

Nói cách khác là ý đó phải không? Merry hài lòng với tình trạng hiện giờ và muốn duy trì mối quan hệ này. Là vậy nhỉ?

Cũng phải.

Chỉ có thể hiểu như thế. Dịch đại ý thì giống như là “tớ mong cậu đừng tiến tới”. Dạng như “hãy biết điều đi, mấy vụ động chạm cơ thể trước đây chỉ là sự cố bất ngờ, đừng nhìn nhận nghiêm túc, hãy quên đi”? Tóm lại... Là như vậy nhỉ?

Ừm.

Biết ngay... Mà khoan...

Ngược lại... Có khi thế lại tốt? Làm rõ mọi chuyện trước khi hiểu lầm kì quặc. Nguy hiểm quá. May ghê. Có lẽ mình đã chuốc nhục về mình. Nếu bất cẩn có khi còn phạm phải sai lầm trí mạng. Có lẽ mình sẽ gây chuyện. Hay thậm chí phải nói là chắc chắn mình sẽ gây chuyện.

Haruhiro đứng dậy. Cơ thể cậu nhẹ khác thường. Nói đúng hơn, thất lưng và chân như không có lực, mọi thứ cứ trôi nổi bồng bềnh.

“Tớ đi tuần một vòng đây.”

“... Ủa? Cậu vẫn đi à?”

Haruhiro cười mơ hồ. Bản thân cậu cũng không rõ tại sao mình lại cười. *Cố lên thôi ơi. Khi bước đi, công tắc lập tức được bật, vào trạng thái chuyển chế độ khiến các giác quan trở nên thông suốt, mình đã nghĩ rằng mình không phải đồ bỏ đi. Mình vẫn còn cố được. Mình trẻ thế này kia mà. Tương lai còn dài. Nhất định là vẫn còn dài...*

Thôi, dẹp những suy nghĩ thừa thãi sang một bên. Trước mắt, mình vẫn còn việc phải làm. Hãy tập trung vào nó. Nhưng chuyện cần làm là đi tuần? Thật hả? Đây là chuyện phải làm à? Đâu phải? Nhưng cứ làm thôi. Sống là như thế. Có lẽ. Hình như vậy. Đại loại thế...

Haruhiro bước đi. Không phát ra tiếng bước chân. Cơ thể cũng không tạo ra tiếng động. Đến cả hơi thở cũng bị khống chế ở mức độ không thể bị phát hiện. Chìm vào màn đêm. Bản thân hoá thành bóng tối. Được đấy. Khá ổn. Cậu đã thực hiện trôi chảy Stealth [Ẩn hình]. Cảm giác cứ như trở thành chúa tể của màn đêm. *Mà chúa tể của màn đêm là ai? Chẳng có kẻ nào như vậy cả.*

Có âm thanh gì đó vang lên.

Tối nay hầu như không có gió. Côn trùng đang kêu. Thỉnh thoảng có cả tiếng chim. Vì đang ở khá xa sông Iroto nên tiếng nước chảy quả nhiên không vọng đến đây được.

Vậy âm thanh này là gì vậy?

Haruhiro đã xuống khỏi ngọn đồi nơi bọn cậu cắm trại từ lâu. Nói vậy chứ cũng chỉ cách đồng lửa trại tầm hai, ba trăm mét. Sông Iroto không ở hướng này mà có lẽ nằm ở hướng ngược lại. Không rõ vì sao cậu lại đi về phía này? Tuy phân nửa là vô thức nhưng thực ra cậu biết lí do. Là âm thanh. Haruhiro bị thu hút bởi âm thanh lạ thường này. Thật khó diễn tả. Ví với cái gì cũng khó. Nhưng cậu đã từng nghe thấy âm thanh rất giống thế này ở đâu đấy, vào lúc nào đó.

Lẽ nào là nhạc cụ?

Là loại nhạc cụ gì nhỉ? Nhạc cụ?

Ở một nơi như thế này?

Có lẽ hơi phiền phức rồi đây...?

Cậu nghĩ năng lực phát hiện thấy hiểm nguy của mình chỉ ở mức trung bình. Có nên quay về không nhỉ? Nếu đi một mình thì Haruhiro sẽ làm thế không do dự, nhưng không biết nên gọi là tình cờ hay gì mà bọn cậu đã nhận công việc hộ vệ cho đội buôn và Haruhiro đang đi tuần. Có thực sự nguy hiểm không? Thứ gì nguy hiểm, nguy hiểm như thế nào, ở mức độ nào? Cậu phải kiểm tra rồi quyết định cách đối phó sau khi nắm được tình hình. Trông thế này thôi chứ cậu vẫn là một thủ lĩnh. Haruhiro phải có trách nhiệm.

Cậu bơi trong bóng tối dựa vào thứ âm thanh đó. Mất một lúc, kể ra cũng khá lâu, cậu rơi vào tình trạng không giữ được Stealth [Ẩn hình], giống như bị trì trệ. *Có lẽ nó bị triệt tiêu dưới tác động hoàn hảo của việc thất tình... Là thất tình sao? Nói chính xác thì đó là cú sốc đến từ trải nghiệm tương tự thất tình, gần với thất tình, na ná thất tình. Hẳn là trong cái rủi có cái may. Sông có khúc, người có lúc. Đời có lúc vui thì cũng có lúc buồn, mà có lúc buồn thì cũng có lúc vui. Không chỉ có toàn việc tốt, cũng không chỉ toàn việc không hay. Nghĩ vậy sẽ được tiếp thêm dũng khí. Ừm. Mình có thể xoay sở được. Đương nhiên còn gì. Mình có thể làm được. Mình sẽ làm được.*

Phía trước có ánh sáng mờ mờ.

Phải chăng là khoảng đất trống có ánh trăng rơi xuống? Cậu nghe thấy âm thanh phát ra từ hướng này.

Không cần phải cảnh giác hơn nữa. Cậu đã đủ cẩn thận rồi.

Haruhiro tiến lên.

Không phải. Đây không phải khoảng đất trống mà nó sụt xuống thấp hơn hẳn.

Haruhiro dừng bước ở rìa hố sụt. Quả nhiên, cậu hơi dao động.

Đó là một căn lều.

Một căn lều lớn với mái hình vòm đang được dựng ở đó. Cậu chưa từng nhìn thấy cái lều nào lớn như vậy. Nó có nhiều cửa ra vào, mỗi cửa đều buông rèm nhưng vẫn có chút ánh sáng lọt ra từ bên trong.

Trong hố sụt có một dòng suối nhỏ. Sinh vật đang vục mặt xuống suối có phải là ngựa không nhỉ. Kích thước cũng ngang loài ngựa. Nhưng có lẽ đó là loài sinh vật khác. Có đến mấy con. Cậu thấy bóng dáng của những sinh vật đang gặm cỏ cách xa dòng suối.

Chắc chắn âm thanh phát ra từ căn lều đó. Một loại nhạc cụ gì đấy chẳng? Có ai đó đang chơi nhạc.

Thế này thì gay rồi.

Mà không, cũng không hẳn?

Biết nói thế nào đây.

“Leslie Camp?” Kuzaku ngoe cổ. “Đó là cái gì vậy?”

“Chẳng, chẳng, chẳng, chẳng, chẳng lẽ! Cậu không biết thật à, không đùa đấy chứ, choáng thật, không thể nào, không biết Leslie Camp thì đúng là kẻ thiếu hiểu biết! Cậu từ chỗ nào chui ra vậy! Đồ cổ đại! Đồ tối cổ!”

Dù bị nói như thế, Shihoru với Setora đều là lần đầu nghe đến Leslie Camp. Haruhiro cũng vậy. Không biết Merry thì sao. Cậu không thể hỏi. Dù không đến mức gọi là hành động đáng ngờ nhưng biểu hiện của Merry hơi lạ.

“Cậu từng nghe đến nó rồi à...?”

Shihoru đã hỏi thay Haruhiro. Merry lộ vẻ lưỡng lự một chút rồi đáp ngắn gọn, “Tớ chỉ biết tên thôi.”

“À, nói gì thì nói, bạn Merry dù sao cũng trong nghề lâu hơn bọn mình mà.”

Kuzaku gật gù một cách vô tư. Ra thế.

Đúng thế. Nói một cách khiêm tốn, mà không, chẳng có khiêm tốn hay gì ở đây cả, Merry đơn giản là tiền bối trong nghề lính tình nguyện. Leslie Camp. Theo lời Kejiman thì đó có vẻ là thứ được biết đến khá rộng rãi. Merry biết cũng không có gì lạ. Chỉ là bọn Haruhiro không biết. Chắc chắn là vậy. Không sai đi đâu được.

“... Cứ cho là ta có thể tới xem đi, nhưng không có nguy hiểm gì đâu nhỉ?”

“Cứ để ý đến chuyện nguy hiểm hay không có khiến cuộc sống trở nên trọn vẹn hơn không hả? Có khiến cậu được hát vang ca ngợi cuộc sống tuyệt diệu hay không!? Cậu không nghĩ rằng có thứ còn quan trọng hơn à!?”

Theo những lời thao thao bất tuyệt đầy nhiệt huyết của Kejiman, người ta đã từng bắt gặp Leslie Camp ở nhiều nơi trên đất Grimgar. Đa phần là vào ban đêm. Thông thường nó sẽ đột nhiên xuất hiện ở nơi chẳng có gì lúc ban ngày. Từ cách gọi, ta biết được rằng một người tên Leslie có liên quan đến nó.

Aynrand Leslie. Đó là tên chủ nhân của Leslie Camp. Có kẻ nói ông ta là con người, có kẻ nói ông ta là undead. Nghe đâu

ông ta là một thương nhân được biết đến theo cách đây từ hơn năm mươi năm trước.

Tuy nhiên, ông ta không phải một thương nhân bình thường. Aynrand Leslie kiếm được từ đâu đó những thứ chưa ai từng thấy và thỉnh thoảng sang nhượng chúng với một cái giá rất lớn. Cái giá đó có khi là một số tiền khổng lồ, cũng có khi là thứ khác.

Có một kẻ vô cùng giàu có ở Verle đã không ngần ngại trao người vợ xinh đẹp cùng cô con gái đáng yêu cho Aynrand Leslie để đổi lấy chiếc nhẫn có thể gọi giông bão có một không hai trên thế giới. Nhưng gã nhà giàu kia không biết gọi giông bão bằng cách nào. Khi hắn hỏi Aynrand Leslie, ông ta trả lời như sau.

“Vậy thì để ta chỉ người cách sử dụng. Nhưng cái giá sẽ là người vợ mới của người.”

Thật ra, tên nhà giàu đó có một cô tình nhân trẻ trung và chẳng yêu thương gì bà vợ đã qua thời xuân sắc cùng đứa con gái xác xược. Đối với hắn, vợ và con gái chẳng phải là một cái giá lớn lao gì cho cam. Ngược lại, hắn còn tổng khứ được hai kẻ phiền phức, có chiếc nhẫn trong tay và cưới một cô vợ mới. Đúng là một mũi tên trúng ba con chim.

“Còn khuya ta mới trao vợ của mình cho nhà người!”

Tên nhà giàu giận ngược lại Leslie và ném mạnh chiếc nhẫn xuống sàn. Ngay sau đó, gió nổi lên, mây đen giăng đầy trời trong nháy mắt và Verle phải hứng chịu một cơn bão khủng khiếp chưa từng có tiền lệ. Nhà cửa đổ sập, nhiều thuyền bè bị đánh chìm. Aynrand Leslie biến mất, còn gã nhà giàu thì bỏ mạng trong toà dinh thự đổ nát...

Có vô số giai thoại kiểu như thế xoay quanh Aynrand Leslie. Nói vậy nhưng ông ta không phải nhân vật từ mấy trăm năm trước nên vẫn còn quá sớm để các câu chuyện được kể lại như một truyền thuyết.

Theo lời Kejiman, có không ít người tự nhận mình đã từng gặp Aynrand Leslie. Đặc biệt là ở Verle, chẳng thiếu những kẻ khoe ra những món đồ quý hiếm, bảo vật, đồ giả hay rác rưởi

gắn cái móc được Aynrand Leslie sang nhượng và những kẻ muốn bán chúng cho người khác.

Nhưng trong thực tế chẳng hề tồn tại dấu tích vững chắc hay chứng cứ nào cho thấy Aynrand Leslie thực sự đã đến Verle. Câu chuyện về tên nhà giàu nọ cũng bị xem là chuyện tào lao, khoác lác hay chuyện tầm phào lúc rượu vào lời ra. Dù vậy, người ta cũng không vì thế mà nghĩ rằng Aynrand Leslie không tồn tại ở bất cứ nơi nào.

Chẳng hạn, có một câu chuyện như thế này.

Có một cô bé bỏ nhà ra đi và lạc trong khu rừng cách Verle chưa đến mười kilomet. Một lúc sau, cô bé bị thu hút bởi âm thanh kì lạ và trông thấy một căn lều lớn có mái hình vòm cùng những sinh vật giống như

ngựa tụ tập xung quanh. Cô bé sợ hãi quay gót bỏ đi, và mặc dù đã lang thang trong rừng đến sáng, nhưng bằng một cách nào đó, cô bé vẫn về được đến nhà.

Cô bé kể lại với mọi người xung quanh đúng như những gì mình thấy. Ai đó thốt lên rằng, “Chẳng phải đó là Leslie Camp sao?” Một đồn mười, mười đồn trăm, cả Verle náo loạn. Suốt hơn mười ngày, nghe đâu đã có hàng trăm, không, tổng cộng phải đến hàng ngàn người, có khi là hàng vạn người đi tới khu rừng, liên tục tìm kiếm Leslie Camp.

Cuối cùng, họ không tìm thấy Leslie Camp, nhưng chuyện mới xảy ra tầm năm năm trước, nên người dân Verle chắc chắn vẫn còn nhớ đại khái sự kiện này.

Những lũ khách đi khắp Grimgar, những nhà thám hiểm tò mò, những lính tình nguyện đào ngũ, những thương nhân tham lam, tràn đầy dã tâm, sẵn sàng đi đến cùng trời cuối đất nếu việc đó sinh lời, nói chung đều không gặp được Leslie Camp. Nếu chỉ cần tìm là thấy thì nó phải bị ai đấy phát hiện từ lâu rồi. Nghe nói có một đám gọi là “Leslie Maniac”, vừa trao đổi thông tin với nhau vừa điên cuồng tìm kiếm Leslie Camp, nhưng càng tìm thì Leslie Camp lại càng xa tầm với.

Dù sao thì Aynrand Leslie đương nhiên phải có mặt ở Leslie Camp. Ông ta thuộc về một nhóm nhỏ những nhà sưu tầm nổi tiếng khắp Grimgar. Dù có lẽ không còn sở hữu chiếc nhẫn gọi giông bảo, chắc ông ta vẫn còn một, hai món bảo vật có nguồn gốc đáng gờm, ví như Red Diamond (Kim Cương Đỏ), thứ được ca ngợi rằng chỉ cần một hạt cũng mua được một quốc gia, tượng bán thân bằng vàng ròng của vị vua lập nên vương quốc Arabakia Enad Geogre, vương miện thất lạc của hoàng gia Nananka, hay chiếc vòng cổ Nigelung được công chúa Titiha của vương quốc Ishmal đã diệt vong đeo cho đến lúc chết, vương trượng đầu tiên Dawn Specter hoặc bảo kiếm Urgus.

Kẻ nào muốn mua những báu vật đó hẳn sẽ bị Aynrand Leslie đòi một cái giá cắt cổ. Tuy nhiên, giả sử không có được chúng đi chăng nữa, chỉ cần nhìn một cái thôi cũng đủ để thấy mẫn nguyện với cuộc đời.

Mặc dù chẳng có mấy ai tin là thật, nhưng vẫn có những câu chuyện truyền miệng ngây thơ nói rằng mọi điều ước của người gặp được Leslie đều sẽ trở thành sự thật.

Ngoài ra, theo một giả thuyết khác, Aynrand Leslie không phải con người cũng chẳng phải undead, mà giống như yêu tinh hoặc thần linh. Ông ta dùng sức mạnh huyền bí để mang đến cho con người sự giàu có vô biên. Thực ra chính vì thế mà những người thật sự biết mặt Aynrand Leslie đều không bao giờ để lộ danh tính cả.

Những kẻ trở nên giàu có nhờ Aynrand Leslie sẽ mang theo bí mật đó xuống mồ. Cũng như tiền tài, vận may nếu đem chia sẻ với kẻ khác sẽ tự khắc tiêu tan. Vì vậy, cho đến khi sinh mệnh của mình kết thúc, chuyện về Aynrand Leslie phải được giữ kín trong lòng. Đó chính là bí quyết để cuộc đời được ban phước lành sẽ mãi ở đỉnh cao cho đến thời khắc cuối.

Vậy tức là Leslie Camp thực sự tồn tại?

Nếu chỉ dùng những gì Kejiman kể làm cơ sở để phán đoán, dù nói giảm nói tránh thì vẫn có chút đáng nghi. Không, rất là đáng nghi mới đúng chứ nhỉ?

Có điều, Haruhiro đã nhìn thấy tận mắt rồi.

Chính vì vậy...

Thú thực là cậu không hào hứng lắm, nhưng cậu vẫn dẫn đồng đội và Kejiman đến đó.

Đến nơi rồi.

Haruhiro đã mong chờ một tình huống đáng thất vọng, rằng sau khi men theo con đường trong trí nhớ, tới nơi lại chẳng thấy gì. Không phải cậu muốn cảm thấy thất vọng, song cậu chẳng có gì ngoài một linh cảm nói rằng mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức nếu Leslie Camp thực sự có ở đó. Cậu muốn tránh né nó, nhưng mọi việc không theo ý cậu. Đây có lẽ sẽ là một phát hiện lớn lao, nhưng cậu chẳng thấy vui mừng gì hết.

“Đây, đây, đây, đây, đây, đây, đây, đây, đây là...!”

Kejiman đứng ở rìa hố sụt và vò đầu bứt tóc. Gã làm mạnh đến mức cặp kính không chỉ lệch đi mà còn tuột ra rồi rơi mất.

“Ô! Kí... Kính! Kính, kính, kính đâu mất rồi! My kính...!”

“... Đây.” Shihoru nhặt kính lên đưa cho Kejiman. Đeo kính vào xong, Kejiman lập tức chạy xuống đáy hố sụt.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! I! Am! Leslie Camp...!”

“... Anh là Leslie Camp ấy hả? Mà...”

Kuzaku nhìn tụi Haruhiro, để lộ thái độ như muốn hỏi “không cần đuổi theo à”. *Thế nào nhỉ? Không đuổi theo cũng chẳng sao?* Có vẻ không chỉ mình Haruhiro nghĩ vậy. Shihoru, Merry, Setora, đến cả con nyaa màu xám Kiichi cũng không di chuyển khỏi rìa hố sụt. Bọn Haruhiro chỉ là đám hộ vệ được thuê về, chẳng phải bố mẹ của Kejiman. Đâu thể chăm lo mọi thứ cho gã ta được chứ.

“Không phải gã đó còn giá trị lợi dụng thì tôi đã mặc kệ rồi.”

Setora lẩm bẩm. Quá chuẩn. Đúng như vậy. Dù không có cái quan hệ thuê mướn này kia thì bọn cậu vẫn cần gã dẫn đường để về Alterna.

“Này...”

Nghĩ rằng cát tiếng quá to cũng không ổn lắm, Haruhiro gọi bằng âm lượng không to không nhỏ. Không hiểu là Kejiman không nghe thấy hay vốn dĩ không định nghe mà gã chẳng buồn dừng lại. Cũng không ngoài đầu. Cái gã đó là sao chứ? Gã đã gần tới được đáy của hố sụt.

Thế này thì bất khả kháng rồi. Nghiêm túc chạy chắc cũng không đuổi kịp. Haruhiro đã quyết. Bọn cậu sẽ đứng nguyên ở đây, quan sát sự thay đổi của tình hình. Nếu có gì nguy hiểm, bọn cậu chỉ còn cách bỏ Kejiman lại mà chạy trốn. Tạm biệt, Kejiman. Hẹn ngày gặp lại.

“A...”

Kuzaku khẽ kêu lên rồi lấy tay che miệng. Có lẽ cậu ấy lo lắng cho Kejiman, kẻ đang kiễng chân rón rén từng bước mò lại gần cửa lều. *Cái đồ dễ thương người. Mình cũng nghĩ đó là ưu điểm của cậu ấy, có thể gây thiện cảm. Nhưng ngược lại, kiểu đấy cũng rất đáng lo. Có thể là mình đang quan tâm thừa thãi.*

Kejiman đã đến vị trí cách cửa lều cỡ mười mét.

“... Âm thanh này...” Shihoru thì thầm, “là đàn accordion?”

“Đúng là nó.”

Cậu nhớ đến loại nhạc cụ được chơi bằng cách kéo ra ép vào hộp xếp rồi bấm phím đàn. Ngay lúc ấy, cậu không còn biết mình đang nghĩ về điều gì, chỉ còn cái từ “accordion” sót lại như một chiếc hộp trống rỗng. *Lại thế này rồi. Bực thật.*

Nhưng đây cũng không phải lúc để nổi giận.

Kejiman cuối cùng đã đến được cửa lều. Cứ nghĩ rằng từ đây Kejiman sẽ hành động thận trọng hơn nhưng không, gã đột ngột vén tấm rèm ở cửa.

Chuồn thật thôi?

Cậu nghiêm túc cân nhắc trong vài giây.

“... Aynrand.”

Ai đó nhỏ giọng nói. Ai đó... hay nói chính xác hơn...

Haruhiro ngay lập tức đưa mắt về phía Merry ở bên cạnh mình. Merry mở to mắt ngỡ ngàng. Haruhiro không chút phân

vân, tỏ ra bình thản tới mức tối đa và nhìn sang chỗ khác.

Dù không biết có thành công không, cậu vẫn thử làm ra vẻ mình không nhìn cô ấy.

Kejiman thò mặt vào cửa lều. Gã không bị sao nhỉ?

Chẳng mấy chốc, gã bắt đầu vầy tay.

Có vẻ hắn đang gọi bọn cậu đến.

Kuzaku nhìn cả nhóm một lượt.

“... Đi không?”

9. Đây là lúc để cười à

Haruhiro rón rén nhòm vào trong lều và chỉ thấy mỗi Kejiman ở đó. Đúng vậy. Kejiman có vẻ không chờ nổi bọn Haruhiro tới mà đã vào trong trước một mình.

Bên trong không rộng lắm. Mỗi chiều khoảng ba mét. Không được ngăn cách bởi tường mà bằng tấm rèm bóng bẩy màu tím đậm. Tấm thảm màu đỏ được trải trên sàn. Lông trên thảm khá dài. Trong góc đặt một cái bàn phụ nhỏ, bên trên bày chiếc đèn trông khá sang trọng. Xét đến độ lớn của căn lều thì nếu vén tấm rèm đó lên, chắc chắn vẫn còn phòng hay gì đó khác.

Ở đây cũng không có cái gì giống như thứ nhạc cụ phát ra âm thanh khi này.

Haruhiro để đồng đội đợi ở bên ngoài rồi bước vào trong căn lều. Kuzaku đứng ngoài giữ tấm rèm ở cửa cho nó luôn mở.

“Chắc chắn... Chắc chắn rồi.”

Kejiman bắt đầu cười hí hí.

“... À này. Anh giữ trật tự được không?”

“Để làm gì!?”

“Cần phải giải thích à...?”

“Đối phương là Aynrand Leslie đấy! Nếu định làm gì chúng ta thì ông ta chắc chắn, chắc chắn, chắc chắn thừa cách làm thật chúng ta từ lâu rồi.”

“Anh Kejiman cũng đâu biết ông ta là người thế nào. Còn không chắc ông ta có phải là con người hay không...”

“Nhưng! Tôi tự tin rằng mình không thua kém bất cứ ai trong việc hiểu biết về những lời đồn, tin lá cải hay chuyện ngồi lê đôi mách liên quan đến Aynrand Leslie! Mặc dù nói là không

thua bất cứ ai thì có hơi quá nhưng tôi cũng biết được kha khá, khưa khưa đấy!”

“Mức độ hiểu biết của anh đang hạ thấp dần một cách trôi chảy nhỉ...”

“Căn phòng này!”

Kejiman khuynh chân, ngón trỏ hai tay chỉ chéo lên phía trên.

“... Cái dáng đó có ý nghĩa gì không vậy?”

Cậu thấy buồn cho bản thân vì đã chọc ngoáy gã ta.

“Căn phòng này là!”

Nhưng cậu bị gã phớt lờ. Thất vọng ghê.

“Violet Room! Theo những gì tôi nghe được, bên trong Leslie Camp có màu *violet*! Tức là! Tức là là! Đây là mê cung được ngăn bởi những tấm rèm màu tím đậm! Mê cung có thật này...!”

“Tôi mệt rồi...”

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh lại một xíu.”

Kejiman vỗ ngực mình, thở ra rồi hắng giọng. *Kiểu này tệ rồi.*

Haruhiro vốn nghĩ mình đã quen với kiểu người như gã này. Vì thế, cậu cũng học một vài cách thao túng. Ý định là vậy, nhưng cậu toàn bị làm cho loạn nhịp. Chẳng lẽ đây là núi cao còn có núi cao hơn. Không ngờ gã là đối thủ khó nhằn đến vậy.

“Nào, mọi người vào đây đi.”

Thấy Kejiman vẫy tay gọi, Kuzaku bước vào Violet Room. Haruhiro ấn trán.

“Sao cậu lại vào đây hả...?”

“A. Xin lỗi, tớ lỡ...”

“Đằng nào thì cũng phải vào thôi.”

Kejiman ấn ngón giữa vào phần nối hai mắt kính, tạo ra tiếng khùng khục trầm thấp trong cổ họng.

“Tại sao?”

Setora từ bên ngoài lều vén tấm rèm che cửa lên và hỏi. Như thể tiết lộ một bí mật trọng đại, Kejiman thì thào nói.

“Thực... ra... là... có truyền thuyết nói rằng ở Leslie Camp ‘không thể ra bằng cửa đã vào.’”

“Vớ vẩn.”

Setora nhẹ bước qua bên dưới tấm rèm, đường hoàng đi hẳn vào trong Violet Room. Tấm rèm nơi cửa ra vào khép lại.

Sau đó, Setora lập tức quay người lại định trở ra.

“Gì...”

Setora cố hướng ra cửa. Điều đó không có gì để nghi ngờ. Chỉ cần vươn tay là sẽ chạm tới tấm rèm ở cửa. Tiến thêm như thế một chút, gạt rèm lên là có thể ra được bên ngoài.

“... Lạ thật.”

“Có chuyện gì thế?”

Nghe Kuzaku hỏi, Setora lắc đầu với vẻ không thể hiểu được.

“Không biết.”

“Hô hô! Để tôi xem nào!” Kejiman chuẩn bị lao thẳng về phía cửa ra vào nhưng mới được nửa chừng, toàn thân gã chợt run lẩy bẩy trong một tư thế kì quặc. “Ừ, ừ, ừ, ừ...! Đây, đây, đây, đây, đây là...!?”

“Ờ? Tức là không thể ra được hả? Lại đùa nhau rồi.”

Kuzaku vừa cười vừa quay ra cửa. Cậu ấy thuận lợi tiến được một, hai bước, nhưng rồi đứng khựng lại ngay trước cửa.

“... Gì thế này? Tôi chỉ cảm thấy... thật kì quặc...”

Kejiman thì không nói làm gì nhưng khó có thể cho rằng Setora và Kuzaku đang đùa giỡn. Haruhiro chẳng cần tự thử nghiệm cũng hiểu có chuyện gì đó bất bình thường đang xảy ra.

Shihoru, Merry và Kiichi vẫn còn ở bên ngoài.

Phải chọn một trong hai cách. Để nhóm Shihoru lánh tạm đi, còn các cậu tự thân tìm cách giải quyết. Hoặc là... *Không*. Haruhiro lắc đầu. Tách nhau ra thì không ổn.

“Shihoru! Merry với Kiichi nữa... vào đây đi.”

Hai người một thú chui qua tấm rèm che cửa để vào lều.

Merry trông dăm chiêu, nói đúng hơn là vẻ mặt hơi nghiêm nghị, sắc mặt nhìn cũng không được tốt. Không hiểu có phải Kiichi cảm nhận được gì không mà nó nháy ngay vào lòng Setora. Shihoru trông cũng có vẻ bất an.

“... Có chuyện gì thế?”

“Chà, cái đó...”

Kuzaku đang tính giải thích thì bị giọng nói của người nào đó xen ngang.

“Xin chào. Mọi người có khoẻ không? Chào mừng đến với Leslie Camp.”

“Ni ha!?” Kejiman phát ra âm thanh kì quái, nhìn trái, nhìn phải rồi nhìn ra đằng trước.

“... Vừa rồi, nói là... Leslie Camp...”

Đúng như Shihoru nói. Haruhiro cũng nghe thấy rõ. Đây thực sự là Leslie Camp sao? Chuyện này là thế nào? Bên cạnh đó, giọng nói vừa rồi...

Là giọng nữ. Có thể là do cậu tưởng tượng ra, nhưng nghe cứ quen quen...?

“Con người nhỉ? Vậy thì hiểu được ngôn ngữ này đúng không? Nếu không có vấn đề gì thì...”

“Đằng đó!” Kejiman túm lấy tấm rèm bên tay trái của mình rồi dốc sức kéo mạnh. Khi tấm rèm lật lên, bên ấy là một căn phòng được quây bởi rèm giống nơi họ đang đứng, không hề thấy bóng dáng nào na ná con người.

“... Hử!? Giọng nói rõ ràng phát ra từ phía này mà. Tại sao!?”

“Ái chà. Đúng là một vị khách tràn đầy năng lượng. Khỏe khoản quá cũng rắc rối ghê. Hăng hái quá đà là không sống lâu được đâu đấy...?”

“C... Cô ở đâu!? Ra đây ngay, không, xin hãy ra mặt, hỡi mỹ nữ là chủ nhân của giọng nói kia!”

“Kyapi. Tại sao vị khách này lại biết ta là mỹ nữ nhỉ... Chỉ nghe giọng là đủ biết à? Chẳng lẽ vẻ đẹp không cách nào giấu hết của ta đã lộ ra? Nhưng mà, không được.”

“Tại sao lại là kyapi!?”

“Hồi các lữ khách.”

Giọng điệu của kẻ nào đó tự xưng là mỹ nữ đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

“Hãy lang thang tìm kiếm. Và rồi, con đường hắc sẽ dẫn đến nơi nào đó. Một lần nữa, xin chào mừng các lữ khách đến với... kho báu di động chứa những di vật mà chủ nhân ta là Aynrand Leslie đã sưu tầm.”

Giọng nói tắt ngấm.

Haruhiro nhanh chóng đánh mắt ra hiệu với Kuzaku. Haruhiro là phía trước, còn Kuzaku là bên phải. Cả hai đồng thời vén rèm lên.

Phía trước là một căn phòng không khác gì nơi bọn cậu ở. Bên phải thì khác.

Có một cánh cửa bằng gỗ. Nhìn qua đã thấy vô cùng kì lạ. Cửa thường được xây hoặc gắn vào tường. Những cánh cửa đó lại đứng tựa lưng vào rèm. Nếu thế thì khi mở cửa ra, phía bên kia chắc hẳn phải là tấm rèm.

“...Ồ ồ ồ!”

Kejiman đột nhiên phóng đến ngay trước cánh cửa và chuẩn bị chạm tay vào nắm đấm. Nếu Haruhiro phản ứng chậm một chút thì có lẽ Kejiman đã mở cánh cửa ra. Spider [Nhện sát thủ]. *À không, đương nhiên mình không định giết gã.* Haruhiro kịp thời khoá tay Kejiman từ đằng sau.

“Đợi, đợi đã...!”

“Này, thả ra! Tôi là người thuê cậu đấy nhé! Cậu đang làm gì với người thuê mình thế hả!?”

“Chúng ta đâu biết sẽ có chuyện gì xảy ra!”

“Dù ma vương hay tà thần xuất hiện! Không thử làm sao biết được!”

“Tôi thì chẳng muốn cái nào trong hai thứ đó xuất hiện cả...”

“Thả ra! Thả ra, thả ra, thả tôi ra! Không chịu đâu không chịu đâu không chịu đâu không chịu đâu...!”

“Anh ăn vạ đấy à...”

Haruhiro giao Kejiman đang giãy giụa thảm hại cho Kuzaku. Thế này thì tạm yên tâm, nhưng giờ phải làm gì đây nhỉ?

“Không thể ra ngoài bằng cửa lúc này. Nếu tìm được lối khác...”

“Không có gì đảm bảo là chúng ta có thể ra ngoài.”

Setora liên tục vuốt ve cổ Kiichi bằng ngón tay. Có lẽ cô ấy đang cố gắng làm nó bình tĩnh lại.

“... Giọng nữ kia nói đây là kho báu chứa di vật. Thứ sản sinh ra linh hồn giả để chế tạo người nhân tạo cũng là di vật. Chắc không phải tất cả, nhưng ít nhất có một phần các di vật ẩn chứa sức mạnh bề cong quy luật của đất trời. Đó là những thứ quý báu đến độ không thể định giá đấy.”

“Ở đây! Có! Rất nhiều! Đấy! Cả cánh cửa nhìn như không có gì kì lạ kia chắc chắn cũng là di vật...!”

Kejiman đang bị Kuzaku giữ chặt. Nhưng do không bị bịt miệng nên gã vẫn hét lên. Setora lừ mắt lườm Kejiman.

“Đúng là một gã ồn ào. Nên làm hấn câm miệng luôn đi nhỉ?”

“T... T... Tức là sẽ giết tôi à!? Nếu vậy thì tạm thời tôi sẽ im lặng...”

“Ngậm mồm vào cho đến khi ta cho phép nói.Ồn ào không chịu nổi.”

Kejiman gật đầu lia lịa, không hó hé gì.

“... Thứ đó là di vật...”

Shihoru ôm chặt gậy, sợ sệt nhìn cánh cửa chứ không tiến lại gần. Merry im lặng. Cô ấy cúi đầu, nếp nhăn hằn giữa hai hàng chân mày. Có ổn không đây? Không chỉ Merry mà tất cả mọi người đều không ổn.

“Cũng chỉ còn cách mở thử ra...?”

Cậu suy tính đề xuất của Kuzaku. Thử mở ra, nếu có gì bất thường thì đóng lại ngay là được.

“... Chà. Nhưng, ừm, sao nhỉ...”

Đúng như Kejiman nói, chính vì không dự đoán được sẽ có thứ gì xuất hiện, nên nói thật là cậu đang sợ hãi. Nhưng Haruhiro mạnh dạn nuốt xuống cái từ “sợ hãi” đấy và quyết tâm từ nay sẽ không dùng nó nữa. Nên biết sợ hãi. Nó giúp ta cẩn thận hơn. Nhưng nếu cứ nhắm mắt nhắm mũi rú lên sợ quá sợ quá thì chỉ trăm cái hại không có lấy một cái lợi. Cậu vẫn muốn đồng đội có được cảm giác an tâm ở mức tối thiểu cho dù không có căn cứ gì, vẫn muốn họ tin rằng chuyện đâu còn có đó.

“Tạm thời cứ thử xem cả những cái khác đi? Tất nhiên là phải hết sức cẩn thận.”

Haruhiro giả vờ tỏ ra bình tĩnh và nêu đề xuất.

Không có ai phản đối.

10. ROOMS

Đầu óc cơ thể và tinh thần cậu cũng căng cứng ở thời khắc ngay trước khi vén rèm. Thế cũng được. Cứ lúc nào chủ quan, nghĩ rằng mọi thứ đều ổn, không có gì nguy hiểm, những chuyện chẳng tốt lành thường sẽ lại xảy ra.

“... Hộp à?”

Trong căn phòng này, ngoài bàn phụ và đèn còn đặt một chiếc hộp to ngang một vòng tay ôm. Chất liệu có vẻ không phải là gỗ. Có lẽ là kim loại. Tình huống Kejiman định tự tiện sờ vào, bị Setora quát “Này!” và phải xin lỗi đã dần trở thành thông lệ.

Cậu không rõ cánh cửa ban đầu với chiếc hộp này có phải di vật hay không, nhưng một khi vẫn tồn tại khả năng đó thì không nên bất cẩn động vào.

Vì đã đụng độ với hiện tượng bí ẩn khiến cả bọn không thể ra khỏi lều chẳng rõ lí do, giờ tụi cậu đương nhiên phải cảnh giác thế này.

Haruhiro nghi ngờ phải chăng âm thanh đang cất lên là nguyên nhân của hiện tượng bí ẩn, nhưng cũng có thể là do tác dụng của di vật nào đấy. Bất kể suy đoán này có chính xác hay không thì vẫn phải xác định rằng, dù có thứ gì bên trong Leslie Camp cũng không lạ. Hiện giờ, bọn cậu nên tập trung vào việc tìm lối ra khác.

Đến nay, nhóm Haruhiro đã kiểm tra mười hai căn phòng. Hiện tại, tất cả đều là không gian có kích thước mỗi chiều ba mét, được ngăn bởi những tấm rèm màu tím đậm. Luôn luôn có bàn phụ và đèn. Những thứ khác thì lúc có lúc không. Tuy nhiên, đến giờ họ chưa gặp trường hợp nào có nhiều loại đồ trong một phòng. Có bảy căn phòng chỉ có bàn phụ và đèn, tạm gọi là Phòng Trống. Năm căn phòng còn lại được liệt kê như sau.

Phòng Cửa nơi có cánh cửa bằng gỗ.

Phòng Tượng nơi có bức tượng phụ nữ khoả thân, có vẻ là con người.

Phòng Chìa khoá có một chùm chìa khoá đặt trên mặt ghế ngồi.

Và tính cả căn phòng hiện tại thì có hai phòng đặt hộp.

Chiếc hộp ở căn phòng đầu tiên và hộp ở căn phòng này có kích thước với chất liệu giống nhau nhưng khác màu. Chiếc hộp ở phòng đầu tiên có màu vàng xỉn, còn chiếc trong phòng này có màu giống như đồng điệu.

Shihoru rút rề giơ tay.

“... Tớ có để tâm một chuyện.”

Sau khi mở lời như thế, Shihoru cho mọi người xem ghi chú đơn giản về cách bố trí của mỗi căn phòng.

“Cửa ra vào đầu tiên... đây chắc chắn là phía ngoài cùng của căn lều...”

Bọn Haruhiro lấy căn phòng có lối ra cùng hai căn phòng ở bên trái với bên phải nó làm điểm khởi đầu và vừa kết thúc việc thị sát lần lượt bốn căn phòng từ mỗi điểm khởi đầu đó hướng vào trong.

“... Chắc tớ nói thế này có hơi kì, nhưng tớ tự hỏi phía ngoài của căn phòng ngoài cùng sẽ là gì...”

Kuzaku nghiêng cổ.

“Làm gì có phía ngoài của căn phòng ngoài cùng nữa nhỉ? Thế tức là ra bên ngoài rồi còn gì?”

Setora khoanh tay, thì thầm nói, “... Rõ ràng là vậy.” Kiichi đang ngồi ngay ngắn và ngược nhìn Setora. Merry cũng tỏ ra đồng tình, “Đúng đấy.”

“... Nếu thực sự là vậy...”

Đúng vậy. Không như thế mới là lạ.

Bọn Haruhiro quyết định thử quay lại Phòng Cửa nằm bên phải căn phòng có lối ra vào.

“Nếu thực sự là vậy thì... bên kia tấm rèm này chính là bên ngoài... rồi nhỉ.”

Phòng Cửa cũng có rèm bốn phía. Trong bốn phía, nếu đi vào từ căn phòng có lối ra thì sẽ thấy cánh cửa nọ đứng trước tấm rèm ở phía đối diện.

Haruhiro đứng trước tấm rèm bên phải cánh cửa.

Căn lều có màu trắng. Nếu vén tấm rèm màu tím đậm này hơn hẳn sẽ có lớp rèm màu trắng, chắc nên gọi là rèm ngoài, để ngăn cách bên ngoài với bên trong. Tuy không phải là nhận thức rõ ràng, nhưng vì nghĩ thế nên bọn cậu đã không có ý định tiến lên theo hướng này.

Sẽ không thể nào tiến được.

“Khoan đã, Haruhiro. Chỗ này để tở.”

Lúc Kuzaku giơ tay định chạm vào tấm rèm, Kejiman gào lên một tiếng quái gở rồi lao tới. Gã lật tung tấm rèm lên. Kejiman găm rú.

“Nư ư ư ư ư ư ư... ho oa a a a i ê...!?”

Chỉ một chút xiu, không, tầm phân nửa, Haruhiro đã có cảm giác chuyện đó có thể xảy ra rồi, nên cậu không quá ngạc nhiên. Không, là nói dối. Cậu ngạc nhiên, nhưng hơn hết là hoảng loạn, không biết nên tiếp nhận tình huống này như thế nào.

Bởi vì, nó ở đó.

Theo cấu trúc của căn lều, bọn cậu đứng ra sẽ đụng phải lớp rèm phủ hoặc ra được bên ngoài, nhưng ở đó lại là một căn phòng. Căn phòng được rèm bao quanh bốn phía, tính cả tấm Kejiman mới vén lên, đặt một cái bàn phụ và đèn.

Có một căn phòng. Là Phòng Trống.

“... Ừm. Tóm lại là...”

Haruhiro giả vờ nghĩ ngợi. Đúng hơn là cậu định suy nghĩ, nhưng chỉ có thể kết luận rằng nghĩ cũng chẳng được tích sự gì. *Thế này là sao vậy?*

“Phư phư. Mấy người không hiểu đúng không?”

Đến cả Kejiman hình như cũng không muốn đặt chân vào căn Phòng Trống ấy. Gã ngoảnh lại, giữ nguyên tư thế vén rèm.

“Tôi thì chẳng hiểu gì luôn. Mọi chuyện sẽ thành ra thế nào đây!? Sợ quá! Sợ quá đi! Lẽ, lẽ, lẽ nào sẽ không quay về được, khốn kiếp...!”

“Vốn dĩ là tại anh mà...”

“Mày là hộ vệ cơ mà, làm gì đó đi chứ, thằng khốn này!”

“Người gọi ai là thằng khốn? Cẩn thận lời ăn tiếng nói đấy, tên đầy tớ.”

Bị Setora nạt nộ, Kejiman bắt đầu giàn giụa nước mắt. Nước mũi cũng chảy ròng ròng.

“Ôi hìn nhối, thưa nữ hoàng. Nữ hoàng. Nhưng lâm vào cảnh này khiến tôi chẳng nghĩ được gì...”

Tuy muốn Kejiman suy nghĩ từ vị trí của bọn mình, những người gặp phải cảnh này do lỗi của hắn, nhưng trách móc hắn cũng chẳng giúp tình hình khá khẩm hơn. Mặc dù mình vẫn muốn trách hắn, muốn chì chiết hắn thẳng thừng.

Đây là tình huống cần một chút sự tự kiềm chế. Nhưng mình đã nắm được bí quyết để nhẫn nại. Vẫn đỡ hơn những ngày khốn khổ vì thằng ngu kia. Nghĩ vậy sẽ giúp mình chịu được. Không, nhưng mà, có thật sự... đỡ hơn không?

Thật khó nói. Kejiman cũng chẳng tốt lành gì.

“Có lẽ... đây là một thế giới khác.” Sau khi nói vậy, Merry nhỏ giọng bổ sung như phân trần. “Ít nhất thì cũng có khả năng.”

“Thế, thế giới khác á!?”

Không hiểu sao cậu lại hoảng hốt với chuyện có lẽ không đáng để hoảng hốt. Haruhiro vừa lầm bầm, “Không, thế à, thế giới khác nhỉ, ra vậy, là thế giới khác à, thế giới khác...” vừa cố suy nghĩ một cách tuyệt vọng. *Nào thì tóm lại, thế là sao? Một thế giới khác? Cái gì cơ?*

“... Ờ? Nơi này? Giống như Dusk Realm với Darunggar...?”

“Thế giới khác...”

Kejiman đẩy phần nối giữa hai mắt kính bằng ngón giữa tay phải.

“Tôi đi được chưa...?”

“Đi đi.”

Setora hùng hổ chỉ ngón tay trở xuống mặt đất.

“Biến ngay. Đi ngay bây giờ và vĩnh viễn đừng quay lại nữa.”

“Tôi xin lỗi! Tại nghĩ ra một câu đùa rất duyên nên tôi lỡ miệng! Đó không phải điều tôi muốn nói. Đây là cách tôi hỏi rằng có phải mọi người đã từng đến thế giới khác rồi không!”

“Ta thì chưa nhưng nhóm Haru thì rồi.”

"Oa! Khủng ghêêêêêêêêêêêêêêêê!"

Kejiman trở mắt ra và bắt đầu nhảy múa. *Gã này bị gì vậy. Thật sự tởm lợm.*

“Thế giới khác! Đó là vùng đất tôi hằng mơ ước! Tôi muốn trước khi chết được đến đó một lần! Ô!? Tức là, nếu chỗ này thật sự là thế giới khác!? Tôi phải vui mừng mới đúng!? Lẽ nào ước nguyện của tôi đã thành sự thật!?”

“... Mừng cho anh.” Kuzaku nói với vẻ mặt chán chường.

Ờ thì cũng chẳng đáng mừng lắm đâu.

“Di vật à...”

Tuy không biết cụ thể nhưng Haruhiro cũng có một cái. Chính xác là nhận được từ Souma. Receiver [Đá nhận tin]. Có vẻ nó đã bị hỏng... *Phải rồi, nói mới nhớ, mình chưa thú nhận chuyện đó với đồng đội. Tiêu rồi. Phải nói thôi. Nhưng có lẽ không phải bây giờ. Bây giờ không phải lúc cho chuyện đó.* Tóm lại, đồng đội của Souma là Shima quả thực đã nói thế này. Di vật là tên gọi chung cho những thứ rõ ràng không thể tạo ra được với kỹ thuật hiện tại nhưng lại được tạo ra trong quá khứ. Tóm lại, những thứ không rõ xuất xứ, không rõ cấu tạo, ẩn chứa sức mạnh gì đó nằm ngoài tầm hiểu biết của con người sẽ được gọi như thế.

Haruhiro nghĩ rằng, bọn cậu có lẽ đã bị trúng thuật thôi miên hay gì đó bởi thứ âm thanh kia. Do thế, bọn cậu không thể rời khỏi chỗ này. Vậy thì chẳng phải thứ di vật có dạng như nhạc

cụ mang sức mạnh đó đang ở đâu đó trong lều sao? Nhưng cũng có những khả năng khác, ví như di vật làm bên trong lều biến đổi, dị giới hoá nó giống như Merry nói, hoặc cửa lều thực ra là lối vào thế giới khác, một con đường một chiều. Dù rằng cái nào cũng chỉ là suy đoán.

Cậu sắp buông xuôi. Giờ thì qua loa đại khái thôi cũng được. Cứ vén rèm lên rồi tiến, tiến, tiến về phía trước. Kiểu gì thì đến lúc nào đó cũng đụng ngõ cụt thôi.

Haruhiro khẽ đằng hắng. Cậu thở ra, thả lỏng vai. Tuy đây không phải tình huống thường gặp, nhưng hiện giờ có ai gặp nguy hiểm đến tính mạng không? Câu trả lời là không. Đây không phải đường cùn.

Ưu tiên cao nhất là tránh những tình huống tiến thoái lưỡng nan liên quan đến sống chết. Đảm bảo được điều đó, bọn cậu sẽ xoay xở tìm cách thoát khỏi Leslie Camp. Trở nên bất cẩn và liều lĩnh là điều rất đáng sợ. Quan trọng là phải kiên trì. Nhẫn nại làm liên tiếp cùng một việc mà không bỏ cuộc. Nếu là vậy, đến một kẻ chẳng có điểm gì đặc biệt xuất chúng như Haruhiro cũng có thể làm.

“Việc chúng ta phải làm không có gì thay đổi. Kiểm tra từng phòng thôi.”

11. Không ngờ tới

hông có chuyện không làm được.

Haruhiro cũng có lúc tin như vậy. Có lẽ là cố gắng tin thì đúng hơn là đã tin.

Hai mươi ba cái hộp với kích thước, hình dáng, màu sắc, chất liệu khác nhau.

Bảy quyển sách được đặt trên bệ.

Năm bức tượng đủ kiểu dáng.

Ba cái giá có ngăn kéo.

Một cái cửa.

Một chùm chìa khoá đặt trên ghế. Một thứ giống như giá nến đặt trên chiếc ghế tương tự.

Ngoài ra còn có tám vật thể không biết phân loại là gì.

Hai trăm mười lăm Phòng Trống chỉ có bàn phụ và đèn.

Trên đây là kết quả điều tra tổng cộng hai trăm sáu mươi tư căn phòng.

Bọn Haruhiro đã lấy căn phòng có cửa nhưng không ra được làm khởi điểm và tiến hành tìm kiếm trong Leslie Camp. Hiện tại, bọn cậu cũng đang ở trong căn phòng có cửa ra vào. Đúng hơn là cả bọn đang ngồi rũ rượi. Riêng Kejiman, vừa mới thả mình xuống thảm, gã đã nằm ngửa ra và cất tiếng ngáy pho pho.

“... Thời gian, trôi qua, bao nhiêu rồi nhỉ...” Kuzaku ngồi bắt chéo chân, khom lưng, gục đầu ủ rũ. Giọng cậu ấy chẳng có chút sức lực nào.

“Cảm giác về thời gian của tớ... cứ nhạt nhoà...”

Shihoru và Merry đang ngồi đầu lưng làm chỗ dựa cho nhau.

Setora trông lại khoả khoắn hơn hẳn. Cô ấy mở sổ tay, hăng hái kiểm tra các ghi chú liên quan đến Leslie Camp. Kiichi cuộn tròn bên cạnh Setora, nom có vẻ khá buồn ngủ.

“Mãi chẳng hết. Đến lúc xem xét di vật hoặc mở cánh cửa kia rồi nhĩ...”

Thực tế, Haruhiro vẫn luôn cân nhắc phương án đó ở một góc trong tâm trí. Dù sao, nói đến thứ trông có vẻ đi ra đi vào được cũng chỉ có mỗi cánh cửa đó mà thôi. Muốn mở thử nó ra là thứ thuộc về bản tính con người, hay nói đúng hơn là khi đã đến nước này, nó thành thôi thúc mãnh liệt khó bề kìm nén. Thật khó để lờ đi cái khao khát này.

Haruhiro đang chiến đấu với mong muốn mở từng chiếc hộp. Chùm chìa khoá cũng hấp dẫn cậu. Cậu đoán phải chăng chúng là chìa khoá để mở hộp. Nhưng theo những gì cậu quan sát được thì chẳng hộp nào có lỗ khoá. Hay là hộp đã mở sẵn từ đầu? Cậu vẫn chưa thử. Trước mắt cứ kiểm tra một chiếc xem nó có mở được hay không chắc cũng chẳng chết ai. *Có được không nhĩ?*

Không được à? Khoan, không được thật hả?

Haruhiro không biết nữa. Năng lực phán đoán của cậu đang sụt giảm. Cậu tự giác hiểu điều đó nên cậu không thể đề ra một phương án khác. Hiện giờ, cậu không khỏi cho rằng những gì mình đang nghĩ chắc chắn đều sai, và làm thế nào cũng thấy tò mò về cái chùm chìa khoá nọ. *Cánh cửa. Nếu mở ra thì làm sao? Những cái hộp. Di vật....*

“Vẫn còn nước... Đồ ăn thì gần hết rồi.”

Merry đang lục túi nhỏ để đồ. Mọi người đều để đồ đạc lớn như ba lô ở chỗ cắm trại. Haruhiro cũng chỉ mang theo các loại dụng cụ ở mức tối thiểu. Hiện giờ cậu đang hối hận vì điều đó. Cậu cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Cậu đã quá bất cẩn.

“... Một nghìn gold.” Kuzaku lẩm bẩm.

“Hả...”

Haruhiro nhìn về phía Kuzaku. Ánh mắt cả hai chạm nhau trong tích tắc. Sau đó, Kuzaku đánh mắt đi chỗ khác.

“... À. Không có gì đâu. Cậu quên đi nhé.”

“Quên gì mà quên chứ...”

Haruhiro dờ dẫm mắt mấy giây.

Một đồng bạch kim nặng ba mươi gam. Một trăm đồng là ba kilogam. Dù không nặng đến mức không thể mang theo nhưng chiếc túi chứa một trăm đồng bạch kim có sức nặng hơn cả trọng lượng ấy. Bản thân cái túi cũng được gia công chắc chắn và khá cồng kềnh, quả nhiên không hề nhẹ.

Trong suốt chuyến đi này, Kuzaku luôn di chuyển với cái túi to tướng đẩy trên vai, khi ngủ cũng đặt nó cạnh bên. *Nhưng có chuyện gì thế nhỉ? Ở kìa? Cái túi đâu rồi? Mình không thấy nó.*

“... Thôi. Cũng có lúc xảy ra chuyện như thế mà?”

Lúc đó cậu ấy vừa ngủ dậy. Cũng không phải chỗ dễ bị ai lấy trộm. Cậu ấy hẳn cũng không tưởng tượng được sẽ xảy ra tình huống không thể quay về.

Kuzaku khịt khịt mũi rồi chỉ nói “tớ xin lỗi...” bằng giọng điệu cực kì u ám, không giống cậu ấy chút nào.

Shihoru trao đổi ánh mắt với Haruhiro rồi làm vẻ mặt như đã hiểu. Merry hình như cũng đã đoán ra sự tình, ánh mắt hướng về phía Kuzaku lộ vẻ quan tâm. Setora vẫn nhìn chăm chăm vào cuốn sổ tay và lăm bắm gì đó. Kiichi xem ra đã ngủ. Kejiman thì ngáy to điếc cả tai.

Thôi...

Sau cùng đó cũng chỉ là tiền thôi mà?

Tuy là một khoản lớn. Một số tiền khổng lồ? Có phải đã mất luôn đâu. Nói chính xác là chưa chắc đã mất. Chỉ cần quay về được thì một nghìn gold vẫn ở chỗ cắm trại. Đương nhiên là phải quay về được cái đã. Có quay về được hay không. Đó mới chính là vấn đề. Giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện tiền bạc. Chỉ cần quay về là mọi chuyện sẽ được giải quyết. Tất cả những chuyện khác tính sau. Chuyện tiền nong thế là đủ rồi. Quên đi. Quên luôn đi. Càng nghĩ thế lại càng không quên được. Bị ám ảnh mất rồi.

Phải rồi. Nghĩ thế này thì sao? Không có tiền. Từ đầu bọn mình đã không mang theo một nghìn gold. Thứ đó không hề tồn tại.

Cứ thế đi. Ừm. Thật nhẹ nhõm... Chết tiệt, phí phạm quá.

Không, không. Bọn mình sẽ quay về. Dù có chuyện gì đi nữa thì bọn mình cũng sẽ quay về. Không phải vì tiền nhưng bọn mình phải quay về. Bọn mình sẽ thoát ra khỏi Leslie Camp này. Hiện giờ, chuyện đó là tất cả.

Không biết có phải trong cái rủi có cái may không mà cậu lại thấy có tinh thần. Nhưng phải giữ cái đầu lạnh. Hãy bình tĩnh suy nghĩ. Tiến hành mọi việc một cách hừng hực khí thế không phải tác phong của Haruhiro. Có điều, chắc chắn bọn cậu đang bế tắc. Cứ lặp đi lặp lại cùng một hành động như hiện giờ thì kiểu gì mọi người cũng sẽ mất tinh thần. Haruhiro đứng dậy.

“Thử xem cánh cửa đi. May là nó ở ngay bên cạnh.”

Cánh cửa đó ở ngay phòng bên cạnh, thực sự rất gần. Kejiman đang ngáy to, dù bọn cậu có gọi hay Setora có đập mấy cái thì gã cũng không tỉnh, nên bọn cậu mặc kệ. Nhóm Haruhiro di chuyển sang Phòng Cửa, trước tiên xem xét kỹ vẻ ngoài của cánh cửa.

“... Có khoá.”

Haruhiro khom lưng, đưa mặt lại gần tay nắm. Cánh cửa bằng gỗ nhưng tay nắm và tấm chắn phía sau được làm bằng kim loại. Cái lỗ mở ra ở trên và dưới tay nắm chỉ có thể là lỗ khoá.

“Tớ chưa thấy cửa có hai lỗ khoá kiểu này bao giờ.

“Ừ. Đúng thật.” Kuzaku ngồi xổm bên cạnh Haruhiro. “Cũng không biết nó có đang bị khoá hay không...”

Hình như cậu ấy đã vực lại tinh thần. Căn bản, tính Kuzaku không hay dây dưa. Điều này giúp Haruhiro tránh được rất nhiều phiền toái.

“Ừm... Làm sao đây. Chỉ nhìn thôi thì chẳng giải quyết được gì.”

“Có nhìn được phía bên kia qua lỗ khoá này không?”

“Thử thì biết.”

“Được hả?”

“... Được. Đừng chạm vào nhé.”

“Hiểu rồi. Nhưng cậu đừng có đẩy tớ đấy.”

“Tớ đẩy làm gì...”

“Cậu hứa rồi đấy nhé.”

Kuzaku nhắm mắt trái, đưa mắt phải lại gần lỗ khoá. Chỉ trong một thoáng, Haruhiro không khỏi có suy nghĩ thử đẩy cậu ấy xem sao. *À thì mình sẽ không làm thế.*

“Sao rồi?” Setora hỏi.

“Chà, chẳng thấy gì.” Kuzaku rời khỏi cánh cửa.

Không nhìn thấy là đương nhiên. Lỗ khoá khác với mắt thần mà.

Shihoru đột nhiên nín thở, “... Chìa khoá.”

“Tớ cũng nghĩ đến cái đó.”

Haruhiro liếm môi. Ngăn kéo của mấy cái giá và những chiếc hộp đều không có lỗ khoá. Trên cánh cửa này lại có. Nếu nó đang bị khoá thì chìa khoá sẽ ở đâu.

Chùm chìa khoá đặt trên ghế.

“Tớ có mang theo dụng cụ nên cũng có thể Picking [Mở khoá]. Mà có khi nó cũng không bị khoá...”

Haruhiro vừa nói vừa quan sát biểu cảm của Merry. Merry nhìn về phía Haruhiro nhưng miệng hơi hé mở, dường như đang lơ đãng. Có lẽ cô ấy khá mệt rồi. Chắc chắn đây là nguyên nhân.

Kiichi cứ quần quanh dưới chân Setora từ nãy. Cô ấy bế nó lên.

Cánh cửa. Chìa khoá. Haruhiro không thích cái cảm giác như đang bị dắt mũi này. Có phải cậu cả nghĩ không đây? Cậu vẫn nghĩ nhát gan một chút cũng tốt, nhưng nếu cứ thế này thì mọi chuyện chẳng đi đến đâu cả. Đằng nào cũng không thể tránh hết mọi rủi ro.

“... Mọi người lùi lại đi.”

Haruhiro cho đồng đội lùi xuống rồi cầm tay nắm cửa.
Cậu nheo mắt, dựa vào cảm giác nơi tay cùng thính giác.
Đã quyết làm thì sẽ không do dự. Chần chừ sẽ làm xáo trộn các giác quan.

Tay nắm không xoay.

Dẫu Haruhiro dồn sức bao nhiêu thì nó cũng không nhúc nhích.

Cái cảm giác, âm thanh này. Nó bị khoá. Không lẫn đi đâu được.

Haruhiro buông tay khỏi tay nắm cửa. Cậu cúi đầu, thở hắt ra. Người cậu đầm đìa mồ hôi. Toàn là mồ hôi lạnh.

“Nó không mở... Đi lấy chìa khoá thôi.”

Phòng Chìa khoá ở ngay gần. Cậu không khỏi cảm thấy việc này cũng được sắp xếp sẵn.

Khi bọn cậu đến Phòng Chìa khoá, đương nhiên chùm chìa khoá đang nằm trên ghế. Có cả thấy chín cái chìa cùng màu có hình dạng khác nhau được lồng vào một chiếc vòng kim loại xỉn, trông đen đúa. Cầm thử lên thì thấy không nặng cũng không nhẹ. Đây là một chùm chìa khoá bình thường.

Cả bọn quay lại Phòng Cửa, dựng Kejiman dậy để đề phòng. Haruhiro cầm chùm chìa khoá, đứng trước cánh cửa, nhóm Kuzaku lùi lại một chút phía sau.

“... Vậy tớ mở thử đây.”

Có chín cái chìa. Có hai lỗ khoá, một ở trên, một ở dưới tay nắm cửa. Haruhiro chọn bừa một cái chìa rồi cắm vào lỗ khoá bên trên.

Chiếc chìa khoá lọt vào không tiếng động.

Cảm giác trơn tru này thật kì lạ. Không những vậy, chiếc chìa khoá còn dính chặt vào ổ khoá. Kiểu này thì có lẽ sẽ không thể rút ra.

Cậu thử rút chìa khoá lại. Đúng như dự đoán. Nó không động đậy chút nào.

“... Chuyện quái gì đây?” Haruhiro vô thức lẩm bẩm. Có lẽ các đồng đội không nghe thấy. Bình tĩnh nào. Haruhiro khẽ hít vào, thở ra.

Đây không phải một chùm chìa khoá bình thường. Là vậy sao? Có lẽ chùm chìa khoá này cũng là di vật. Nếu vậy thì nó mang thứ sức mạnh gì?

Haruhiro vặn chìa. Dựa vào âm thanh, cậu biết được khoá đã mở.

Chính khoảnh khắc đó...

Chiếc chìa khoá mờ đi như hoá thành làn khói. Trong lúc cậu còn đang nghĩ làm gì có chuyện đấy, nó đã biến mất không dấu vết.

Haruhiro đang nắm chiếc chìa khoá đó. Vì vậy, khi nó biến mất, cả chùm chìa khoá rơi xuống thảm và phát ra tiếng động.

“... Haru?” Setora cất tiếng gọi.

Haruhiro nhặt chùm chìa khoá lên và trả lời bằng quơ,”... À, ừ.”

Cậu thử đếm số chìa khoá.

Tám chiếc. Rõ ràng chỉ có tám chiếc.

Thiếu mất một chiếc.

Haruhiro quay người lại, giơ chùm chìa khoá cho mọi người nhìn.

“... Sau khi tớ dùng chìa khoá để mở thì nó biến mất rồi.”

“Ồ? Nhưng chìa khoá kia mà...?”

“Không, chỉ có cái đã dùng là biến mất thôi...”

Trong lúc giải thích cho Kuzaku, Haruhiro cũng phần nào bình tĩnh lại.

“... Đây là một di vật. Nói sao nhỉ... Kiểu chìa khoá vạn năng dùng một lần.”

“Cho tôi đi!”

Kejiman ngửa hai lòng bàn tay ra.

“Không đúng! Với tư cách là chủ thuê, tôi yêu cầu cậu đưa nó cho tôi! Tôi đã thuê mấy người nên quyền sở hữu di vật đó thuộc về tôi! Nào, đưa đây!”

“Bác bỏ.”

Trước câu nói đầy uy quyền của Setora, Kejiman trở nên vâng lời.

“Đ... Đ... Đưa đây. Ghét ghê. Sao có thể là thật lòng được. Ừ phư phư phư...”

Cũng không hẳn là vâng lời.

Dù sao đi nữa, nếu đúng như những gì Haruhiro nghĩ, cậu còn tám lần để mở cửa bằng bất kì chiếc khoá nào. Kỹ năng Picking [Mở khoá] của đạo tặc phụ thuộc vào kinh nghiệm, không phải lúc nào cũng thành công và khá tốn thời gian. Ngoài ra, tùy vào loại ổ khoá mà Picking sẽ không có tác dụng. Hơn nữa, ai cũng có thể sử dụng được chìa khoá vạn năng. Dù nó là một thứ công cụ vô cùng tiện lợi, nó cũng có thể trở nên đáng sợ tùy vào tâm ý của người dùng.

Haruhiro cũng dùng chìa khoá vạn năng mở ổ khoá bên dưới tay nắm cửa. Quả nhiên, chiếc chìa khoá vạn năng được sử dụng đã biến mất. Hiện giờ chỉ còn lại bảy chiếc.

Như vậy, cánh cửa chắc chắn đã mở.

“Để tớ mở cho?” Kuzaku lên tiếng, có lẽ cậu ấy lo lắng cho sự an toàn của Haruhiro, nhưng giả sử có bấy thì Kuzaku sẽ không thể nhận ra. Khi Haruhiro định từ chối, Setora đưa ra một phương án khác.

“Chỗ này cứ để cho chủ thuê Kejiman mở đi. Anh ta là chủ mà.”

“Tôi á!? Khoan, khoan, chuyện đấy thì...”

“Sao vậy? Chỉ được mỗi cái ra vẻ là giỏi à? Đúng là một gã đàn ông nhàm chán.”

“Tôi không phải gã đàn ông nhàm chán! Chắc chắn không phải! Thậm chí tôi còn hay được các cô gái ở quán rượu từ chối với lí do quá thú vị nên không thể hẹn hò, hãy ngoan ngoãn làm khách hàng thôi! Được rồi, tôi làm là được chứ gì!”

Kejiman hung hăng đẩy Haruhiro ra, chộp lấy nắm cửa rồi ra sức vặn.

“... Kìa, chờ đã, tự nhiên...”

“Là ma vương hay tà thần đây!? Xuất hiện đi...!” Kejiman mở tung cánh cửa.

Là thế à?

“Cái, cái, cái, cái...!”

Kejiman bật ngửa. Tư thế của gã gần giống một cây cầu. Theo một nghĩa nào đó thì cũng đáng nể.

“Chuyện này là saoooo...!?”

À thì mình không thích đồng cảm với Kejiman chút nào, nhưng cũng không phải không hiểu cảm giác muốn hét lên ấy của gã.

Bên kia cánh cửa là một tấm rèm màu tím đậm. Chuyện này là sao?

Chẳng ra làm sao cả. Vì cánh cửa được bố trí như thế có rất nhiều ẩn ý, bọn cậu đều cho rằng nó không phải vật dụng bình thường mà nhất định phải là một cánh cửa có gì đó đặc biệt. Nhưng không phải. Nó chỉ là một cánh cửa thông thường, chẳng có gì khác lạ.

“... Thế thì đừng có khoá chứ.”

Kuzaku ngồi thụp xuống, thở ra một hơi rấấấ là dài.

Setora đặt tay lên vai Kuzaku. Sau đó, cô nhìn nó chăm chăm, cứ như đang nghi ngờ không hiểu bàn tay đó có thật là của mình không, rồi rụt lại ngay lập tức.

“Cũng phải...”

“... Tuy hơi hụt hẫng... nhưng may là không có chuyện gì kì lạ xảy ra...”

Shihoru cười “a ha ha...” yếu ớt và gượng gạo. Haruhiro không làm gì sai, song cậu tự đứng lại thấy hổ thẹn không còn mặt mũi nào. Thế nhưng, đúng như Shihoru nói, phải suy nghĩ tích cực lên. Dù rằng chuyện đó cũng hơi khó...

Merry vẫn đang nhìn về phía cánh cửa. Phải chăng cô ấy đang bị sốc? Hình như không phải. Biểu cảm của cô ấy cứng

nhắc. Ánh mắt, gọi là sắc bén cũng được, dường như đang hoài nghi điều gì.

“Chết tiệt...!”

Kejiman rống lên. Gã nổi giận rồi? Trông như gã định lao cả người vào tấm rèm bên kia cánh cửa. Thích làm gì thì làm. Haruhiro sẽ không ngăn cản.

Là thế à?

“... Khô...”

Haruhiro định nói gì vậy? Khô? Tiếp theo là gì? Cậu không rõ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Cậu cũng không biết.

“Không có...?”

Kuzaku nói. Ra là vậy.

Không có.

Có lẽ đó là điều Haruhiro đang nói dở.

“Gã đó đi đâu rồi...?”

Setora lẩm bẩm. Đương nhiên là nói về Kejiman.

“Biến mất rồi.”

Merry có vẻ cũng ngạc nhiên. Mặt cô ấy đành lại. Không hiểu sao Haruhiro lại có chút yên lòng. Không, đâu thể yên tâm được. Kejiman. Đã biến mất rồi.

Shihoru mở to mắt, lắc đầu lia lịa.

Cánh cửa vẫn mở. Tấm rèm màu tím đậm phía bên kia khung cửa chẳng hề lay động. Kejiman đã lao về phía tấm rèm đó. Nhưng không chạm vào nó. Trước đó... gã đã biến mất?

“Quái lạ... nhỉ?” Kuzaku lại gần cánh cửa và giơ tay phải ra.

“Đợi đã.”

Khi Merry ngăn lại bằng chất giọng có chút sợ hãi, cánh tay phải của Kuzaku đã biến mất đến tận khuỷu tay.

“... Á?”

“Là...”

Lần này, Haruhiro hiểu mình đang định nói gì. Là sao? Trước khi nói hết câu, cậu đã lao vào cánh tay phải của Kuzaku. Cậu ôm lấy nó và kéo về phía mình.

“Đau đau đau!? Ha... Haruhiro, vụ này, hình như bên kia cũng...”

“Hở!? ”

Không được rồi. Cậu ghì chân, cố hết sức kéo lại, nhưng cậu ấy vẫn không thoát ra được. Kuzaku đang bị đau, hơn thế nữa còn vô cùng hoảng hốt.

“Gay, gay to rồi! Hình như tớ bị kéo cả từ phía bên kia!”

“Cố, cố gắng lên!”

“Không, tớ cũng cố rồi mà! Nói nghiêm túc, nhờ tớ lột sang bên kia...”

Không hiểu Kuzaku nghĩ gì mà lại chọc luôn tay trái về phía bên kia cánh cửa.

Biến mất.

Từ đầu ngón tay đến cổ tay trái của Kuzaku biến mất.

Thật không thể hiểu nổi. Nhưng là thế sao? Xem xét dựa theo tình hình hiện tại, nếu sang phía bên kia của cánh cửa, bọn cậu sẽ biến mất. Là vậy ư?

“Có... có vẻ không phải là biến mất! T... Tớ vẫn có cảm giác! Tay phải tớ đang bị kéo từ phía bên kia! Nhưng thế này thì chắc vào rồi sẽ không ra được...”

“Sao lại...”

Haruhiro á khẩu. Dù vậy, cậu vẫn không buông Kuzaku ra mà kéo tiếp.

“... Chết tiệt, xin lỗi, Haruhiro, mọi người, có vẻ tớ buộc phải sang bên kia rồi. Các cậu không cần sang đâu. Tại cũng chẳng biết sẽ chui ra cái xó xỉnh nào... Tớ thực sự xin lỗi!”

Kuzaku đưa tay trái, rồi cả chân trái và chân phải sang bên kia cánh cửa. Kuzaku dần dần biến mất. Việc này quá sức kì quái.

“Ừ, oa...”

Kuzaku bị hút vào. Nói đúng hơn là cậu ấy bị kéo từ phía bên kia. Haruhiro vẫn đang túm lấy Kuzaku. Giờ không phải là cánh tay phải của cậu ấy nữa. Cậu vòng cả hai tay quanh người cậu ấy từ phía sau và ôm chặt.

“Ha... Haruhiro, buông ra đi, tớ không sao đâu, tớ sẽ xoay xở được... Thế này nhọc quá.”

“Cậu cười cái quái gì đấy?”

“Cũng chẳng phải chuyện đáng để khóc mà?”

“... Cậu nói đúng.”

Haruhiro thả lỏng hai tay.

Cơ thể Kuzaku trượt khỏi tay Haruhiro.

Chỉ trong chớp mắt.

Kuzaku đã bị nuốt chửng về phía bên kia cánh cửa.

“... Haruhiro.” Shihoru gọi, nhưng Haruhiro không ngoảnh lại.

“Xin lỗi. Dù chưa bàn bạc với các cậu... nhưng tớ đã quyết định chúng ta sẽ làm gì.”

Shihoru với Merry hẳn sẽ không phản đối.

Kiichi cất tiếng kêu.

“Thật là...”

Setora chắc là bị choáng, nhưng cũng có vẻ thích thú.

“Ở với mấy người chẳng bao giờ chán cả.”

12. Âm ảnh

Âm ảnh của khởi đầu không bao giờ giống nhau.

Ví dụ như cũng có lúc mọi chuyện bắt đầu như thế này.

Khi bước qua khung cửa, phía trước có gió thổi, không khí khác biệt rõ ràng.

“... Ngọt thế.”

Không rõ là mùi vị, hay hương thơm. Tóm lại là hơi ngon ngọt.

Không gian sáng sủa, tuy không chói mắt.

Một khung cảnh hết sức khác thường.

Mặt đất màu trắng. Có lẽ là cát. Các hạt có kích thước khác nhau, cảm giác lạo xạo hơn là mịn. Thứ có vẻ là thực vật cao tầm ba, bốn mét mọc um tùm. Nhìn thì thấy chúng màu hồng tươi, có lẽ là sinh vật tựa tựa san hô.

Cơ mà đang ở trên mặt đất. Vì vẫn hít thở được bình thường nên Haruhiro cho rằng đây là trên mặt đất.

Bầu trời có màu trắng sữa, điểm xuyết đây đó màu lam nhạt. Cứ như họa tiết chấm bi. Ánh sáng lấp lánh rải rác trên trời phải chăng là những ngôi sao? Đang là ban ngày kia mà. Hay là buổi tối? Không thấy thứ gì giống mặt trời. Trời còn sáng nữa, quả nhiên vẫn là ban ngày nhỉ?

“... Haruhiro.”

“Là anh à...?”

Haruhiro đỡ trán. Đương nhiên, cậu không nói với Kuzaku.

Kuzaku bị kéo từ phía bên kia. Là trò của kẻ nào chứ? Cậu đã lơ mơ phỏng đoán, nhưng giờ thì rõ ràng rồi.

“T... Tôi chỉ là...”

Kejiman không những không buông Kuzaku ra mà còn bám chặt lấy cậu ấy.

“... Tại... tại vì, tôi cô đơn lắm. Lẻ loi một mình ở nơi như thế này đâu phải chuyện đùa. Đúng không? Nhỡ tôi chết thì các cậu làm thế nào!?”

“Này... Đừng có bám lấy tôi mà khóc lóc. Phát ngốt lên được. Còn tởm nữa.”

“Đừng có nói tôi tởm! Tôi và cậu có mối quan hệ tốt thế cơ mà, Kuzaku!”

“Tôi với anh chẳng có quan hệ gì hết. Nghiêm túc đấy, ngưng giùm...”

Không lâu sau, Setora và Kiichi, Shihoru, Merry cũng lần lượt xuất hiện.

“... Chỗ này là...”

Shihoru vừa thở hổn hển vừa dáo dác nhìn quanh. Vẻ mặt của Setora chẳng khác bình thường, nhưng trông cái cách cô ấy ôm chặt Kiichi thì có lẽ cô ấy cũng ít nhiều cảm thấy bất an. Merry nhìn xuống đất, mím chặt môi, trông như đang cố nhớ ra điều gì đó.

Setora hít hít mấy cái.

“Cái gì ngòn ngọt ấy nhỉ.”

Haruhiro gật đầu. Không khí ngọt thực ra khá ghê.

“A...” Shihoru chỉ tay lên trên. “... Thứ đó... đang dần to lên...?”

“Ư ô, bleeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeh...!”

Kejiman vẫn bám chặt lấy Kuzaku và bắt đầu la hét. Kuzaku cũng rối lên, “Ế, ế, ế, cái, cái gì, thế kia! Là, là, là thế nào...!?”

“Sao trời...?” Merry lẩm bẩm.

“Sao băng à?”

Setora trông vẫn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong tình huống này thì hoảng loạn một chút cũng được mà?

Một trong những đốm lấp lánh nằm rải rác trên bầu trời có họa tiết chấm bi đang thay đổi kích thước từng giây một. Nếu

nó nhỏ lại thì chẳng mấy chốc, bọn cậu đã không còn nhìn thấy và có lẽ thế là xong. Nhưng nó lại đang to lên. Không thể phớt lờ chuyện này được. Thứ giống như ngôi sao đó đang từ từ tiến lại gần mặt đất. Nó đang rơi xuống. Ngôi sao đang rơi xuống. Hơn nữa, tốc độ của nó có lẽ khá nhanh.

“Tránh...”

Haruhiro đang nói dở câu “tránh đi” nhưng cậu lại lưỡng lự. Ngôi sao đã to cỡ đầu người. Trông như nó đang rơi thẳng xuống chỗ bọn Haruhiro. *Thế này thì có tránh cũng vô nghĩa còn gì?* Trong lúc này, ngôi sao vẫn đang tích cực phát triển, gấp đôi, rồi lại gấp đôi. Dùng từ phát triển hình như không đúng lắm.

“T... Ta nên bỏ chạy thì hơn...” Shihoru thúc giục.

Haruhiro sực tỉnh. Phải rồi. Nếu chỉ có một mình cậu thì thế nào cũng được, nhưng cậu còn có đồng đội. Đâu thể bỏ cuộc dễ dàng.

“Chạy thôi, nhớ đừng tách nhau ra! Kia, tôi bảo là chạy đi!”

Haruhiro đá vào hông Kejiman, kẻ vẫn không có ý định buông tha Kuzaku.

“Hí!?”

Khi Kejiman bắt đầu lao đi như tên bắn, Kuzaku đã được tự do cũng bỏ chạy. Setora với Kiichi nối đuôi theo. Shihoru và Merry dắt tay nhau chạy. Haruhiro ở cuối hàng. Ngẩng lên thì thấy ngôi sao đã to đến độ khó có thể ví von với thứ gì. *Còn thứ gì khác to đến mức này không nhỉ? Khoảng cách là bao xa? Vài trăm mét phía trên đầu? Nhưng hơi lạ. Không phải sao băng bình thường sẽ bốc cháy ư? Do nhiệt ma sát. Không thấy hiện tượng đấy. Cũng không nóng. Chẳng có âm thanh. Nó chỉ tiến tới. Có lẽ đây là lần đầu và cũng là lần cuối mình được nhìn thấy một vật thể khổng lồ, sáng lấp lánh đến mức này. Nếu nó không rơi xuống đây thì chắc mình đã bị nó hấp hồn. Tuyệt quá. Vẻ lung linh xem chừng không mang sắc màu nào tràn ngập trong tầm mắt, ôi, thật sự quá tuyệt vời.*

“Mọi người...”

Bằng cách nào đó, Haruhiro vẫn nói được thành lời hai từ ấy, nhưng đoạn sau đã chuyển sang tiếng hét không rõ nghĩa, hoặc nói đúng hơn là chẳng mang ý nghĩa gì, lẫn lộn với giọng của các đồng đội. Bọn cậu sẽ bị đè bẹp. Cả cơ thể cậu cảm nhận được thứ giống như áp lực. Cậu nghĩ vậy là hết. Nhưng vẫn còn nghĩ được tức là chưa kết thúc phải không? Paaaaaaaaaaaaaaaaaaaaang... Có thứ gì đó bật ra. Haruhiro bị thổi bay và ngã lộn nhào. Mặt cậu dính đầy cát. Mắt cậu đau rát. *Mình chẳng thấy gì cả. Tai cũng có vấn đề. Có vẻ mình không bị đè bẹp. Mình vẫn còn sống. Vừa rồi là sao vậy?*

Haruhiro vừa phủi cát vừa ngồi dậy.

“Kuzaku! Shihoru! Merry! Setora! Mọi người không sao chứ...!”

“T... Tớ ổn! Mọi người ở đâu!? Tớ không nhìn rõ...!”

“... Tớ không sao! Merry cũng ở chỗ tớ...!”

“Ừm, tạm ổn...!” Merry tiếp lời.

“Có chuyện gì thế!? Kiichi!?” Setora kêu lên.

“Nya...!”

“T... Tôi vẫn còn sống sao!? Như có phép màu!? Còn sống thật tuyệtttt...!”

Tất cả mọi người, kể cả một gã dư thừa, có vẻ đều còn nguyên vẹn.

Haruhiro hết chớp mắt lại dụi mắt trong lúc đợi cho thị lực phục hồi.

Dù còn mờ nhưng cậu đã nhìn lại được. Dần dần nhìn được rõ hơn.

“... Đây là...”

Thứ gì đó giống như tuyết đang rơi. Khi chạm vào lòng bàn tay, nó nhanh chóng tan biến. Thứ đó không lạnh. Có lẽ không phải tuyết. Là gì nhỉ? Nó giống một thứ gì đó.

Kuzaku vươn cánh tay dài, nắm lấy một vốc thứ kia.

“... Cái này không biết là gì nhỉ? Cứ như bong bóng xà phòng nhỏ xíu ấy.”

“Ồ, nghe thế mới thấy giống thật...”

Haruhiro ngược nhìn bầu trời có hoạ tiết chấm bi. Vật thể giống bong bóng xà phòng cực nhỏ đang đổ xuống như thác này có lẽ là mảnh vỡ của ngôi sao vừa rơi xuống. Tức là thứ đó chắc chắn không phải sao trời. Vậy thứ đó là gì? Haruhiro không thể nào biết được. Cậu trút ra một tiếng thở dài.

“... Trước mắt, may là chúng ta không chế...”

“Ô ga!?”

Vì biết ngay đó là tiếng hét của Kejiman nên trong một thoáng, ý nghĩ không muốn nhìn lướt qua đầu Haruhiro, nhưng cậu cũng không thể làm thế được.

Nhìn sang hướng phát ra tiếng, Haruhiro thấy Kejiman đã nằm sấp trước lùm thực vật hay gì đó trông giống san hô màu hồng. *Hành vi lập dị tâm đắc của gã ư? Không.*

Không phải. Không phải vậy.

“Cứu cứu cứu tôi với...!”

Kejiman đang bị kéo vào bụi rậm.

“Híc...” Shihoru hét lên sợ hãi.

Trong bụi rậm có gì đó.

“Này này này...”

Kuzaku trông có vẻ ngạc nhiên hơn là sợ hãi. Haruhiro cũng vậy.

Nhện ư? Trong lùm cây có sinh vật giống như nhện khổng lồ. Nhưng chỉ giống thôi... đúng hơn, nó rõ ràng không phải nhện. Chân nó khác với chân nhện, giống xúc tu của bạch tuộc hơn. Vậy thì nó hẳn phải là bạch tuộc? Cũng không thể nói như vậy. Hình dạng tổng thể thì rõ ràng giống nhện. Tuy nhiên, phần đầu của nó không phải nhện, cũng không phải bạch tuộc.

Sắc mặt rất xấu, đúng hơn là trắng bệch, phần lòng trắng mắt đen kịt, còn chỗ đáng ra là con ngươi thì ánh lên màu vàng. Không rõ là đực hay cái, hoặc nói đúng hơn là không rõ nam hay nữ, nhưng đó cứ như là một con người hói đầu.

Chân thứ đó tóm lấy Kejiman. Gã để lại chuỗi âm thanh kì lạ rồi bị lôi tuột vào bụi rậm.

Chuyện gì thế này? Không thấy bóng dáng Kejiman nữa. Cũng chẳng nghe thấy giọng gã đâu.

Con quái vật vẫn ở trong bụi rậm.

Miệng nó đớp đớp, đôi mắt ghê rợn nhìn về phía bọn cậu.

Haruhiro khụy gối, vào tư thế nghiêng người về trước. Dù gì Kejiman vẫn là chủ thuê. Haruhiro cũng không phải kẻ nhẫn tâm. Cậu phải cứu gã.

Cậu sắp sửa bước về phía trước.

Ngay khoảnh khắc đó, thứ kia bắt đầu lùi về sau.

Nó uốn éo cái chân như xúc tu bạch tuộc và lùi lại bằng tốc độ cực kì nhanh.

“Haru!”

Cậu không thể xác định ngay được là Merry hay Setora gọi.

Haruhiro rút dao găm. Mặt đất.

Một thứ đen sì, có lẽ là bàn tay, bay ra từ trong cát.

Nếu Haruhiro không ngay lập tức nhắc chân phải lên thì có lẽ thứ giống như bàn tay màu đen đó đã quắp được cổ chân cậu.

Thứ giống như bàn tay đen, không, đúng ra phải gọi là bản thể của nó, ngoi lên từ lòng đất.

Haruhiro nhảy lùi lại.

Thứ đó chẳng nhẽ là con người? Nói chung là màu đen. Không chỉ bàn tay. Từ cánh tay đến vai, đầu, cổ, ngực, thân thể cũng đều màu đen. Tuy nhiên, nó không có chân. Thay vào đó lại mọc thứ trông như hải quỳ. Phần đầu cũng không có mắt hay mũi mà xẻ dọc, và thứ đó có lẽ là miệng. Bên trong lởm chởm răng nhìn tựa như gai mảnh. Khắp người nó đều nhuộm một màu đen, nhưng trong khoang miệng lại có màu vàng. Một màu vàng chanh chói lọi.

Cái tên gồm nửa thân trên cộng với hải quỳ đen sì kinh tởm đó không chỉ có một. Chúng liên tục xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Chúng rất đông. Đồng đội của mình có an toàn không? Nhìn qua thì có vẻ chưa ai bị tóm. Tạm thời là vậy.

“Cái đám này là gì thế...!?”

Kuzaku rút thanh đại đao chém bay một cánh tay của tên gồm nửa thân trên cộng với hải quỳ đen sì kinh tởm, dài quá, gọi là tên đen tởm chắc cũng được rồi. Có lẽ Merry và Setora cũng đang ứng chiến. Còn Shihoru đâu? Mình muốn kiểm tra. Nhưng không phải lúc này. Có vài tên đen tởm đang bò tới gần.

Bằng những động tác như nhảy múa, Haruhiro né tránh những bàn tay đang vươn tới tóm lấy cậu cùng cái đầu đang cố lao vào đớp mình. Đương nhiên là cậu chẳng muốn nhảy múa gì. Cậu không giỏi, cũng không thích nhảy múa. Haruhiro chỉ tập trung, cố hết sức để né tránh và kết quả là cậu có được những bước nhảy phức tạp và đẹp mắt. Nhưng vụ này nguy quá. Thực sự nguy to.

“Bụi rậm...!”

Cũng phải để ý đấy. Cậu muốn nhắc nhở đồng đội nhưng không nói được hết câu.

Những cái lùm thực vật hay gì đó giống san hô màu hồng ở khắp mọi nơi. Nói rằng đám Haruhiro bị bao vây bởi những lùm bụi ấy cũng được. Ngay sau lưng Haruhiro cũng có. Đúng lúc cậu nghĩ “trông đáng nghi quá, chắc chắn là nguy to rồi”, y như rằng một sinh vật kì lạ lại nhảy ra từ đấy.

“Oái...!”

Nó là một con rết. Nhưng rất to. Nó to cỡ một đứa trẻ loài người. Hơn nữa, những cái chân trắng ớn của nó nhìn không khác gì cánh tay người. Thứ đó mọc ra rất nhiều, lại còn cử động không ngừng khiến cậu hơi sợ. Không phải hơi, mà là cực kì sợ hãi.

Haruhiro bất cẩn không tránh kịp nên bị thứ đó đẩy ngã. Những bàn tay nhỏ xíu gấn trên hai, ba mươi cái chân không ngừng ngo ngoáy. Cũng vì chúng nhỏ nên gần như không có tổn hại gì ngoại trừ cảm giác kinh tởm khi bị sờ mó, nhưng cậu không thể nào đè nén được sự ghê tởm dâng trào.

“... A, chịu hết nổi rồi!”

Haruhiro ngay lập tức đẩy thứ kia ra. Cùng với đó, dù cậu không định nhìn, nếu được thì cũng chẳng muốn nhìn, nhưng cậu đã trót thấy mặt dưới cơ thể nó. Mặt trên của thân nó có vẻ là bộ xương ngoài, ừ thì giống rết, vậy đã khá kinh rồi, nhưng mặt dưới còn nổi cục lổn nhà lổn nhổn. *Nếu phải lấy ví dụ thì là trứng cá chăng? Đúng rồi, trông như trứng. Thứ đó là trứng sao? Nó đang ấp trứng? Chúng sẽ sinh sôi? Là loài có thể sinh sản?*

“Chết tiệt...!”

Haruhiro bật dậy. Không ổn.

Thật kì quái.

Không phải một chỗ nào đó.

Tất cả mọi thứ đều dị thường.

Thứ thực vật trông giống san hô màu hồng, con nhện bạch tuộc đầu người, tên đen tởm, con rết ấp trứng, ngôi sao rơi, bầu trời có hoa tiết chấm bi, cả cái thứ đang bay trên trời kia nữa... *Cái gì? Đó là thứ gì vậy? Chim? Không, không phải. Nếu là chim thì nó dài, quá dài. Trông như ruột vậy. Những thứ như ruột mọc thêm mấy cái cánh đang bay qua bay lại. Có thứ như vậy ư? Sao có thể?*

Có lẽ Haruhiro đã không còn tỉnh táo. Bởi vì thật quái dị. Mọi thứ đều quá sức quái dị, không có logic chút nào. Không phải là mơ. Chỉ có thể nghĩ rằng nó là một cơn ác mộng.

Haruhiro gần như chỉ dựa vào phản xạ để hất con rết ấp trứng ra và đập bay tên đen tởm. Phải suy nghĩ cho đồng đội, đặc biệt là nhóm con gái, hơn là cho bản thân. Phải hành động hơn là suy nghĩ. Trí não cậu hiểu rõ điều đó.

“Nếu còn ở đây thì...” Merry hét lên. Có lẽ cô ấy định nói rằng sẽ rất tệ. Nếu còn ở đây thì sẽ rất tệ. Có lẽ đúng như vậy. Nên di chuyển. Chỉ là nếu không đứng yên thì cả bọn sẽ lạc nhau. Để tránh chuyện đó thì không nên di chuyển? Nhưng như thế thì liệu bọn cậu có thể ở đây, liên tục xử lí đám đen tởm với rết ấp trứng để phá vỡ cục diện phức tạp này không.

Có thứ gì đó mắc vào cổ chân trái của cậu. Bạch tuộc. Cái chân như xúc tu bạch tuộc. Là con nhện bạch tuộc đầu người sao?

Haruhiro chưa kịp thốt lên câu “quả nhiên” thì đã bị kéo ngã. Nằm ngửa không ổn. Cậu vặn người, đổi sang tư thế úp sấp rồi cầm dao găm xuống mặt đất. Vô ích. Không dừng lại được. Con dao găm khía một đường trên nền đất trắng. Cái đường đó nhanh chóng kéo dài thẳng tắp. Cậu đang bị kéo tuột đi.

“Hãy a...!”

Nếu Kuzaku không lao đến, vung thanh đại đao chém một nhát cắt phăng cái chân bạch tuộc thì có lẽ cậu đã trở thành Kejiman thứ hai rồi.

“Đứng dậy đi!”

Kuzaku nắm cổ tay Haruhiro để kéo cậu dậy. Cậu còn không rảnh để nói cảm ơn. Đám đen tởm đang lũ lượt áp sát bọn cậu. Lũ rết áp trứng cũng lao đến. Xúc tu của con nhện bạch tuộc đầu người vươn tới, ngay cả đám ruột có cánh cũng bổ nhào xuống, lao về phía cả bọn. Haruhiro tung một cú huých cùi chỏ vào con rết áp trứng, đá văng một tên đen tởm, đồng thời dùng dao găm chém đám ruột có cánh. Cảm giác mềm mềm lại đàn hồi. Đoạn ruột rách toạc, thứ chứa bên trong đầy màu sắc, không biết là thể rắn hay lỏng tràn ra. Một làn hơi bốc lên từ thứ chứa bên trong, có vẻ nóng chứ không chỉ ẩm.

Sinh vật có kích thước bằng, không, nhỏ hơn nắm tay đang nhảy tung tung. Là ếch sao? Bề mặt cơ thể chúng có màu xanh lam, đỏ hoặc vàng cùng với sọc đen hoặc xanh lá cây. *Nhưng sao đầu chúng cứ như trẻ sơ sinh loài người? Đã thế còn mọc cả tóc. Số lượng nhiều kinh khủng, sợ quá.*

Khi cậu bắt cần để một tên đen tởm tóm lấy chân và ngã lộn nhào, một sinh vật nào đó thò mặt ra từ nền cát ngay bên cạnh. Nhìn qua thì nó giống như một con chuột chũi rậm lông và không có mắt. Tuy nhiên, khi nó mở miệng ra, miệng nó phân thành mấy phần giống như sao biển và có nhãn cầu ở bên trong. Haruhiro vô thức hét ầm lên, cậu vừa định đứng dậy đã lại bị

mấy con rết áp trứng vây lấy. Mặt dưới của chúng lổn nhổn, cái đám giống như trứng lúc nhúc, lúc nhúc, rất lúc nhúc, quá lúc nhúc. Lúc nhúc đến không chịu nổi.

“...Ư ư ư ư ư ư ư ư ô ô ô ô ô ô ô ô a a a a a a a!”

Tiêu rồi. Đi đứt rồi. Đi đứt là cái gì? Không rành lắm nhưng đi đứt rồi. Đám lúc nhúc này thật kinh khủng. Mình không thể chịu nổi cái kiểu lổn nhổn, lúc nhúc này. Haruhiro quấy đạp. Không chỉ tay chân mà cả cơ thể cậu giãy giụa, lổn lộn hết cả lên. Mình muốn chạy trốn khỏi hiện thực. Đúng hơn là khỏi cái đám lổn nhổn. Mình muốn nghĩ cái đám lúc nhúc này không phải là hiện thực. Có bao nhiêu con rết áp trứng? Cái đống lổn nhổn đấy có bao nhiêu? Đây chỉ là mơ thôi. Đúng vậy. Chắc chắn chỉ là một cơn ác mộng, sắp ngất đến nơi rồi. Mình muốn bất tỉnh luôn. Như vậy thì chắc chắn mình sẽ quay về hiện thực. Mình sẽ nói “tôi về rồi” và mong được ai đó đáp lại là “về rồi hả”. Là ai cũng được. Chỉ cần không phải cái đống lổn nhổn ấy thì gì cũng được tuốt.

Thứ gì đó đang cuốn lấy cổ chân trái Haruhiro. Bạch tuộc à? Xúc tu bạch tuộc? Vì không nhìn thấy nên cậu chẳng biết. Tại cái đống lúc nhúc của lũ rết áp trứng. Tóm lại, tất cả tội lỗi đều là do cái thứ lổn nhổn ấy. Chết tiệt, một đống lúc nhúc khốn kiếp. Haruhiro vừa gào thét, vừa tìm cách đạp cái xúc tu bạch tuộc hay gì đó đi bằng chân phải. Tuy có cảm giác nhiều thứ đã chấm hết rồi nhưng nếu cứ bị kéo đi như thế này thì có lẽ sẽ thực sự chấm hết.

“Kìa, tớ đây mà, là tớ, Haruhiro, là tớ đây!”

Tại cái đám lúc nhúc nên Haruhiro chẳng nhìn thấy gì, nhưng cậu vẫn nghe được. Là giọng Kuzaku. Có phải Kuzaku đang kéo Haruhiro chạy trốn? Hay đó là quái vật giả giọng Kuzaku để bắt Haruhiro đi? Cái nào cũng có thể xảy ra. Dù gì thì cũng lúc nhúc. Không, lúc nhúc chẳng liên quan gì nhỉ? Không thể nói là không liên quan. Lổn nhổn lắm. Khoan, nếu cái thứ lổn nhổn chỉ có thể xem như ác mộng này thực sự là mơ thì khả năng đấy là quái vật có vẻ dễ xảy ra hơn nhỉ?

Nếu là quái vật thì mình xong đời rồi. Nhưng không hiểu sao Haruhiro không lấy đâu ra sức lực để kháng cự. Tất cả là do cái

đám lúc nhúc kia.

Haruhiro ngoan ngoãn để bị kéo đi. Cái đồng lõa nhốn của con rết áp trứng đang phát ra những âm thanh “wa, hi, kuwa, ô, ê, gự, nya, dà” như giọng nói. Âm lượng từng tiếng khá nhỏ, nhưng số lượng đồng lúc nhúc nhiều không giới hạn, nên nói sao nhỉ, cậu không khỏi có cảm giác như thể đang có vài nghìn người thì thầm những thứ không thể hiểu nổi bên tai. Chuyện này thật đáng sợ. *Đã lúc nhúc thì chớ. Chỉ lúc nha lúc nhúc thôi đã không chịu được rồi, vậy mà...* Haruhiro không thể không nghĩ rằng, có lẽ từ trước đến giờ cậu vẫn chưa biết thế nào là sợ hãi. *Sợ hãi là thế này sao? Tóm lại là cái đồng lõa nhốn? Giờ thì sao cũng được, tôi muốn thoát khỏi cái đám lúc nhúc này. Tha cho tôi đi mà. Bỏ mấy thứ lúc nhúc đó đi. Chuyện này thật kì quái. Nếu có thể, tôi muốn lòi nảo ra khỏi hộp sọ. Như thế thì ít nhất tôi đã có thể cho bộ não của mình đi lánh nạn rồi.*

Đột nhiên, cái thứ không biết là quái vật hay Kuzaku buông cổ chân trái Haruhiro ra.

Dù Haruhiro không bị kéo nữa nhưng đám rết áp trứng với đồng lúc nhúc vẫn còn. *Gì đây? Gì nữa đây? Mình sợ. Cứu với.*

“Haruhiro! Đợi một chút nhé!”

Ừm.

Tớ sẽ đợi.

Haruhiro dốc hết sức lực để nằm im.

Đám lúc nhúc dần dần bị kéo ra khỏi người Haruhiro. Trên hết, cái đám bám trên mặt cậu bị loại bỏ đầu tiên, nên cậu ngay lập tức thấy dễ chịu hẳn.

Người cứu Haruhiro dĩ nhiên không phải quái vật mà là Kuzaku.

Sau khi kéo đám đồng lõa nhốn, đúng hơn là mấy con rết áp trứng ra khỏi người Haruhiro, Kuzaku không để nguyên như thế mà giẫm hoặc ném chúng về phía mấy thứ vừa giống thực vật vừa giống san hô ở gần đó. Nếu làm thế rồi mà chúng vẫn còn cử động, cậu ấy sẽ chém bằng thanh đại đao.

Những con rết ấp trứng bị gỡ khỏi người Haruhiro với khí thế hùng hục.

Nếu không có Kuzaku thì chẳng biết sẽ thế nào. Đám rết ấp trứng không hiểu sao chỉ kéo bè kéo lũ khổng chế Haruhiro, gi cái mặt dưới lúc nhúc vào người cậu, phát ra âm thanh hay giọng nói quái gở từ cái đồng lúc nhúc kia chứ chẳng làm gì khác. Chỉ thế cũng đủ khiến tinh thần cậu trở nên bất ổn rồi. Cậu không thể vút bỏ hoàn toàn mọi nghi ngờ về việc đầu óc mình đã có chút bất thường, hoặc nói đúng hơn là đã trở nên khá kì quặc. Kuzaku là chúa cứu thế. *Cảm tạ cậu. Vô cùng cảm tạ cậu. Tổ nên thể hiện sự biết ơn này như thế nào đây? Có lẽ tổ sẽ không thể hiện hết được, dù với bất kì hình thức nào đâu nhỉ?*

“Haruhiro...!” Kuzaku lao về phía cậu với bộ dạng đáng sợ như quỷ dữ.

Cậu ấy bế thốc Haruhiro dậy.

“Cậu không sao chứ!? Haruhiro! Haruhiro! Haruhiro...!?”

Haruhiro gật đầu. Cậu định làm vậy nhưng không biết thực tế thì sao. Cậu có đang gật đầu không nhỉ? Cậu nghĩ cảm mình có cử động lên xuống. Bỗng chốc, tầm mắt của cậu nhoè đi.

“Haruhiro!? Khoan đã!? Sao cậu lại khóc!? Có chỗ nào đau lắm à!?”

Không phải vậy. Ít nhất thì không có chỗ nào đau đến mức phát khóc nhưng nước mắt cứ tự nhiên trào ra. Haruhiro lấy tay quệt nước mắt. Tay cậu cũng không vững. Một kiểu trạng thái sốc sao? Cơ thể cậu chẳng có chút sức lực nào.

“... Mọi người sao rồi?”

“À! Đúng rồi! Haruhiro, cậu đứng dậy được chứ!?”

Với sự giúp đỡ của Kuzaku, Haruhiro dốc hết sức lực hiện có của mình và đứng dậy. Cả người cậu như đang run lẩy bẩy. Chân bước cũng không vững. Đầu óc quay mòng mòng, còn nước mắt thì không ngừng chảy. Mí mắt cậu cứ dính tịt vào nhau. Khó chịu không tả nổi. Shihoru, Merry, Setora, Kiichi thế nào rồi...?

“Tiêu, tách nhau hơi xa rồi!”

Có vẻ Kuzaku đã nắm được đại khái vị trí của các đồng đội khác. Haruhiro thì không. Sao nhỉ? Hơi khó thở. Không thể hít thở bình thường. Giống như không khí không chịu đi vào vậy. Tim đập thình thịch. *Liệu mình có chết không? Không không, giờ không phải lúc cho chuyện đó. Mình không thể chết được.*

“Đi đi... Kuzaku... đi đến... chỗ nhóm... Shi, Shihoru...”

“Không, nhưng còn Haruhiro...”

“Tớ bảo là đi, nhanh lên! Tớ cũng đi mà!”

“Vậy cậu bám theo nhé! Đừng có tách khỏi tớ đấy!?”

Kuzaku phóng đi. Haruhiro cố gắng đuổi theo. Nhưng cậu không chạy được. Cậu không thể hít thở tử tế. Chân cậu run rẩy, bước đi cũng khó khăn.

Trước tiên phải hít vào đã.

Không hít vào thì không thể thở ra. Hít vào.

Hít vào.

Hít vào.

Ngọt quá. A...

Sao lại ngọt như vậy.

Phải tiến lên. Kuzaku đâu? Cậu ấy đâu rồi? Chẳng rõ nữa. Dao găm. Dao găm đâu? Thấy rồi. Nó bị rơi. Nhặt lên rồi thì mình đã tiến bước chưa? Hình như mình không dừng lại. Không biết từ lúc nào, mình đã ở nơi giống như trong lùm cây hay bụi rậm, rẽ những thứ giống như san hô màu hồng. Khi cái thứ biết chuyển động không rõ là sinh vật hay quái vật ấy lao tới, mình hất chúng đi, tiến lên một bước, nửa bước một. Dù vậy vẫn thật ngọt ngào.

Ngọt, ngọt quá, không hiểu sao lại thấy buồn ngủ.

Buồn ngủ không chịu nổi.

Không, không được. Ngủ rồi thì sẽ thế nào? Phải đi tiếp. Nhưng đi đâu? Tiến lên vì cái gì? Buồn ngủ. Mình, đang làm gì thế nhỉ? Ngọt. Ngọt ghê. Buồn ngủ. Không biết từ lúc nào mình đã nằm sấp dưới đất. Mình phải dậy. A, nhưng mà, buồn ngủ...

Mình không nhìn thấy mặt gã đàn ông đó.

Dù không rõ nhưng mình nghĩ có lẽ là đàn ông. Vóc dáng đó là của đàn ông.

Mình ở phía sau gã đàn ông đó. Mình đang nhìn tất cả những gì gã đàn ông đó làm từ sau lưng hẳn ta.

Chỗ đó có vẻ tối? Không sáng. Cũng không tối như hũ nút. Tổng thể có màu tựa tựa nâu đen. Có lẽ do trạng thái chiếu sáng nên mới nhìn ra như vậy.

Gã đàn ông bước đi.

Không có tiếng bước chân, như thể đang sử dụng thủ pháp Sneaking [Lén lút].

Dẫu rằng gã đàn ông đang mặc thứ giống như áo khoác sờn cũ đó có thân hình khá lớn. Tay phải hẳn xỏ găng tay giống kiểu găng không chia ngón. Đúng hơn, đó chính là loại găng không chia ngón vì nhìn qua thì nó bằng len. Trong bàn tay phải đó đang nắm chặt một thứ gì đó.

Một thứ có lưỡi sắc.

Thứ đó giống như dao mổ cá. Hoặc là dao thái thịt.

Mình nhận ra mình đang ở trong nhà. Một căn nhà trông rất quen thuộc.

Gã đàn ông đi cả giày từ sảnh lên hành lang, đi qua một cánh cửa bên phải, một cánh cửa bên trái, bỏ qua cánh cửa tiếp theo bên trái và tiến lại gần cánh cửa trong cùng.

Nhà mình đây ư?

Cảm giác là không phải...

Nhưng mình đã từng thấy.

Mình biết căn nhà này.

Gã đàn ông mở cửa.

Cả lúc đó, hẳn cũng gần như không gây ra tiếng động.

Gã đàn ông rất cẩn thận, trên hết, hẳn đã quen tay. Sau khi cửa mở, có thể nghe thấy âm thanh gì đó.

Một thứ âm thanh ầm ập. Cạch, cạch, cạch. Chắc hẳn ai đó đang thái nguyên liệu nấu ăn. Đúng vậy, bằng dao.

Căn phòng đó gồm bếp, phòng khách và phòng ăn.

Trong phòng khách có một cái sofa đã cũ, chiếc bàn sẽ biến thành bàn sưởi vào mùa đông, một cái ti vi, giá đặt ti vi cùng tủ để đồ. Mô hình nhân vật nào đó cùng hộp đựng có in hình vẽ được đặt khắp nơi. Căn phòng có bày vài bức ảnh. Tất cả đều không phải ảnh mới.

Trong phòng ăn có một cái bàn ăn cùng bốn cái ghế. Tủ đựng chén bát. Không rộng rãi lắm. Nói thẳng ra là chật hẹp. Hoa cắm trong cái bình nhỏ đặt ở mép bàn ăn không phải hoa tươi mà là hoa khô. Là hoa trạng nguyên thì phải.

Trong căn bếp thiết kế theo kiểu mở, một người phụ nữ đeo tạp dề đang nấu ăn. Có lẽ là chuẩn bị cho bữa tối muộn.

Người phụ nữ vẫn chưa nhận ra gã đàn ông. Nhanh lên.

Hãy nhận ra đi.

Nhanh lên.

Hổng rồi. Nếu bà ấy không sớm nhận ra thì sẽ có chuyện tồi tệ.

Nếu có thể thì mình muốn nhắc nhở. Nhưng mình không làm được. Mình chỉ có thể nhìn.

Bàn tay đang cầm dao của người phụ nữ dừng lại. Bà đặt dao xuống và quay ra sau. Bà mở tủ lạnh, lấy ra thứ gì đó. Bà đặt nó lên bàn làm bếp, và tuy từ chỗ mình không nhìn thấy nhưng có lẽ bà ấy đang bắc nồi trên bếp rồi mở vung ra.

Người phụ nữ cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó. Dạng như, ủa, hình như có người.

Gã đàn ông đã vào đến phòng ăn.

Nhìn thấy hắn, người phụ nữ cất lên một tiếng “a”. Bà ấy ngỡ ngàng và sợ hãi. Cũng phải thôi. Gã đàn ông khá to cao, lực lưỡng, dù không biết mặt hắn thế nào nhưng chắc hắn là không đẹp. Cam đoan là rất khó coi.

Hơn nữa, gã đàn ông còn cầm trong tay thứ giống như dao thái thịt. Không chỉ đơn giản là cầm mà còn nâng nó lên cao ngang ngực, như để có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

“Không, khôôôôôôôông, đừng làm thế...”

Người phụ nữ hét lên. Bà ấy lùi lại, va vào cái giá phía sau, khiến nồi cơm điện, máy xay sinh tố, máy pha cà phê xếp trên giá lắc lư.

Gã đàn ông tiếp tục đi vào bếp. Người phụ nữ với tay lên nồi cơm điện, máy xay sinh tố, máy pha cà phê, hất đổ chúng rồi bỏ chạy. Chẳng mấy chốc, bà bị dồn đến chỗ sâu nhất trong căn bếp, bên cạnh tủ lạnh.

Gã đàn ông làm một việc vô cùng tàn bạo với người phụ nữ ngồi bệt dưới sàn, lưng gí sát vào tường.

Đầu tiên, hắn dùng con dao thái thịt để... ... của người phụ nữ, tiếp theo hắn ... rồi quàng ... của người phụ nữ đã ... lên cổ mình. Dù vậy, người phụ nữ vẫn còn thở. Nguyên nhân là do gã đàn ông đã thực hiện cái việc đó một cách cẩn thận để bà ấy không dễ dàng tắt thở. Mỗi khi người phụ nữ hét lên, gã đàn ông lại suýt suýt nhắc bà ấy im lặng. Im lặng. Giữ trật tự. Hãy im lặng. Ôn ào thì khó làm việc lắm. Hiểu không? Đừng làm ồn. Đừng gây phiền phức.

Về phía người phụ nữ, bà ấy đương nhiên không có nghĩa vụ nghe lời gã đàn ông và đáng lẽ ra nên phản kháng, nhưng mỗi khi thứ âm thanh suýt suýt ghê tởm nghe như tiếng cạo ấy phát ra từ khoảng giữa hàm trên với hàm dưới của hắn, không hiểu sao bà ấy lại ngoan ngoãn ngậm miệng và gật đầu lia lịa. Dù bị hành hạ, phải chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp, không kìm nén được mà phải hét lên, hể gã đàn ông suýt suýt ra lệnh, người phụ nữ lại tuân theo như thể việc đó đã trở thành thói quen. Cứ như một cỗ máy được lập trình để luôn phản ứng như thế mỗi khi nhận được tín hiệu.

Sau không biết bao nhiêu lần ngậm miệng rồi gật đầu, người phụ nữ bất tỉnh, không rõ do đau hay mất máu quá nhiều. Lúc này, gã đàn ông cuối cùng cũng kết thúc công việc. Nói cách khác, hắn đâm một nhát vào tim người phụ nữ để bà ấy không bao giờ có thể mở mắt ra lần nào nữa.

Rốt cuộc tên này là cái thứ gì? Gã đàn ông này là ai? Không thể nghĩ hắn là con người được. Không chỉ hành động kia. Cái gang len không chia ngón, con dao thái thịt, rồi cả thể hình với

nửa thân trên cực kì lực lưỡng, vai và hai cánh tay gồ lên thiếu tự nhiên, bộ ngực dày quá mức, tất cả đều có gì đó đáng ngờ. Mình không thấy mặt hắn. Đó là chuyện khó hiểu và kì cục nhất.

Mình buồn nôn.

Sao hắn lại làm chuyện kinh khủng đó với *bác ấy*.

Đúng vậy, mình biết người phụ nữ đó. Hiện giờ, người phụ nữ ấy, tuy mình sẽ không nói là không còn nguyên dạng, nhưng đã bị phân thành nhiều phần, ngâm trong cái hồ là hỗn hợp của máu, những chất lỏng khác cùng thứ gì đó nhão nhoẹt như thạch.

Mình biết bác ấy ở mức độ tương đương với căn nhà này.

Gã đàn ông đã giết bác ấy.

Nhưng có vẻ hắn vẫn chưa thoả mãn.

Hắn vừa lau con dao thái thịt vào vạt áo khoác ướt đầm vừa rời khỏi bếp. Quả nhiên hắn vẫn bước đi mà không phát ra tiếng bước chân. Dẫu vậy, hắn đang ngâm nga hát.

Mình đã từng nghe bài hát này ở đâu đó.

Mình đã từng nghe nó đúng một lần, hoặc vài lần, ở đâu đó chứ không phải ở đây, có lẽ từ rất lâu rồi.

Mình không biết tên bài hát, cũng không nhớ rõ lời. Hình như là một bài hát thịnh hành khi xưa. Có lẽ là một bài hát từ thời Chiêu Hoà. Nhìn chung là riêng giai điệu của đoạn điệp khúc cứ lẩn quẩn trong đầu mình không dứt ra được.

Gã đàn ông vừa ngâm nga đoạn điệp khúc đó hết lần này đến lần khác, vừa từ phòng ăn quay lại phòng khách, bước qua cánh cửa vẫn đang để mở và ra hành lang. Hắn dừng lại.

Hắn khẽ khàng mở cánh cửa bên phải. Máu dính lên tay nắm cửa.

Căn phòng đó tối om. Có giường, bàn trang điểm, giá sách. Đó là phòng ngủ. Không có ai. Gã đàn ông không đóng hẳn cửa mà chỉ hơi khép lại, để nguyên như thế rồi đi tiếp.

... Không được.

Lập tức có một cánh cửa nữa ở bên phải hần.

... Không được.

Hành lang này.

Căn phòng khách, phòng ăn, nhà bếp đó.

Mình biết căn nhà này.

Gã đàn ông thôi ngâm nga và đặt tay lên tay nắm cửa.

... Dừng lại.

Hần xoay tay nắm cửa.

... Hãy dừng lại.

Một tiếng cạch vang lên, tay nắm không xoay nữa. Gã đàn ông từ từ mở cửa.

Đèn đang bật. Phòng không có nhiều đồ nhưng cũng chẳng thể nói là gọn gàng. Đồ đạc chỉ có tủ quần áo, bàn, ghế và giường. Khăn đắp, quần áo, giấy vụn, văn phòng phẩm như bút hay tẩy vung vãi khắp nơi. Hiếm khi có người nào bước chân vào căn phòng này ngoài gia đình, đúng hơn là mẹ, cũng chính là bác gái vừa bị gã đàn ông giết lúc này. Cô ấy than, “Lúc nào cũng dọn dẹp, dọn dẹp, mẹ lắm chuyện quá đi.”

Trước đây, khi mình đến căn nhà này đòi lại đồ đã cho mượn, lúc bước chân vào phòng, mình đã nói, “Trời, nhìn cái đồng này xem...”, cô ấy bèn hỏi, “Ý cậu là bản?” “Không, tớ có nói nó bản đâu.” “Không nói thì nghĩ chứ gì?” “Ờm, chút chút thôi.”

“Tớ dọn ngay đây.” Cô ấy nói vậy rồi nhanh chóng dẹp đồng hồ sang bên, chất chúng vào góc phòng. Chẳng mấy chốc, cái góc đó đã thành một ngọn núi. Nếu lờ nó đi thì căn phòng quả thật ở trong trạng thái có thể nói là đã được dọn dẹp. “Cứ làm là làm được thôi.” Cô ấy nói với vẻ hơi tự mãn. Cái dáng vẻ đó trông khá khôi hài nên mình đã lỡ cười, khiến cô ấy nổi cáu kêu lên “Gì chứ?” và đâm vào vai mình. Nhẹ hều.

Cô ấy đang nằm trên giường, hơi cuộn người lại.

Cô ấy không nhắm mắt.

Dù không ngủ nhưng vẫn chưa nhận ra gã đàn ông lạ mặt đã vào phòng.

Bởi cô ấy đang đeo tai nghe có tính năng chống ồn và xem video trên smartphone.

Hãy dừng lại. Làm ơn.

Gã đàn ông lảng lạng đến gần cô ấy.

Có âm thanh loáng thoáng lọt ra từ chiếc tai nghe.

Phải đến khi bóng dáng gã đàn ông, có lẽ là chân hắc, lọt vào tầm nhìn, cô ấy mới nín thở, toàn thân cứng đờ. Cô ấy vừa tháo tai nghe khỏi tai phải, vừa nhồm người như nhảy dựng lên. Cô ấy trợn mắt nhìn gã đàn ông.

“Cái gì!?”

Sau đó, cô ấy có lẽ chuẩn bị cất tiếng hét chói tai, nhưng gã đàn ông đã vươn tay trái, bàn tay đeo găng len không chia ngón đấm máu bác gái, đấm máu mẹ cô, để bịt miệng cô ấy lại. Tay hắc rất to. Xem chừng khá khó để mua được găng tay vừa với bàn tay to như thế nên có lẽ đó là đồ tự đan. Vì vậy, hắc dễ dàng bịt được miệng cô ấy. Bàn tay trái đeo chiếc găng đấm máu của gã đàn ông ôm trọn nửa dưới khuôn mặt cô ấy. Mặt cô ấy quá nhỏ so với tay hắc. Bởi thế, nó cứ như không thật. Mặt cô ấy trông như một món đồ chơi.

... Dừng lại.

Không phải gã đàn ông không thể bóp nát đầu cô ấy. Miễn là hắc muốn, mình nghĩ hắc có thể.

... Không được.

Cô ấy đang la hét gì đó và khóc lóc.

Gã đàn ông lại phát ra tiếng cạo suýt suýt.

Nhưng khác với bác gái, cô ấy không ngừng la hét.

Có thể dễ dàng đoán được gã đàn ông định làm gì tiếp theo. Mình muốn ngăn lại. Mình muốn làm hắc đổi ý dù có phải bám lấy và cầu xin hắc. Làm ơn. Làm ơn. Làm ơn.

Đó là *Choco*.

Choco dùng hai tay cố gỡ bàn tay trái của gã đàn ông nhưng vô ích. Hắc rất khỏe.

... Không được... Không được. Không được. Không được. Không được. Không được. Không được. Không được. Không được.

Gã đàn ông vừa suyt suyt ra lệnh cho Choco im miệng vừa giơ con dao thái thịt cầm ở tay phải lên rồi chém xuống.

Vai trái Choco đón lấy con dao thái thịt.

Cứ như thể chào đón nó. Cứ như thể muốn nói, xin hãy vào bên trong tôi, cứ vào đi, vào đến đâu cũng được.

Con dao thái thịt của gã đàn ông xé toạc quần áo Choco đang mặc trên người cùng da thịt, dễ dàng chém gãy xương đòn của cô ấy. Nó đi vào thật sâu không một thoáng ngại ngùng.

Tiếng hét của Choco càng thảm thiết hơn. Gã đàn ông chặn tiếng hét lại bằng bàn tay trái đeo găng nhuộm máu, dù cho không thể chặn hết hoàn toàn.

Choco đang gào thét rằng cô ấy đau, đau lắm, rất đau. Ngừng đi. Ngừng đi. Ngừng đi. Ngừng đi.

Gã đàn ông lắc đầu. Không ngừng. Không ngừng. Không ngừng. Không ngừng. Tuyệt đối không ngừng lại.

Vừa phát ra tiếng cạo suyt suyt, gã đàn ông vừa rút mạnh con dao thái thịt khỏi người Choco. Lần này, hấn ta vung ngang con dao, đánh vào sườn Choco. Choco rú lên. Khi hấn lại rút con dao thái thịt ra, vết thương mở miệng, cái gì đó từ bên trong, giống như ống nước, là ruột, trào ra. Máu phun tung toé từ vết thương trên vai trái Choco. Choco gần như đã bất tỉnh. Gã đàn ông lại suyt suyt. Lần này không phải yêu cầu “im đi” mà là động viên “này, này, đừng có ngất, vẫn còn nữa, chưa xong đâu, cố gắng lên”. Còn nữa. Còn nữa. Gã đàn ông rút dao thái thịt khỏi người Choco rồi lại đâm vào. Trong lúc đó, bàn tay trái đeo găng tay không chia ngón vẫn luôn bịt miệng Choco, quắp lấy để cố định đầu cô ấy. Tuy không xác định được Choco còn ý thức hay không, nhưng người cô ấy mềm oặt. Nếu không giữ lại, Choco sẽ đổ vật xuống chiếc giường đã bị vấy bẩn đến không thể bẩn hơn bởi máu, ruột và những thứ bên trong cô ấy. Để chuyện đó không xảy ra, gã đàn ông dùng riêng tay trái giữ con mồi là Choco, bằng cái cách giống như người ta treo và mổ cá vây chân.

Hắn ta treo con mối, treo Choco lên, xắt thành từng miếng, thỉnh thoảng còn nạo, gây ra những vết thương tùy theo ý mình. Chuyện này còn tàn nhẫn gấp nhiều lần làm nhục.

Đồ vô nhân tính. Đồ quái vật. Ngừng cái chuyện kinh khủng này lại. Đã bảo là thôi đi. A, nhưng muộn rồi. Trễ mất rồi. Choco đã...

Mày là ai?

Là thứ gì?

Gã đàn ông quay người lại.

Cuối cùng cũng nhìn được mặt hắn. Gã đàn ông đó, danh tính của hắn là...

Mình.

Hắn ta có khuôn mặt giống mình.

13. Another way

“...”

Sau khi chịu một cơn chấn động như thể bị đánh vào đầu, mà không, là cả cơ thể bị va đập vì rơi từ trên cao xuống, Haruhiro choàng tỉnh.

Cậu đã ngủ sao? Đúng, cậu đã nằm trên nền cát trắng và ngủ một giấc.

Hình như cậu đã mơ gì đó.

Không phải một giấc mơ đẹp. Ngược lại còn là một cơn ác mộng khủng khiếp. Cậu không tài nào nhớ được nội dung. Mà giờ có vẻ cũng không phải lúc để nói đến chuyện mơ hay không nữa.

Haruhiro đang nằm trên nền cát. Ngay trước mũi cậu là chân ai đó. Người ấy mang ủng, mặc trang phục giống với áo mưa. Có lẽ vốn dĩ là một chiếc áo mưa màu đỏ. Giờ nó khá bẩn thỉu, lấm tấm những vết màu nâu hay nâu đậm. Nhìn tổng thể thì nó có màu đỏ sậm.

Trên tay người đó cầm một vật giống như cái xẻng. Nói đúng hơn nó có gắn cái lưỡi hình thìa vào phần cán khá dài có tay cầm. Nó đen đúa, nhìn tổng thể khá tả tơi, và cậu chắc chắn đến chín phần rằng nó là một cái xẻng.

“Khự...!”

Người đó cầm cái xẻng bằng cả hai tay, giơ lên dứt khoát.

Bang! Một thứ gì đó bị đánh bật ra.

“A...”

Haruhiro phát ra tiếng kêu vô nghĩa. Ánh mắt nhìn xuống cậu sắc như dao.

“Tránh ra!”

Mũ của chiếc áo mưa trùm qua mắt, nửa dưới khuôn mặt bị bịt kín bởi vải hay gì đó màu đen. Vì vậy, cậu gần như không rõ dung mạo của người đó. Nhưng từ âm sắc, chất giọng cũng như thân hình không quá cường tráng, cậu nghĩ có lẽ đây là một cô gái. Dù gì thì trước tiên cứ nghe theo Áo Mưa đi đã.

Áo Mưa không đứng đó một mình.

Còn có một gã đàn ông khổng lồ.

Gã đàn ông cao lớn đứng sừng sững trước mặt Áo Mưa.

“... Không đùa đấy chứ...”

Trong một thoáng, đầu óc cậu trở nên trống rỗng.

Gã đàn ông mặc chiếc áo khoác bản thủ không kém Áo Mưa, tay mang găng len không chia ngón và cầm một thứ có lưỡi giống như dao thái thịt, chỉ nhìn thôi đã thấy vô cùng nguy hiểm. Con dao thái thịt đó sắp sửa chém về phía Áo Mưa.

Haruhiro kịp bật dậy ngay trước khi sừng người ra đẩy vì kinh ngạc.

“Gừ...!”

Áo Mưa dùng cái xẻng đánh trả con dao thái thịt của gã đàn ông.

Haruhiro lùi về sau hai, ba bước trong sự ngỡ ngàng. Không ngờ lại có thể đánh trả được như thế. Bởi gã đàn ông đó còn to hơn cả Kuzaku. Ngoài chiều cao, nửa thân trên, vòng ngực, vai, cánh tay của hắn đều cực kì lực lưỡng. Bình thường, có lẽ con người dù luyện tập thế nào cũng không thể đạt đến mức độ đó. Nhìn là thấy ngoài tiêu chuẩn, thậm chí còn lệch hẳn khỏi phạm vi có thể vượt qua tiêu chuẩn. Tóm lại, gã ta mang hình dạng con người nhưng có vẻ không phải con người.

Haruhiro thấy thật khó nghĩ, vì tồn tại một lí do khiến cậu không thể đồng tình với kết luận đó.

Là khuôn mặt của hắn.

Thật khó tin và mình cũng chẳng muốn tin. Trừ khi thị giác và kí ức của Haruhiro có vấn đề, còn không, cậu nhớ rõ khuôn mặt của gã đàn ông ghê tởm đó.

Cậu biết rất rõ. Có thể nói là quen thuộc.

“... Tại sao lại là mình chứ?”

Hắn không có tóc. Đầu trọc lốc. Không có lông mày. Mặt tái mét. Bởi vậy, nhìn qua thì ấn tượng có đôi chút khác biệt, nhưng dù xác nhận đi xác nhận lại, hình dáng khuôn mặt ấy vẫn là khuôn mặt của Haruhiro.

“Cái đó!”

Áo Mưa vừa hét, vừa tiến lên phía trước rồi vung chéo cái xẻng lên.

Nhanh quá.

“Là tại giấc mơ của cậu đấy...!”

Có lẽ do bị bất ngờ, gã đàn ông to lớn có khuôn mặt của Haruhiro không nhanh nhẹn tránh được và định dùng cánh tay trái đỡ cái xẻng. Nhưng hắn không thể đỡ.

Tay trái của gã đàn ông to lớn bị chém sâu vào vị trí dưới khuỷu tay một đoạn.

Lưỡi xẻng là thứ có thể chém được như thế ư? Nếu mài kỹ lưỡng thì có thể chém được... hả?

Cánh tay trái của gã to lớn rơi xuống cát. Bàn tay trái đeo găng không chia ngón vụn vụn. Máu chảy ra từ vết cắt rõ ràng có màu đỏ.

Gã to lớn lùi lại.

Áo Mưa vẫn cầm xẻng, chỉ quay mỗi gương mặt về phía Haruhiro.

“Thứ đó rõ ràng là mộng ma do cậu tạo ra... Id khá đấy.”

“... Tôi chẳng hiểu gì cả.”

“Đúng thật. Nhìn thì có vẻ cậu là người mới.”

Trong lúc bọn cậu nói chuyện, gã to lớn từ từ lùi lại rồi nhanh chóng quay người bỏ chạy. Áo Mưa không đuổi theo.

“Bỏ chạy à? Cũng chẳng sao.” Áo Mưa vác xẻng lên vai rồi thở dài.

Cánh tay trái của gã to lớn vẫn đang ngọ nguậy.

Trước khi cậu ngủ, rõ ràng có đám sinh vật hay quái vật lúc nhúc. Nhưng giờ thì sao?

Vô cùng yên tĩnh.

Trong bụi thực vật giống san hô màu hồng, thấp thoáng cái bóng màu trắng của thứ gì đó nho nhỏ đang di chuyển không tạo ra tiếng động. Ngoài thứ đó ra, cậu không cảm nhận được sự hiện diện của bất cứ cái gì. Cả gió cũng không.

Hơn nữa, dù bây giờ cậu mới nhận ra, nhưng không khí không còn ngọt nữa.

Áo Mưa nhanh nhẹn rời đi.

“... Này, xin lỗi!” Haruhiro bắt giác lên tiếng.

Áo Mưa vẫn cứ bước đi. Cậu tưởng mình bị làm lơ nhưng Áo Mưa lại bất ngờ dừng chân rồi quay đầu, thái độ ra chiều phiền phức.

“Cái gì?”

“... Tôi muốn hỏi... chỗ này là đâu vậy?”

“Parano.”

“Đó là địa danh... à?”

“Không biết. Nhưng chỗ này được gọi là Parano.”

“... Vậy sao? Có phải là một thế giới khác giống như Grimgar, Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) hay Darunggar không...?”

“Tôi không rõ nhưng Parano có vẻ là thế giới bên kia.”

“Thế giới bên kia...”

Thứ đầu tiên hiện lên là động từ “đi sang thế giới bên kia”.

Nó có nghĩa là gì nhỉ?

À.

Là chết.

“... Ờ? Chẳng lẽ, tôi chết rồi...”

“Có lẽ.” Áo Mưa cười khẩy. “Nếu vậy thì cả đám ở đây chết lâu rồi nhỉ. Thế giới sau khi chết à? Có lẽ vậy.”

“... Có mỗi mình tôi à? Đồng đội của tôi... Đúng rồi, xin lỗi, ngoài tôi ra còn có mấy người nữa... Kuzaku, Shihoru, Merry,

Setora... bốn người. Thêm cả một con nyaa. Đẳng ấy có biết gì không?”

“Có thể có ở đây. Có thể không có. Sau khi sao rơi, mọi thứ trở nên rất loạn. Có lẽ đã bị mộng ma ăn mất. Có lẽ đã chạy thoát. Chẳng biết thế nào.”

“Tôi đang hỏi nghiêm túc mà...”

“Vậy thì sao? Tôi phải trả lời nghiêm túc à? Tại sao? Vì lí do gì?”

“Hình như... chẳng có lí do nào cả...”

Haruhiro gục đầu ử rữ. Cánh tay của gã to lớn vẫn không ngừng cử động. *Còn sống sao? Kinh quá. Lại còn có khuôn mặt giống mình. Đây là cánh tay của kẻ đó.*

Con dao găm rơi trên mặt cát. Cậu nhặt nó lên rồi thử nắm chặt. Đây là con dao găm cậu lấy từ hang dwarf.

Quả nhiên, nơi này không phải thế giới sau khi chết.

“... Chà. Thế nào đây...”

“Này, cậu kia.”

“À... vâng?”

“Cái này.”

Áo Mưa lục lọi bên trong chiếc áo mưa đang mặc trên người, thứ là nguồn gốc cho tên gọi, đúng hơn là do Haruhiro tự ý thâm gọi như thế trong lòng. Áo Mưa lôi ra thứ gì đó và ném sang cho cậu. Thứ đó rơi dưới chân Haruhiro. Một thứ giống như mảnh vải màu đen có gắn dây.

“... Khẩu trang?”

“Đúng. Cậu nên đeo nó. Nếu không, mỗi khi gió thổi, cậu sẽ lại lăn ra ngủ.”

“Gió thổi thì... lăn ra ngủ?”

“Gió ở Parano rất ngọt. Nếu hít nhiều gió ngọt thì sẽ buồn ngủ. Ngủ rồi thì sẽ mơ. Giấc mộng tại Parano sẽ biến thành hiện thực.”

Haruhiro hoài nghi, không hiểu Áo Mưa đang nói cái gì, trong lúc đó tra dao găm vào vỏ rồi cúi người nhặt chiếc khẩu

trang. Không ngờ nó khá dày, có vẻ là được mấy chồng mấy lớp vải với nhau. Chắc chắn là đồ tự làm.

“... Cái thứ lúc này. Đằng ấy bảo... là mộng ma... từ giấc mơ của tôi nhỉ?”

“Trước khi sao rơi, gió chắc chắn sẽ thổi. Những kẻ như cậu thường xuất hiện ở chỗ sao rơi.”

“Sao...”

Haruhiro thử đeo khẩu trang lên. Nó dày làm cậu thấy hơi khó thở.

“Sẽ quen ngay thôi.” Áo Mưa nói như thể đi guốc trong bụng cậu.

Haruhiro cúi đầu.

“Cảm ơn.”

Áo Mưa phẩy tay với vẻ chán ghét rồi lại bước tiếp. Haruhiro đuổi theo sau.

“Nè...”

“Sao thế?” Áo Mưa đáp mà vẫn nhìn về phía trước.

“Đằng ấy cũng không phải đã ở đây... từ đâu đâu nhỉ?”

“Phải.”

“Thế từ bao giờ?”

“Chịu.”

“... Không biết?”

“Ở Parano không cần phải ngủ. Cơ bản cũng sẽ không thấy buồn ngủ. Miễn là không hít làn gió ngọt vào người.”

“Không cần phải ngủ?”

“Vẫn sẽ đói và khát nước, nhưng dù không ăn không uống thì cũng không chết được.”

“Ơ... Tức là... Sẽ đói bụng? Nhưng lại không cần phải ăn...”

“Nếu không chết thì cậu sẽ sớm hiểu thôi.”

“Vậy còn ban ngày, ban đêm?”

“Nói là có cũng được, mà không có cũng được. Tôi không biết rõ về thời gian. Ở Parano có vẻ cũng sẽ không già đi.”

“Không... già.”

“Bởi vì, cái gọi là cảm giác về thời gian? Phải không nhỉ? Cái đó không còn nữa. Tuy không thể giải thích rõ ràng, nhưng có lẽ là sẽ không già đi được.”

Haruhiro nghĩ rằng lẽ nào quả nhiên là mình đã chết. Trước mắt, nơi này không phải là Grimgar, và dù có là thế giới khác thì nó vẫn quá kì dị. Quá khác lạ. Vì thế nên nó mới là thế giới bên kia chứ không phải thế giới khác sao?

Áo Mưa đang vác xẻng, thoăn thoắt di chuyển đôi chân.

Thế nhưng, cây xẻng trông thật cũ. Tuy có phần cạnh sắc kinh hồn, nhưng không chỉ lưỡi mà cán xẻng cũng làm bằng kim loại và gỉ toe gỉ toét. Đâu đâu cũng xỉn màu, không còn chỗ nào trơn láng.

Nhìn kĩ thì thấy các vết nứt nằm rải rác khắp nơi, bất kể là phần lưỡi hay phần cán. Haruhiro thấy sâu bên trong vết nứt lấp ló một thứ màu đỏ, bóng loáng và có tính chất khác với kim loại, ví dụ như thịt động vật. Đây là cái gì không biết.

Quan trọng hơn, cứ đi theo Áo Mưa như thế này có ổn không? Có vẻ Áo Mưa biết về Parano và cách bảo vệ bản thân ở chốn này. Dù thái độ khá thô lỗ, nhưng người này hình như đã cứu Haruhiro, còn cho cậu cả khẩu trang để tránh gió ngọt. Nếu ở cùng Áo Mưa, trước mắt sẽ được an toàn... Đây là nói về cậu.

Hình bóng đồng đội lướt qua đầu Haruhiro. Phải chăng cậu nên quay lại tìm họ. Haruhiro vừa bước đi vừa ngoái đầu lại.

“... Ừ ô.” Một âm thanh kì quái vang lên.

Là cánh tay.

Cánh tay của gã to lớn vẫn ở đây.

Nhắc mới nhớ, kể cả sau khi gã ta bỏ chạy, cánh tay đó vẫn còn sống. Cánh tay trái để lại một vết máu trên quãng đường Áo Mưa và Haruhiro vừa đi qua. Vậy là nó đã cử động ngón tay với cổ tay để tiến về phía trước, rồi đuổi theo bọn Haruhiro đến tận đây?

“Là... Làm...”

Gì với nó đây...?

Mặc kệ cho Haruhiro hốt hoảng, Áo Mưa quay lại giẫm lên cánh tay trái của gã to lớn. Cánh tay vụn vẹo như một con cá bị vớt lên bờ.

“Sống dai thật. Vậy thì có khi từ mỗi cái này cũng cướp được id chẳng?”

“Cướp... giết^[4]?”

“Cứ thử xem sao.”

Áo Mưa quay lưng xuống dưới, tay phải nắm chặt cán, sau đó, giơ kiếm lên và đâm kiếm xuống vào cánh tay của gã to lớn. Sạt, sạt, sạt, Áo Mưa lặp lại động tác đó vài lần.

Dù chỉ là phần từ khuỷu tay trái trở xuống nhưng cũng khó mà nhìn thẳng cảnh tượng đó. *Vì chủ nhân của cánh tay đó có khuôn mặt giống với mình? Có liên quan gì không nhỉ? Chắc ít nhiều cũng có.*

Trong suốt quá trình này, cánh tay trái của gã to lớn không hề động đậy. Mà có lẽ xương thịt bị xé vụn văng tung toé như vậy rồi thì còn cử động gì nổi nữa.

“... Ừm. Tăng rồi nhỉ. Id. Hình như tăng chút ít.”

“À, Áo Mưa này.”

“Áo Mưa?”

“... A, xin lỗi, tại tôi không biết tên đằng ấy... Tôi là Haruhiro.”

“Tôi là Alice C.”

“C...?”

“Ở đây, tôi được gọi như vậy. Cứ gọi Alice là được.”

“Alice...” Haruhiro nghiêng đầu. Có gì đó lẩn tẩn. Hình như không hợp lí. “... Tôi?^[5]”

Chẳng lẽ mình hiểu lầm?

Haruhiro nhìn chăm chăm vào mặt Alice. Có lẽ hơi bất lịch sự nhưng cậu không thể không làm vậy. À thì Alice đang trùm mũ áo mưa, lại đeo khẩu trang che kín nửa dưới khuôn mặt nên cậu chỉ thấy được hình dạng và màu mắt, nhưng có lẽ do đáng

người nên không thể nghĩ đó là con trai. Vai hẹp, chiều cao có khi còn thua Haruhiro đến hơn mười centimet. Thêm cả đầu cũng nhỏ. Nhìn tổng thể, Alice là người nhỏ con.

“À, ừm... xin lỗi. Tôi cứ nghĩ đằng ấy là con gái...”

“Ồ, chuyện đó thì sao cũng được.”

“Ờ, nhưng... Thôi, nếu đằng ấy đã nói vậy...”

“Không phải là con trai hay con gái cũng được à?”

“Ừm, cái đó cũng... đúng...?”

“Haruhiro.”

“...Hử?”

“Chào mừng đến với Parano.”

Alice hơi nheo mắt, có lẽ vừa nở nụ cười.

Cậu không khỏi nghi ngờ.

Đây quả nhiên là một giấc mơ ư...?

14. Mập mờ tôi và cậu

Sau khi rời khỏi khu vực cát trắng nơi cái thứ thực vật giống san hô màu hồng mọc chi chít, Alice và Haruhiro đến chân núi Thuỷ Tinh.

Đúng như tên gọi, núi Thuỷ Tinh là ngọn núi tạo thành từ những khối đá cứng, trong suốt được gấp đẽ, xếp chồng lên nhau. Theo lời Alice, thuỷ tinh cứng nhưng rất giòn, nếu bước không khéo sẽ dễ dàng vỡ nát. Thuỷ tinh mà vỡ thì phiền to. Nếu may mắn sẽ chỉ bị thương nặng, còn xui xẻo thì tiêu đời.

Cậu có cảm tưởng mình đã đi bộ trên nền cát trắng sát chân núi Thuỷ Tinh trong khoảng thời gian khá dài. Nhưng vì dòng chảy của thời gian quá đổi mơ hồ nên không có gì chắc chắn cả.

Dấu chân của Alice nằm rải rác trên nền cát. Haruhiro cẩn thận bước để không giẫm đè lên. Nếu không làm vậy, dấu chân cậu sẽ trùng với dấu chân Alice và chỉ còn lại dấu vết của một người. Khi quay đầu lại, cậu thấy dấu chân của hai người kéo dài ra xa tít. Cậu nghĩ, không phải một mà là hai người.

Thỉnh thoảng cậu lại nghe thấy âm thanh như tiếng thú kêu. Khi nhìn lên bầu trời có họa tiết chấm bi, cậu thấy thứ đang bay là một loài quái vật có hình dáng chẳng giống chim tí tẹo nào.

Không biết từ bao giờ, một vật thể vô cùng to lớn, màu tím, có hình trăng lưỡi liềm đang lơ lửng. Tưởng như chỉ cần vươn người, giơ tay là có thể nắm lấy. Thấy cậu ngẩn ngơ ngắm nhìn nó, Alice bèn nhắc nhở.

“Đừng nhìn. Nhìn thẳng vào mặt trăng của Parano sẽ bị nguyên rửa đấy.”

“... Thì ra đó là mặt trăng à?”

“Thế cậu nghĩ nó là cái gì? Trông giống hệt mặt trăng còn gì.”

“Tôi tưởng nó là sinh vật... Mơng ma phải không?”

“Mơng ma không phải sinh vật. Vì chúng không có ego.”

Nói thật, Haruhiro chẳng hiểu nổi dù chỉ một nửa những gì Alice nói. Khi cậu đặt câu hỏi, có lúc được trả lời, có lúc lại bị ngó lơ.

Thỉnh thoảng, mình lại không biết Alice Có tồn tại thật không? Hay là mình chỉ rơi vào ảo giác đang ở cùng ai đó, chứ thực ra vẫn đơn độc một mình?

À, không phải. Có bằng chứng. Là dấu chân. Chắc chắn là của hai người. Vốn dĩ, chỉ cần nhìn ra phía trước là sẽ thấy ngay được bóng lưng Alice.

Nhưng cũng có thể cảm giác, nhận thức và trí nhớ của mình đều không tin tưởng được.

Núi Thuỷ Tinh có hình dạng như một chiếc vương miện, nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn thuỷ tinh. Chân núi thoai thoải còn sườn núi thì dốc đứng. Trông thì đẹp, nhưng nhìn quen rồi cũng chẳng có gì đặc biệt. Nó chỉ là một ngọn núi bằng thuỷ tinh.

Ở ranh giới giữa vùng đất cát và núi Thuỷ Tinh, cát trắng trộn lẫn với những viên đá thuỷ tinh nhỏ. Những viên đá thuỷ tinh không nhỏ như cát nên cảm giác giẫm chân lên khác biệt rõ ràng.

Không biết từ lúc nào nhỉ? Haruhiro không còn nhìn thấy bóng dáng của cái thứ như thực vật giống san hô màu hồng nữa. Bên kia vùng cát vẫn lên một màu trắng sữa. Giống mây hơn là sương mù.

Haruhiro tự hỏi mình có đang thực sự bước đi không nhỉ? Nhỡ đâu cậu đang nằm bẹp ở đâu đó với đôi mắt nhắm nghiền?

Khi mở mắt ra, cậu sẽ ở nơi khác. Chẳng hạn như phía trước cánh cửa của Leslie Camp.

Nếu vậy thì cái bản thân đang nghĩ có khi mình chẳng ở nơi nào rồi cuộc đang ở đâu thế nhỉ?

Thật ngớ ngẩn. Có thể cảm thấy hay suy nghĩ gì đó như thế này là vì bản thân đang tồn tại. Đây không phải là mơ. Bởi vì nếu

là mơ thì rõ ràng nó quá dài. Giờ mà còn chưa thức dậy thì đúng là kì quặc.

Kuzaku... Shihoru... Merry... Setora, Kiichi... có bình an không?

Tại sao mình lại không đi tìm đồng đội?

Dù gì cũng kì lạ. Phải chăng thực sự là mơ? Hành động, suy nghĩ của bản thân không hợp lí và nhất quán vì đây là một giấc mơ? Nếu là mơ thì có gặp những chuyện như thế này cũng không lạ. Cái gì cũng có thể xảy ra.

Giả sử đây là mơ thì nó bắt đầu từ khi nào? Từ đoạn nào bắt đầu là mơ nhỉ?

Này, Manato.

Cái chết của cậu phải chăng cũng chỉ là một giấc mơ?

Nếu vậy thì giấc mơ này dài quá. Nhưng dù cho giấc mơ có dài, phức tạp, hỗn loạn đến đâu, khoảnh khắc sau khi thức giấc, ta sẽ dần quên đi nó. Chỉ một lát là hầu như sẽ chẳng còn có thể nhớ lại điều gì. Hình như là... giấc mơ như thế... Phải chăng là giấc mơ kiểu này... Có lẽ vậy... Nói mới nhớ, cảm giác dường như là thế.

Giấc mơ này một lúc nào đó cũng sẽ biến mất, chỉ để lại thứ giống như những mảnh vỏ rỗng mà thôi.

"... Đói... quá... Cổ họng... cũng khát khô." Haruhiro lẩm bẩm.

Chẳng biết Alice C không nghe thấy, không muốn nghe, hay vốn dĩ không hề tồn tại, mà Alice vẫn tiếp tục bước chẳng quay đầu.

Cậu định dừng lại không biết bao nhiêu lần. Ngồi xuống nghỉ ngơi thôi. Trong lúc nghỉ ngơi mà mất dấu Alice thì để lúc đấy tính. Đằng nào cũng chẳng có Alice nào cả. Chỉ có một mình mình.

Tại sao mình lại không dứt khoát? Mình sợ sao? Mình e sợ? Giờ thì thế nào cũng được mà? Đến cả chuyện bản thân có còn sống hay không, mình cũng không rõ nữa.

"À này, chúng ta đang đi đâu vậy? Này... Này. Tôi đang hỏi đằng ấy đấy? Tại sao lại không trả lời tôi... Đừng ngó lơ tôi chứ. Đừng có giỡn mặt nhau. Cái quái gì vậy...? Thử đặt mình ở vị trí của tôi mà xem. Mà tại sao... tại sao lại thành ra thế này? Gieo

nhân nào gặt quả ấy... hả...? Cũng không phải thế đâu nhỉ. Lúc nào cũng vậy. Lần nào cũng thế... Hay chỉ là tôi nghĩ vậy? Hình như có đến mấy lần gặp chuyện tương tự rồi... Hay tôi nhầm...? Trí nhớ đúng là thứ chẳng đáng tin. Từ đầu... đã vậy rồi. Tôi chẳng nhớ những chuyện trước khi đến Grimgar... Thật kì quặc. Tôi đâu phải trẻ con hai, ba tuổi. Nếu là chuyện trước khi nhận biết được mọi thứ thì còn hiểu. Đằng này không phải thế... Kì cục thật. Kì cục quá đi mất. Dù đã gặp rất nhiều chuyện nhưng chuyện nào cũng kì cục cả... Không thể nghĩ đó là hiện thực được. Tức là, đây không phải hiện thực. Tóm lại là mơ. Là mơ đấy. Ngay từ đầu. Manato. Moguzou. Ranta. Shihoru. Yume. Merry. Kuzaku. Setora. Tất cả đều không tồn tại, đều không có thật. Mọi người là do tôi, gì nhỉ, tạo ra... trong đầu... trong mơ? Đều là nhân vật trong tưởng tượng. Các sự việc cũng thế. Cả Grimgar, Dusk Realm, Darunggar cùng cái thế giới gọi là Parano này cũng vậy. Tôi đỉnh thật. Trí tưởng tượng không nửa vời tí nào... Kinh thật đấy... Ớ? Nếu thế, còn bản thân tôi thì sao? Tôi nghĩ tôi là tôi... Lẽ nào, tôi quả nhiên cũng là tưởng tượng? Ai đó, ở đâu đó... sinh vật hay gì đó không phải tôi, khác hẳn tôi, có khi còn chẳng phải con người... đang mơ về tôi... Làm thế nào để chứng minh được là không phải vậy bây giờ. Không được nhỉ? Gay rồi... Bao giờ tôi sẽ tỉnh khỏi giấc mơ này? Có lẽ là lúc đó... Hay chết là được? Nếu chết biết đâu sẽ thức giấc? Có khi cơ chế là như vậy cũng nên... Manato, Moguzou... và cả Choco, những người đã chết, có lẽ mọi người đều như vậy. Chết rồi sẽ tỉnh khỏi giấc mơ... quay lại thế giới ban đầu. Nhưng... như vậy cũng kì quặc. Bởi vì, đây là giấc mơ của tôi... không, không phải tôi mà của ai đó. Nếu giấc mơ của nhiều người trộn lẫn vào nhau thì cũng kì quặc... Chẳng có gì. Chẳng có ý nghĩa gì hết. Bởi vì nó đơn thuần chỉ là một giấc mơ... Dẫu có chết đi có lẽ cũng vẫn vậy... Giấc mơ này nhất định sẽ vẫn tiếp tục. Cho đến khi tỉnh dậy... Tỉnh dậy rồi sẽ quên hết. Sẽ như chưa từng tồn tại. Một con số không tròn trĩnh... Ôi, đói bụng quá. Cổ vừa khát vừa đau... Khó thở quá.”

Cậu lột khẩu trang ra vứt đi. Không chỉ khẩu trang mà cả áo choàng hay trang phục, cậu cũng muốn cởi và vứt hết đi.

Gió đang thổi. Ngọt. Không khí thật ngọt. Cậu hít lấy hít để và suýt bị sặc. Nó giống với thứ gì đó. Phải rồi. Là va ni. Giống mùi va ni. Hít vào, thở ra. Hít vào, hít vào, hít vào hết mức có thể. Cực kì ngọt ngào. Ngọt đến tận trong hốc mắt. Càng hít, ngược lại càng khó thở hơn. Dù vậy, cậu vẫn không thể ngừng lại.

“Này!” Đột nhiên, cậu bị tóm lấy cổ áo và lắc lắc lắc để. Là Alice. Ở ngay trước mắt. Alice. Alice C là cái quái gì? “Đừng có hít gió vào! Cậu lại muốn ngủ và tạo ra mộng ma à?”

“... Thế nào chẳng được.”

“Ego yếu đi khá nhiều rồi. Cứ thế này cậu sẽ phát điên. Không phải chỉ chìm vào giấc ngủ rồi sinh ra mộng ma là xong đâu. Cậu muốn rơi vào bóng tối và trở thành trickster à?”

“... Tôi chẳng hiểu, đằng ấy đang nói, gì cả.”

“Một người bạn của tôi đã rơi vào bóng tối. Thành ra như vậy rồi sẽ không quay lại được... Hay chí ít là tôi không thể đưa về. Nui đã...”

“... Nui?”

“Bỏ đi!”

Alice đẩy ngã Haruhiro. Ngã dập mông xong, đầu óc cậu lập tức trở nên tỉnh táo. Vị ngọt gắt như bám vào phổi làm cậu thấy buồn nôn.

Alice nhặt khẩu trang lên rồi ném vào mặt Haruhiro.

“Đeo vào đi. Tôi không cứu cậu để cậu lại chìm vào bóng tối đâu.”

Haruhiro cố đeo chiếc khẩu trang vào. Ngón tay run rẩy, làm thế nào cũng không được. Thấy Haruhiro cứ lè mề, Alice Cắm chiếc xẻng xuống mặt đất, quỳ gối, giật chiếc khẩu trang khỏi tay cậu.

“Nghe này, Haruhiro. Người ta vẫn hay nói phải giữ vững mình. Và ở Parano, điều đó vô cùng quan trọng.”

Alice đeo khẩu trang cho cậu. Haruhiro không ngộ ngậy tí nào. Hay nói đúng hơn, không hiểu sao cậu căng thẳng đến mức không tài nào cử động được.

“Dù ai nghĩ gì, nói gì, tôi biết tôi luôn là tôi, dù có chuyện gì xảy ra, tôi không thể là thứ gì ngoài chính tôi cả. Đây là ego. Dù không thể biểu hiện ra thành chỉ số, nhưng cứ ở Parano là sẽ có thể cảm nhận được độ mạnh, yếu của ego. Dầu không nhìn thấy cũng có thể nhận ra qua mùi hay vị. Nếu cậu muốn là chính mình, cậu bắt buộc phải là chính mình. Nếu không, cậu sẽ trở thành thứ gì đó không phải là cậu nữa. Đây không phải là ví von. Cậu sẽ thực sự trở thành một thứ khác, thứ được gọi là trickster.”

“... Tôi đã suýt... trở thành thứ đó?”

Alice đứng dậy, rút cái xẻng ra khỏi mặt đất.

“Nếu tôi mặc kệ thì có khi thế thật rồi.”

Haruhiro nhìn xung quanh. Bên tay phải cậu là núi Thuỷ Tinh sừng sững, chân núi và vùng cát trắng hoà lẫn vào nhau, phía xa bốc khói. Đó vẫn là một khung cảnh mơ hồ, nếu im lặng ngắm nhìn, cảm giác chân thực sẽ càng lúc càng nhạt nhoà hơn.

“Tôi có thể hỏi... chúng ta đang đi đâu không?”

“Chỗ tôi sống.”

“Nhà đằng ấy?”

“Cứ đi thì biết. Nhưng đây là chuyện nếu cậu có thể đến đó bình an vô sự.” Alice lạnh lùng nói rồi lại vác xẻng lên và bước đi.

“... Mình phải là chính bản thân mình...” Haruhiro thì thầm, đuổi theo Alice.

Mình... Bản thân... Kiểu như sống đúng với bản thân? Đúng với bản thân là thế nào? Bản thân là thứ gì?

Nếu có gương thì soi mặt vào là được. Đó chính là bản thân. Nhưng đáng tiếc là mình không mang gương. Mà mình cũng đâu có muốn nhìn mặt của bản thân chứ. Vốn dĩ mình cũng chẳng nhìn kĩ đến mức đấy. Bởi vì...

Cái chuyện có thể nhớ được chính xác đến từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt của bản thân không thật khó trả lời. Dù khuôn mặt phản chiếu trong gương có thay đổi chút ít, cậu có lẽ cũng chẳng nhận ra.

Dù vậy, bàn chân đang giẫm lên cát trắng trộn lẫn với mảnh thủy tinh và phát ra âm thanh sột soạt này chắc chắn là của bản thân cậu. Cậu cảm nhận được sức nặng cơ thể. Cơ đói và cơ khát. Cảm giác này chắc chắn là của bản thân.

Tức là mình đang ở đây.

Nếu ở đây không phải là mình thì chắc chắn mình sẽ không cảm thấy gì cả.

Gì chứ, đơn giản mà.

Việc nhìn, nghe, ngửi bản thân hoặc thứ không phải bản thân, cảm nhận gì đó, suy nghĩ gì đó, đây chính là bản thân. Dù cho hình dáng có biến thành một thứ gì khác, thậm chí thành thứ hoàn toàn không giống với con người, chỉ cần có thể nhìn, nghe, ngửi, cảm nhận, suy nghĩ thì đó vẫn là bản thân mình.

Alice đang vác xẻng trên vai và bước đi. Khoảng cách đã nói rộng ra một chút. Alice đang ở đằng trước, cách Haruhiro khoảng mười mét. Cậu vừa nhanh chân bước, vừa nhìn xuống lòng bàn tay phải.

“... Ờ?”

Mình có bàn tay như thế này à? Nó đầy lông lá, rất to, còn có móng vuốt dài và sắc nhọn.

Không đúng.

“Đây không phải tay của mình.”

Trước khi Haruhiro kịp nghĩ “phải làm gì đây”, tay trái cậu đã rút thanh đoản kiếm lửa lấy từ hang dwarf. Đúng rồi, phải chặt đứt nó. Bởi vì bàn tay phải này không phải của mình. Bằng thanh đoản kiếm lửa này... Tay trái đang cầm thanh đoản kiếm cũng kì quái, không phải nó cũng đầy lông ư?

“Chết tiệt! Oboaba! Bugegagobuda! Udebagazo! Ndebanba! Doga!”

Ai đó đang cất tiếng mắng chửi. Không phải mình. Bởi giọng mình chắc chắn không như thế. Cả từ ngữ cũng có gì đó khoang khoác. Badagu doda obada godogaga zobaze godoga? Onto furebure butobagon daguzo dabugo, oata?

“... Haruhiro!”

“Nnaka!?”

“Nhìn này! Nhìn tôi đây này!”

“Nh...ì...”

Nhìn.

Nhìn đi.

Nhìn.

Alice ở đó.

Người đang nắm chặt hai cổ tay mình là Alice.

Màu mắt, thay vì nhạt thì cậu nghĩ nó sáng màu, không hẳn là nâu mà có màu giống như máu chảy trong động mạch. Mũ trùm đầu của chiếc áo mưa lệch đi, cuối cùng tuột xuống, để lộ mái tóc. Màu tóc gọi là nhạt thì đúng hơn sáng màu. Nhìn kĩ sẽ thấy cả lông mày và lông mi cũng thế. Làn da tả là trắng đơn thuần cũng không chính xác. Một làn da như xuyên thấu vậy.

“Tỉnh táo lại đi.” Alice nói.

Alice đang nói với Haruhiro.

Cậu gạt đầu, rồi nhìn tay mình.

Không lông lá, cũng chẳng to hay có móng vuốt dài. Đây là tay của chính cậu.

“... Tôi cứ... cảm thấy, mình không phải là mình nữa...”

“Là trò của kẻ làm hoa mắt à.”

Alice buông Haruhiro ra, rút cái xẻng đang cầm ngay bên cạnh lên rồi nhanh chóng quay đầu. Hình như có thứ gì đó ở chéo phía sau lưng Haruhiro và Alice đã tìm thấy nó.

Alice nhảy lên rồi vung xẻng, đập lưỡi xẻng vào mặt cát trắng.

Cho đến ngay trước lúc đấy, hình như có thứ gì tựa tựa một con cá lớn lộ mặt ra khỏi cát. Tuy nhiên, khi chiếc xẻng của Alice Cắm xuống cát thì thứ đó đã biến mất. Có lẽ nó đã lẫn vào cát trong đường tơ kẽ tóc.

“... Đừng hòng chạy!”

Alice nắm chặt cán xẻng bằng cả hai tay. *Cái gì? Ớ? Gì vậy? Nó không phải... xẻng? Xem ra nó ít nhất cũng không phải cái xẻng gì bình thường.*

Cái trông như lớp gỉ đen đen là da và có vẻ đang tự tróc ra. Thứ bên trong lộ ra từ những vết nứt da. Cách diễn đạt này có thể không phù hợp lắm, nhưng đó là một cây gậy làm từ thịt tươi. Lớp da không tróc hết mà phần mép vẫn gắn với cây gậy thịt và tách thành vài chục, mà không, nhiều hơn thế, những dải mảnh uốn éo. Chúng trông khá giống những con rắn màu đen hay nâu sẫm có kích thước cỡ ngón tay người. Một phần trong số chúng cuốn lấy Alice. Cũng có cái vừa quấn quanh cái xẻng vừa chui vào trong cát.

Không lẽ cái xẻng đó là sinh vật sống? Vốn dĩ nó không phải là một cái xẻng nhỉ? Làm gì có cái xẻng nào như thế. Nếu vậy thì nó là cái gì? Cho đến lúc nghĩ ra được cái tên khác phù hợp thì chỉ có thể gọi tạm nó là cái xẻng thôi.

Alice bất ngờ vung cái xẻng lên và *câu* được một thứ.

Con mồi bị thứ tựa đám rắn đen tóm được, kéo văng ra khỏi cát.

Thứ đó có tay chân, nhìn chung là có dạng người, hơi giống với sahuagin. Nó có đôi mắt lồi, phần miệng nhìn cực kì giống cá. Tuy vậy, cái cơ thể màu hồng nhạt của nó hẳn nhụi kì dị. Dù vẫn luôn ở trong cát từ nãy, nhưng không hiểu sao lại không bị dính một hạt cát nào.

Alice bảo là trò của kẻ làm hoa mắt. Kẻ làm hoa mắt. Đó là tên của thứ này?

“Sao trông giống khủng long sáu sừng thế nhỉ?”

Khi Alice thì thầm như vậy, thứ na ná mấy con rắn đen đang trói chặt kẻ làm hoa mắt nhanh chóng co lại.

Kẻ làm hoa mắt được thả ra liền lập tức nhảy lên.

Nó quay lưng về phía Alice, chắc là muốn bỏ chạy. Nhưng thật đáng tiếc, mà khoan, chẳng đáng tiếc chút nào, Alice đã chặt đứt hi vọng của kẻ làm hoa mắt. Nói đúng hơn, bản thân nó đã bị Alice Cắt đôi.

Alice bước lên rồi đâm cái xẻng ra.

Lưỡi xẻng xuyên qua lưng kẻ làm hoa mắt.

Ở trạng thái đó, Alice giơ cao chiếc xẻng. Chiếc xẻng dễ dàng xẻ đôi kẻ làm hoa mắt từ ngực cho đến đỉnh đầu.

Không có máu phun ra. Từ vết thương của kẻ làm hoa mắt rỉ ra một thứ chất nhờn như dầu cũ.

Kẻ làm hoa mắt đổ ập về phía trước.

“Cuối cùng cũng kết liễu được.”

Alice vừa dùng xẻng đâm, rạch, băm nhỏ, phanh thây kẻ làm hoa mắt vừa cười khẩy. Chắc Alice thấy vui vì hạ được kẻ làm hoa mắt, nhưng dường như cũng thích thú cái công việc tàn độc đó.

“Thứ này không phải mộng ma. Nó là bán ma. Con người bị mộng ma hấp thụ sẽ biến thành bán ma giống như kẻ làm hoa mắt này.”

“Hấp thụ...”

“Phần lớn mộng ma chỉ tấn công và ăn con người. Nhưng thỉnh thoảng cũng có mấy con kì quặc. Không biết mộng ma do cậu tạo ra là dạng nào. Nhân tiện, khác với mộng ma chỉ có id, bán ma có cả ego. Mỗi tội lượng không nhiều. Giết xong là lấy được hết. Bán ma hiếm nên quý lắm đó.” Alice Cười rung vai.

Haruhiro chột nghĩ. Alice trông giống con người nhưng có thực sự là con người không? Bề ngoài là con người cũng chưa chắc đã là con người. Haruhiro chẳng biết gì về mộng ma với bán ma, nhưng Alice Cũng có thể là thứ gì đó khác.

Haruhiro thoái lui một bước. Tin tưởng Alice thì thật nguy hiểm. Nhưng Alice đã cứu cậu. Còn mất công đưa Haruhiro về

nơi ở của mình. Để làm gì? Chỉ vì lòng tốt? Nếu nguyên nhân Alice làm vậy là vì có ý đồ gì đó thì sao?

Có lẽ đây là một cái bẫy.

Alice đã dừng tay.

Trong một thoáng, cậu nghĩ Alice sẽ nhảy bổ vào mình.

Cậu đã lo thừa. Có vẻ Alice giờ mới nhận ra cái mũ trùm đầu bị tuột, sau khi đội lại xong bèn tiếp tục công việc của mình.

15. Giữ nguyên gương mặt thật

Alice đã đi ở phần ranh giới giữa chân núi Thuỷ Tinh và vùng đất cát được vài giờ, vài ngày hay lâu hơn thế, tóm lại là trong một khoảng thời gian khá dài, thế mà cậu không hề nhận ra.

Dù chậm vô cùng, nhưng cát đang chảy.

Không những vậy, dòng chảy này không chảy cố định về một hướng. Có chỗ cát di chuyển về phía chân núi. Đi được một lúc, cát lại hướng về phía Haruhiro. Cũng có những khi cát chảy theo hướng mà họ đang tiến bước, giúp họ đi bộ được dễ dàng cứ như thể thuận theo chiều gió thổi.

Quan sát kĩ sẽ thấy phần chân núi phủ đầy những mảnh thuỷ tinh cũng không bất động. Lắng tai nghe là sẽ thấy có những âm thanh rin rít rất nhỏ. Không đến mức nhìn ra được nhưng xem chừng vẫn luôn có những biến động âm thầm.

“Địa hình ở Parano rất dễ biến đổi. Không có thứ gì là không thay đổi. Không một thứ nào.”

Cậu nghĩ... Alice C đã nói như vậy. Nhưng cậu không nhớ đã nghe thấy câu đó lúc nào. Cái gì là lí do khiến Alice nói vậy? Nghĩ mãi không ra.

Không lâu sau, Haruhiro nhìn thấy bóng của thứ gì đó ở phía xa, nơi vùng cát trắng vẫn khói màu trắng sữa. Có lẽ là một khu rừng. Cơ mà hình dáng toàn đường thẳng. Lẽ nào đó là những toà nhà? Không chỉ một mà có rất nhiều toà nhà san sát. Là một thành phố chăng?

“Đó là chỗ đằng ấy...?”

Khi Haruhiro hỏi, Alice đáp “ừ” một tiếng cụt lủn.

“Từ đây đến đó mất bao lâu?”

“Còn tùy vào thời điểm.”

“Hử...?”

“Cách cảm nhận của từng người cũng khác nhau.”

Ở Parano có vẻ không có khái niệm khoảng cách hay thời gian.

Theo những gì Alice nói trong lúc cả hai tiến về phía thành phố, ngày xưa... không rõ là lúc nào, có lẽ là “trước đây rất lâu”, Alice từng định tạo ra đồng hồ.

Trên bầu trời của Parano có trăng và sao. Nhưng lại không có mặt trời. Vì không làm được đồng hồ mặt trời, Alice quyết định làm đồng hồ nước. Tuy không biết được thời gian chính xác nhưng Alice vẫn muốn có một thứ xác định được đại khái thời gian ở một tốc độ nhất định. Trước tiên, Alice thử tạo ra một thứ đơn giản bằng cách đục một lỗ nhỏ dưới đáy bình, bên trong bình khắc vạch chia. Khi đổ đầy nước vào trong bình, nước sẽ chảy ra từ cái lỗ dưới đáy. Cứ với một lượng nước chảy ra nhất định, sẽ có thể đo được thời gian.

Nhưng khi thực sự làm thử thì liên tục xuất hiện hàng loạt vấn đề. Chẳng hạn như bình chứa. Dù tìm được bình chứa lớn, nhưng nếu từ miệng xuống tới đáy có độ nghiêng thì không ổn. Alice nhận ra rằng khi mực nước bên trong bình đựng giảm dần, nước chảy ra từ cái lỗ cũng yếu đi. Dù bỏ công ra giải quyết vấn đề, vấn đề khác sẽ lại nảy sinh. Trong quá trình vừa làm vừa sửa, cái đồng hồ nước đã to ngang một toà tháp. Như vậy, lượng nước cần dùng không hề nhỏ. Alice dần dần thấy chán, cuối cùng đập tan cái đồng hồ nước mình đã khổ công chế tạo ra.

Khi nghe chuyện, Haruhiro cảm thấy hoài nghi. Đó có phải là sự thật không? Nhỡ đâu chỉ là một câu chuyện bịa?

Alice vốn không giống người thích khoa môi múa mép. Kể đang nói kia có đúng là Alice không? Hay là một thứ gì đó khác?

Không, Alice là một người lảm lời. Cậu cũng bắt đầu cảm thấy thế. Nói chung, không phải là cậu biết rõ về Alice. Thậm chí có thể nói là gần như chẳng biết gì. Thế mà lại nghĩ “không giống Alice” thì điên quá.

Quả nhiên là điên.

Hết chuyện này đến chuyện khác.

Và cả bản thân mình.

Càng đến gần thành phố, sương mù càng tan bớt. Dưới chân không còn là nền cát mà biến thành mặt đất. Không hiểu từ lúc nào. Haruhiro hoàn toàn chẳng nhận ra. Cỏ cây đang sinh trưởng. Vỏ cây màu nâu và lá màu xanh. Cứ ngỡ đó là thực vật hàng thật giá thật, nhưng khi cậu bước tới, chúng lập tức vỡ vụn và chẳng mấy chốc đã không còn dấu vết. Giống như ảo ảnh. Chẳng nhẽ tất cả đều là tưởng tượng ư?

Các toà nhà rất cao. Như thể những cây cột đá khổng lồ. Mặt ngoài là những cái lỗ hình chữ nhật xếp đều tăm tắp. Có lẽ đó là cửa sổ, nhưng lại chẳng lắp cửa kính hay cánh cửa gỗ, nên trông cứ như tổ của thứ gì. Chắc hẳn trước đây, toà nhà nào cũng vươn lên thẳng tắp. Hiện giờ có toà đã sập, có toà lại ngã nghiêng.

Có lẽ do Haruhiro mãi ngược nhìn những toà nhà nên bóng lưng Alice đã cách khá xa. Cậu nhanh chân đuổi theo.

“Này, đây là đâu?”

“Tàn tích số sáu. Trước khi bị gọi như vậy thì hình như nó là một thành phố có tên Asoka.”

“Asoka...”

“Tôi cũng chỉ nghe người khác nói vậy thôi.”

“Có người khác... sao? Ngoài đằng ấy.”

“Không có kẻ nào tử tế.”

Alice nói vậy rồi khẽ cười. Ngay sau đó...

“Tính cả người, phải không, công chúa?”

Đó là một giọng nam khàn khàn, thô ráp. Không phải giọng Alice.

Haruhiro ngược lên và thấy có kẻ nào đó đang nhòai người ra khỏi cửa sổ, có lẽ là ở tầng ba của một toà nhà bên tay trái. Kẻ đó mặc một cái áo khoác màu xanh rêu có cổ áo gắn lông và đi giày ống. Nhìn vẻ ngoài thì là một gã đàn ông loài người. Gã ta có mái tóc đen dài xoắn tít cùng bộ râu ngắn ngắn.

“... Ahiru.”

Alice lườm gã và hạ chiếc xẻng đang vác trên vai xuống. Giờ trông nó cũng như *sắp lột da*, tương tự lúc bắt giết kẻ làm hoa mắt.

Gã đàn ông nghiêng cổ, cười nham nhở.

“Đừng làm bộ mặt đáng sợ như vậy chứ, công chúa.”

“Thế thì đừng gọi ta như vậy.”

“Nhưng người thực sự là công chúa mà?”

“Muốn bị giết à, Ahiru?”

“Vì không muốn chết nên tôi mới không nghiêm túc với người đấy chứ.”

“Đừng có lảng vảng quanh ta.”

“Vậy thì trở về bên cạnh nhà vua đi. Nếu vậy, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa. Tôi thề.”

“Ta không trở về đâu.”

“Nhà vua đang tức giận. Nếu người không về thì phiền đấy.”

“Chẳng liên quan gì đến ta.”

“Tôi thì có.”

“Yonaki Uguisu ư?”

Giây phút Alice nói ra từ đó, chân phải của Ahiru bắt đầu run lên. Đầu gối gã chuyển động lên xuống như có nhịp điệu. Dù vẫn nở nụ cười nhạt, nhưng có lẽ nội tâm gã đang dao động hoặc nổi giận.

Alice đâm lưỡi xẻng xuống mặt đất hai, ba lần.

“Người đáng khen thật, Ahiru.”

Một cơn gió thổi qua. Dù đã đeo khẩu trang nhưng Haruhiro vẫn cảm thấy vị ngọt phảng phất.

Ahiru ấn tay áo choàng lên miệng rồi nhìn Haruhiro.

“Kia là kẻ mới đến nhỉ? Công chúa định làm gì? Ninh hay nướng lên ăn?”

“Ta không phải mộng ma. Ai thèm ăn con người chứ.”

“Nếu ăn con người thì có thể đoạt lấy và nâng cao ego ngay lập tức. Công chúa muốn mạnh hơn còn gì nữa? Vậy thì ăn kẻ

kia luôn đi cho rồi.”

“Im ngay, Ahiru. Ta sẽ giết ngươi thật đấy.”

“Tôi sẽ còn đến nữa, công chúa.” Ahiru vút lại một câu rồi biến mất vào phía trong cửa sổ. Ngoài cửa sổ, các toà nhà còn có cả cửa ra vào. Alice dợm bước về phía cửa ra vào của toà nhà mà Ahiru xem ra vẫn ở bên trong, nhưng lại ngay lập tức dừng bước rồi ngoe cổ như nghi ngờ gì đó. Haruhiro cũng cảm thấy có điểm bất thường. Âm thanh, đúng hơn là rung động. Mặt đất đang rung lên.

Haruhiro ngoảnh lại. Đối diện với toà nhà có Ahiru là một toà nhà khác. Nó đã bị hư hỏng nặng, nứt khắp nơi như mạng nhện và trông hơi nghiêng về phía cậu.

Không lâu sau, cậu bắt đầu nghe thấy tiếng vật cứng bị gãy, tiếng rin rít cùng âm thanh trầm thấp đáng sợ như thể mặt đất đang rung chuyển. Lẽ nào... không phải mặt đất?

Thứ đang lung lay là toà nhà kia?

“Chạy đi!”

Alice đã lao vọt đi trước khi hét lên như thế. Haruhiro cũng chạy.

Ở phía sau, toà nhà đổ sập xuống. Cậu không ngoái đầu xác nhận. Âm thanh, rung động, khói bụi đều khủng khiếp nên cũng chẳng cần cố kiểm tra làm gì. Cậu đâu có thì giờ cho việc đó. Không chỉ toà nhà ấy. Ở nơi được gọi là Tàn tích số sáu này có đến mấy chục toà nhà, thậm chí là nhiều hơn. Đằng trước cũng toàn nhà cửa. Alice và Haruhiro chạy trên con đường nằm giữa những toà nhà. Dù có lẽ không phải tất cả nhưng đây đó lại có những toà nhà đang trên đà sụp đổ.

“Gã Ahiru chết tiệt...!”

Alice không tiến thẳng mà cứ rẽ phải rồi lại rẽ trái. Thay vì có suy tính gì mà làm vậy, kiểu này giống như hễ thấy toà nhà nào nguy hiểm thì sẽ đổi hướng hơn.

“Alice...!”

“Ồn quá, cứ im lặng bám theo đi!”

Đương nhiên, Haruhiro không còn cách nào khác. Cậu chẳng biết gì về địa hình nơi đây. Nếu quay lại theo lối đã đi, hẳn sẽ có thể ra khỏi Tàn tích số sáu, nhưng con đường đó giờ này có lẽ đã bị chặn bởi đồng đồ nát của toà nhà sập xuống lúc đầu. Haruhiro hoàn toàn không biết phải đi hướng nào mới đúng.

Thế nhưng, khoảnh khắc bọn cậu rẽ phải, toà nhà phía trước đổ sập xuống như hoá lỏng. Khi bọn cậu quay gót và rẽ sang trái thì một lúc sau, mấy toà nhà hai bên đồng thời đổ xuống và đâm sầm vào nhau trên đầu bọn cậu. Khi điên cuồng chạy hết tốc lực giữa đồng gạch vỡ đang trút xuống, Haruhiro thấy bứt rứt, hay nói đúng hơn là rất khó khăn để giữ được sự tỉnh táo. Tuy chỉ lơ mơ nhưng cậu biết, cái tình trạng tâm lí này không hề ổn. Dù vã mồ hôi như tắm, nhưng cả cơ thể cậu lạnh ngắt, dạ dày như muốn văng ra khỏi miệng. *Tóm lại, mình muốn thoát khỏi đây, thoát khỏi tình huống này. Nó còn tiếp diễn đến khi nào? Thôi đi. Mau kết thúc đi.* Dù có cầu xin như thế đến mức nào thì hiện thực cũng hoàn toàn phớt lờ tình cảnh của cậu. Chưa đến lúc kết thúc thì sẽ không kết thúc.

Nhưng còn ở Parano này thì sao?

Nếu muốn kết thúc bằng bất cứ giá nào thì sẽ có cách. Cách để kết thúc ngay bây giờ.

Đó có thể nói là cửa thoát hiểm.

Nếu không còn đường nào nữa thì chỉ việc đi ra từ chỗ ấy thôi.

Haruhiro nhìn thấy cái cửa thoát hiểm đó. Không, cậu không nhìn thấy, mà là cảm nhận được.

Thứ đó luôn mở miệng ngay sau lưng cậu. Có lẽ cách diễn đạt chính xác hơn là ngay phía sau đầu. Vì thế, dù có ngoảnh đi ngoảnh lại thì thứ đó vẫn luôn ở phía sau. Dẫu không nhìn được bằng mắt, nó vẫn luôn ở đấy.

Cửa thoát hiểm thì thầm với Haruhiro.

... Đến đây.

Đến đây nào.

Không cần kìm nén nữa. Không tốt cho cơ thể.

Chuyện sau này hãy giao cho tôi...

... Hay làm thế đi nhỉ?

Mình chỉ cần giao lại bản thân mình.

Nếu làm vậy, mình sẽ được giải thoát khỏi những thứ đáng sợ và phiền phức.

Không.

Mình biết.

Cửa thoát hiểm không nói. Mà cửa thoát hiểm là cái gì? Làm sao có thể thoát ra từ cửa thoát hiểm phía sau đầu cơ chứ. Không thể nào. Nhưng ở Parano, những thứ không thể lại xảy ra. Hơn nữa, nói sao nhỉ, cái này, đúng rồi, là sơ tán khẩn cấp. Cũng còn cách nào nữa đâu?

Haruhiro dừng lại.

Mình mệt rồi.

Mình không muốn cử động nữa.

#

... Mình nghĩ mình làm đủ tốt rồi.

#

Phải vậy không?

#

... Ừm, mình làm tốt rồi.

#

Có lẽ vậy.

#

... Đến lúc rồi nhỉ?

#

“A...”

Haruhiro hơi mở rộng chân, vươn vai hết cỡ. Cậu nhìn lên phía trên đầu.

Một mảnh vỡ khổng lồ to gấp mấy chục lần con người đang rơi về phía cậu.

“Ồ, kinh đấy.”

Cậu nở một nụ cười. Là đường lối đâm trực diện. Thế này mà lại có thể không cười à? Cậu phân vân không biết nên nhắm hay mở mắt. Lỡ thì uống, nên cậu sẽ nhìn đến cuối. Cậu vươn tay ra, chỉ một chút nữa thôi. Chỉ một chút nữa thôi là có thể chạm tay vào mảnh vỡ rồi.

“Ha...”

Alice phi ngược lại và làm một việc thừa thãi. Cái xẻng hướng về phía cậu, tróc ra, những dải da đen đen xuyên qua miếng gạch đá, nghiền nó nát vụn.

Những mảnh vụn nhỏ rơi xuống như mưa đá. Trong đó có cả mảnh to bằng nắm tay nên đương nhiên, mọi chuyện không kết thúc dễ dàng.

“Ồi, ối ối...”

Cậu nhớ mình đã bị những *mảnh to* đập vào vai trái, tay phải và đầu. Có lẽ vì vậy mà cậu ngã lăn quay. Khi cậu nằm bẹp xuống và rên ư ử, cậu lại bị kéo dậy rất phũ phàng.

“Này, làm gì thế hả!?”

Alice.

Lại là Alice.

“... Tại sao không mặc kệ tôi!?”

Vừa mếu máo vừa cãi lại là thế, nhưng cậu vẫn di chuyển đôi chân sắp tẹo tới nơi và thầm nghĩ về lí do tại sao mình lại chạy. Rõ ràng có chạy cũng chẳng ích gì. Tiếng những toà nhà đổ sập truyền đến từ bốn phương tám hướng. Bụi đất khiến tầm nhìn trở nên mờ mịt. Khắp người đều đau nhức. Chẳng cần nghĩ cũng biết. Chuyện này không gì có thể cứu vãn được. Không thể vượt qua. *Chính vì thế, đấy là lí do phải sơ tán khẩn cấp. Chuyện gì rồi cũng sẽ có hồi kết. Một lúc nào đó sẽ phải kết thúc thôi. Vậy tại sao không phải là bây giờ?*

Đủ rồi.

Mình có chút không cam lòng, nhưng không còn gì nuối tiếc.

“... Gã Ahiru đó đúng là đồ khốn, sao hần dám! Haruhiro, đến đây...!”

Haruhiro bị tóm tay kéo đi.

Phản kháng cũng vô nghĩa, nên cậu mặc kệ.

Mọi thứ đều không còn ý nghĩa.

Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ? Haruhiro không mấy hứng thú, nhưng Alice thì giữ chặt cậu, cái xẻng lại tróc ra, rất nhiều dải da màu đen tập hợp lại thành một cái ô cực lớn. Trong nháy mắt, chúng đâm xuống đất, bao kín Alice cùng Haruhiro. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra bên ngoài cái ô? Cậu có thể tưởng tượng được phần nào. Có lẽ những toà nhà xung quanh đều đổ sập, những mảnh vỡ biến thành dòng lũ quay cuồng. Hai người được cái ô che chở và có lẽ đang ở ngay giữa dòng lũ đó.

Tối. Gầm như tối đen. Nhưng cậu vẫn nhìn thấy mờ mờ. Là cái xẻng. Cái xẻng đã lột vỏ đang nhấp nháy ánh đỏ mờ nhạt. Nhờ vậy, bên trong mới sáng lờ mờ.

Alice khom người, nắm chặt cái xẻng đã lột vỏ và ôm ghì lấy Haruhiro. Giống kiểu đó nhỉ. Kiểu dựa sát vào nhau trong căn lều nhỏ dành cho một người. Dạng đấy? Bên ngoài là bão tố. Không phải một trận mưa giông gió bão thông thường. Không có mưa hay gió nên đương nhiên là thế? Cộc cộc cộc cộc sạt sạt. Sạt sạt cộc cộc cộc cộc. Âm âm âm. Cộc cộc cộc cộc rào rào rào sạt sạt cộc cộc rào. Những âm thanh khỉnh khiếp vang lên. Chiếc ô xẻng chắc chắn đang phải chịu áp lực từ bên ngoài vô cùng lớn. Kì diệu là như thế mà nó vẫn không hề bị lung lay, dù vậy, cậu quả nhiên vẫn cảm nhận được mối đe dọa. Dẫu rằng cậu là kẻ đã nghĩ tới chuyện cứ kết thúc quách cho xong.

“... Cái này có trụ được không?”

“Không sao đâu. Cậu nghĩ tôi là ai hả?”

Có phải Alice chỉ đang nói cứng? Nhìn không giống vậy. Cậu “... Tôi không biết” buột ra khỏi miệng Haruhiro.

“... Thật ra đằng ấy là ai vậy?”

Alice cười và nói.

“Cũng phải. Mà cậu cũng đâu biết cậu là ai còn gì.”

“... Sao có chuyện đó được.”

“Có đấy. Haruhiro. Tên Ahiru khốn kiếp đã hỏi tôi sao không ăn cậu. Tôi không ăn con người. Bởi vì con người ăn thịt con người là việc làm vô cùng kinh tởm. Thế nhưng, giả sử có ăn, tôi cũng không thèm ăn cậu. Ăn cậu chẳng cho tôi thêm được cái gì. Ego của cậu quá yếu. Để ma thuật của tôi mạnh hơn hiện giờ thì phải là id hay ego mạnh mẽ cơ.”

“... Ma thuật? Đằng ấy... là pháp sư?”

“Ai ở Parano cũng có thể sử dụng ma thuật. Ma thuật của bản thân họ. Ma thuật của tôi là cái này.”

Alice nắm chặt cái xẻng đã lột vỏ và nói “là *Philia*”. *Mình chẳng hiểu gì cả. Cái xẻng là ma thuật. Mình vẫn gọi nó là cái xẻng cho tiện, nhưng nó rõ ràng không phải một cái xẻng. Nó là thứ gì? Ai mà biết về Philia hay gì chứ. Cái vẻ ngoài bị lột vỏ của nó trông kinh chết đi được. Ego yếu? Bị nói thế không hiểu sao khiến mình cảm thấy có lẽ đúng như vậy thật. Thế thì sao? Có vấn đề gì?*

Tất cả đều là mơ. Mình đang mơ một giấc mơ tệ hại. Mình luôn cảm thấy như thế và muốn nghĩ vậy.

Nhưng đây chắc chắn không phải là mơ.

Thật tồi tệ.

Thật kinh khủng.

Tình cảnh quá tệ hại.

Cụ thể thì thứ gì tệ hại, tệ hại ra sao? Mình không nghĩ ra. Mình không muốn nghĩ. Mình đã cố gắng không nghĩ rằng phải chăng chỉ còn mình sống sót.

Mình đã cố không nghĩ, bằng tất cả khả năng. Không nghĩ sẽ tốt hơn. Bởi vì, mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, mình sẽ rơi xuống. Rơi mãi, rơi mãi. Chẳng mấy chốc... Thấy chưa.

Nơi đây là đáy rồi. Đáy một cái hố rất sâu, sâu đến độ việc mình vẫn còn thở là một điều kì lạ.

Đây là đáy địa ngục.

“Haruhiro.”

“... Gì vậy hả?”

“Chẳng lẽ cậu đang khóc?”

“... Tôi không khóc.”

“Không sao đâu.” Alice vỗ nhẹ vào lưng Haruhiro như dỗ trẻ con.

Đằng đó coi người ta là gì vậy? Dù thế, mình không thấy khó chịu, không hiểu nổi bản thân.

Có lẽ Alice đã đúng.

Ngay về bản thân mình chứ không phải ai khác, cậu vẫn chẳng hiểu chút nào.

“Cứ khóc đi. Không sao đâu. Nhưng không được đắm chìm trong nước mắt. Tại sao cậu lại khóc? Khóc không lí do ắt chẳng phải chuyện hay. Đừng suy nghĩ mà hãy nhìn thẳng vào bản thân mình. Dù là thứ không muốn nhìn cũng đừng lảng tránh mà phải nhìn cho kĩ.”

“Tôi...”

“Cậu làm sao?”

“Tôi...”

Haruhiro lấy hai tay che mặt. A, đây là...

Đây là khuôn mặt của mình. Khuôn mặt đang bị hai tay che đi.

Mình không nhìn thấy mặt.

“... Không tồn tại. Tôi. Không tồn tại. Bản thân tôi... không tồn tại ở bất cứ đâu. Cũng chẳng có gì... Tôi... chẳng có gì...”

“Cậu rõ ràng đang tồn tại đấy. Haruhiro. Cậu đang ở ngay đây. Bên cạnh tôi.”

“Nhưng tôi...”

“Thứ quan trọng với cậu là gì? Kể từng cái một thôi cũng được.”

“Thứ quan trọng...”

Kuzaku.

Shihoru. Yume.

Merry.

#

Mình cũng quan tâm đến Setora. Setora và Kiichi đang ở cùng nhau nhỉ?

#

... Ranta.

Chết tiệt. Thằng ngốc Ranta. Nếu không có mày thì... chán lắm.

"... Không. Mọi người..."

Vì mọi người cần mình, nên mình mới...

Vì có mọi người.

Mình có mọi người.

Mọi người.

"... Tôi sợ."

Nếu không có mọi người thì mình...

"Bất an... không chịu được. Đồng đội của tôi đã biến mất. Không biết họ có bình an không... Tôi muốn nghĩ rằng họ vẫn bình an... nhưng không thể. Hoàn toàn không thể... Có lẽ họ đã gặp chuyện. Lần này... Chính lần này... Không phải thật chứ. Chẳng lẽ tôi... chỉ còn lại, một mình sao?"

"Còn có tôi cơ mà."

"... Ừ nhỉ... Còn đảng ấy. Tôi không biết đảng ấy tốt bụng hay tàn nhẫn nữa."

"Tôi ấy mà, thỉnh thoảng sẽ tốt bụng, đôi khi lại tàn nhẫn."

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã trở nên yên ắng. Trong này vừa chặt, vừa ngọt ngào, nhưng lại ấm áp. Alice C là người như thế nào?

16. Nhiều mặt nhân cách

Ồi còn có một cái tên khác. Cái tên do cha mẹ đặt cho.

Nhưng lúc nào tôi cũng bị gọi là Alice.

Tôi bị bắt nạt. Không phải nhân vật bị chọc ghẹo cho vui, mà là đứa bị bắt nạt thật sự. Tên gọi Alice bắt nguồn từ một cuốn sách mà tôi đã đọc. Nói thế lại thành ra đổ lỗi cho cuốn sách. Cuốn sách không có lỗi gì cả. Nhưng tôi cực kì không thích bị gọi là Alice.

“Alice.”

“Tôi không phải là Alice.”

“Aaalice.”

“Tôi không phải là Alice.”

“Aaaliiceeee.”

“Tôi đã nói tôi không phải là Alice.”

“Alice...”

“Dai như đĩa. Được rồi. Thích gọi là gì thì gọi.”

“Bảo là được rồi này. Alice.”

“Aaalice.”

“Aaaliiceeee.”

“Alice.”

“Alice...”

“Alice.”

Đúng là cái kiểu này giống như tôi đã chấp thuận. Đứa nào cũng gọi tôi là Alice, Alice, Alice, Alice, Alice, Alice, Alice, Alice, Alice.

Tôi còn bị giấu đồ. Cũng có lúc bị phá hỏng. Đồ đạc bị vẽ bậy lên, hay bị ném đủ thứ vào người.

Ngoài ra còn có trò chơi xin lỗi mà tôi nhớ rất rõ. Tôi bị một đám đông vây quanh ở công viên. Do tôi không cử động được nên chỉ có thể nói “tránh ra” hay “để tôi qua”. Đối phương dĩ nhiên là không chịu tránh đường. Vậy thì tôi phải nổi giận và cố đẩy chúng ra chứ? Thế là chúng lấn dùng ra, nói mấy thứ ngớ ngẩn như “đau quá”, “gãy xương rồi”, “chảy máu rồi”. Chúng sẽ sẵn lại gần tôi và hét “xin lỗi, xin lỗi đi”. Chúng sẽ không bỏ qua cho đến khi tôi xin lỗi. Mà tôi có xin lỗi chúng cũng chẳng bỏ qua. Tôi bị yêu cầu đủ thứ. Nào là phải xin lỗi thật lòng hơn, khi tôi thật lòng thật dạ xin lỗi thì lại bắt tôi làm cái nọ cái kia. Đối phương đông người, lại còn la lối. Tôi buộc phải làm theo những gì chúng nói chứ sao.

Còn việc tôi bị bắt làm chuyện gì thì cứ thoải mái tưởng tượng nhé.

À thì, tôi đã bị bắt làm những chuyện mà mỗi khi nhớ lại, không chỉ thấy lộn hết cả ruột mà còn khiến tôi muốn đập nát đầu mình.

Quan trọng là không phải chúng gi vào tay bắt tôi làm. Chuyện bắt ép tuy có thực, nhưng người thực hiện vẫn là bản thân tôi. Đối phương dĩ nhiên là đáng ghét. Nhưng chính tôi, kẻ ngoan ngoãn nghe theo, cũng đáng trách tương đương. Tôi tự hỏi phải chăng cơ sự đều do tôi yếu đuối và không thể phản kháng? Nếu không muốn từ tận đáy lòng, tôi cắn đứt lưỡi đi cũng được. Không thì vẫn có thể liều mạng cắn xé đám kia, nhưng tại sao tôi lại không làm vậy?

Với tôi, cái tên Alice là một vết thương.

Đó không phải là một vết sẹo mà là một vết thương rất lớn, lúc nào cũng mới nguyên, không bao giờ biến mất.

Tôi căm ghét bản thân không sao chịu nổi. Tôi ghét tất cả mọi điều về bản thân, và hơn hết thảy, tôi không thể tha thứ việc bản thân là kẻ thế này.

Tôi đã nghĩ như vậy.

Tôi đã nguyện rửa.

Toàn bộ thế giới.

Có lẽ kể từ khi tôi đến Parano.

Kể đã nguyên rửa tất thấy mọi thứ như tôi nhận ra rằng, tôi cũng có những thứ mình yêu thương, những thứ mình trân trọng.

Chẳng hạn như tôi thấy cả mặt và vóc dáng của mình đều đáng ghét, nhưng lại hay soi gương. Soi rất kĩ. A, thực ra ở góc độ này thì mặt mình cũng không tệ lắm, biểu cảm vừa rồi có khi cũng được. Tôi đã nghĩ thế lúc soi gương. Nếu có ai hỏi tôi soi gương làm gì, tôi sẽ chối ngay rằng tôi không làm vậy. Giờ nghĩ lại thì đúng là tôi có soi. Khuôn mặt của tôi hơi kì nhưng không xấu xí. Tuy không phải xấu xí là tội hay gì. Tuỳ vào cách nhìn, những điểm không đẹp lắm như cằm hai ngấn, mũi to, môi quá dày hay bụng phệ cũng có nét đáng yêu riêng của chúng.

Tôi căm ghét bản thân mình nhưng vẫn có những chỗ mà tôi thích.

Nói lại, trong thời gian bị bắt nạt, tôi nghĩ nguyên nhân là ở bản thân và trở nên căm ghét chính mình. Tức là tôi đã bị cưỡng ép căm ghét, thù hận bản thân. Không phải tôi ghét tất cả mọi thứ ở mình. Đúng là có nhiều chỗ đáng bực mình, nhưng cũng có những chỗ dễ thương không chịu được.

Và tôi đã nhận ra.

Tôi không chịu được khi người ta cứ gọi Alice, Alice để giấu cợt tôi. Nhưng tôi không ghét cái tên Alice.

Ngược lại, tôi thấy cái tên Alice còn hợp với mình hơn tên do cha mẹ đặt.

Tôi là người tử tế hay tàn nhẫn. Câu trả lời là cả hai.

Cái đám làm những chuyện ác độc với tôi không phải lúc nào cũng là một đám khôn nặn. Khi nhìn thấy một con mèo đáng thương bị bỏ rơi và sắp chết, chúng cũng sẽ thấy nhói lòng, khi anh em, cha mẹ hay bạn bè gặp khó khăn, chúng cũng sẽ giúp đỡ. Dù tham gia vào trò chơi xin lỗi, trong thâm tâm chúng có lẽ vẫn nghĩ rằng, “Ôi, tệ quá, mình đâu định làm đến mức này.” Có một người vì không chịu nổi căn rút lương tâm mà đã lén gửi

thư cho tôi. Nó được nhét vào hòm thư. Dù không đề tên người gửi nhưng đó là một lá thư viết tay nắn nót.

Vào thời điểm bị bắt nạt dữ dội nhất, chính tôi cũng thường làm những việc tàn nhẫn. Tôi bắt côn trùng rồi vặt cánh và chân của nó. Khi nhìn nó ra sức giãy giụa, tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Sau cùng, tôi sẽ thì thầm, “Để tao giải thoát cho mày nhé,” rồi giết nó. Tôi cũng từng định làm thế với sinh vật to hơn. Nhưng tôi đã không làm. Không phải tôi thấy chúng đáng thương. Tôi không làm vì thấy có vẻ sẽ tốn sức. Nếu đơn giản thì có lẽ tôi đã thực hiện mất rồi. Chẳng may mọi chuyện cứ tăng tiến như vậy, có khi tôi đã trở thành một tên giết người hàng loạt nổi tiếng cũng nên.

Hiển nhiên, nếu không bị bắt nạt thậm tệ trong thời gian dài, tôi cho rằng mình sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến những điều như thế. Nhưng cũng không thể vì vậy mà nói rằng tôi là một người không tàn nhẫn được.

Giả dụ có một trò chơi mà vài người kể cả mình bị, nhốt trong căn phòng bí mật nọ, chỉ có một người được sống sót ra ngoài.

Nếu là cậu, cậu sẽ làm gì?

Giết chết đối phương để mình được sống tiếp?

Hay để đối phương giết mình vì giết người là sai?

Hoặc tự sát?

Cái ý kiến cho rằng đánh giá nhân tính của cậu dựa trên hành động trong tình huống quá mức cực đoan là không chính xác ngấm ra cũng có lí.

Nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra. Không có tình huống nào là tuyệt đối không thể có. Cậu cũng đang ở Parano nên hiểu mà?

Tôi không biết cậu đến Parano từ đâu và bằng cách nào, nhưng tôi là khi đang học ở một ngôi trường vùng ven biển. Có một cái hang ở vách đá bên bờ biển, chúng ta hãy thám hiểm chỗ đó đi. Câu chuyện được khơi mào như vậy. Tôi lúc đó đang thực hiện một số biện pháp ứng phó đã học từ kinh nghiệm bị

bắt nạt, và nhờ một vài chuyện ngẫu nhiên liên tiếp, tôi làm khá tốt. Mặc dù tôi vẫn có cảm giác rằng chỉ cần một chút sơ sẩy thôi, mọi việc sẽ trở về như cũ. Tôi có vài người bạn và khi được một trong số đó rủ rê, tôi chẳng có lí do gì để từ chối.

Bọn tôi tiến vào hang động tối om, tiến sâu, sâu hơn nữa.

Đi được nửa đường, bắt đầu có khí ga thì phải. Tầm nhìn bị hạn chế. Tôi nhớ mình đã cảm thấy có chuyện không hay. Nhưng tôi chỉ có thể nói rằng, không biết từ lúc nào, bọn tôi đã ở đây.

Bọn tôi đã vô tình lạc vào Parano.

Đúng là một tình huống quá sức ngoài dự tính. Đến cả chuyện không thể tin nổi như vậy cũng có thể xảy ra.

Kẻ giết người trong tình huống không còn lựa chọn nào khác, tóm lại, vẫn là kẻ có thể giết người. Nếu không tình cờ gặp cơ hội như thế, kẻ đó có lẽ sẽ sống hết đời mà chẳng giết ai.

Tôi thì có thể.

Nếu cần phải làm vậy thì dù là con người hay gì đi nữa, tôi cũng sẽ tự tay làm. Tôi không hối hận. Vì đó là điều cần thiết.

Nhưng tôi cũng có tình cảm.

Lúc đó, sao đã rơi xuống. Dựa vào kinh nghiệm của mình, khi cho rằng có ai đó tới Parano, tôi sẽ đi kiểm tra. Nhờ vậy, tôi đã tìm thấy cậu. Tôi không bỏ mặc mà cứu cậu.

Dù cho cậu chẳng phải bạn hay gì đó của tôi, bản thân cậu cũng không có gì đặc biệt. Vì chẳng có kẻ nào tử tế ở Parano nên tôi đột nhiên thấy hoài niệm. Đúng lúc tôi đang cực kì muốn nói chuyện với một người như cậu, tử tế, mong manh, chỉ toàn lo lắng cho người

khác, giống như một tấm gương hình người, bản thân thì trống rỗng, biến hình ảnh mình trong mắt người khác thành chính bản thân.

Chỉ vậy thôi.

Tôi hài lòng vì đã đạt được mục đích.

Có lẽ tôi sẽ dễ dàng bỏ rơi cậu. Nhưng như đã nói, thỉnh thoảng tôi lại tốt tính. Bởi vì tôi thấy vui khi tỏ ra tử tế với người khác như thế này. Nhưng có lẽ tôi sẽ thấy phiền phức. Hoặc nếu tự dưng đổi ý, tôi sẽ muốn ăn cậu. Dù hiện tại tôi không có dự định gì, nhưng biết đâu tôi sẽ dùng cậu vào việc gì đó. Có lẽ tôi sẽ lừa cậu. Đến lúc đó tôi sẽ nói.

Cậu bảo nếu nói với đối tượng bị lừa rằng tôi chuẩn bị lừa cậu đấy thì làm sao mà lừa được ư?

Cậu ngốc thật đấy. Đương nhiên tôi sẽ nói sau khi lừa chứ.

Nhân tiện, cậu muốn thế nào?

Cậu muốn tôi làm gì cho cậu?

17. Thứ biến đổi và thứ không biến đổi

Ahuru đã bị chôn sống bao lâu rồi nhỉ? Nghĩ ngợi cũng chẳng có tác dụng gì. Ở Parano, thời gian không mang ý nghĩa. Kể cả có một cái đồng hồ cơ thì có lẽ nó cũng trở thành thứ vô dụng, vì kim sẽ lúc chạy lúc không, lúc quay ngược, lúc quay xuôi.

Sau khi Alice C dùng chiếc xẻng ma thuật để tạo đường thông lên mặt đất, việc thoát ra chẳng có gì khó khăn.

Khi hai người thoát ra, Tàn tích số sáu đã biến thành một biển gạch đá vụn. Chỉ còn rất ít toà nhà sót lại, chính xác là chỉ còn sáu toà nhà. Ngay đến chúng cũng sập một nửa hoặc bị chôn vùi trong gạch đá vụn.

“Nơi ẩn náu của tôi cũng tiêu rồi. Tên Ahiru đó. Lần sau gặp, tôi sẽ giết hắn.”

“Chuyện này đều do Ahiru?”

“Tôi đã nói rồi mà? Ở Parano, ai cũng có thể sử dụng ma thuật. Ma thuật của Ahiru cùng loại với tôi.”

“... Kiểu như Philia?”

“Đúng.”

Alice cười híp mắt. Cậu vẫn chưa được thấy Alice cởi khẩu trang. Alice đang bày ra vẻ mặt thế nào nhỉ?

“Ma thuật ở Parano được phân thành ba loại lớn... Không, Là bốn loại. Nhưng tôi chưa từng thấy loại thứ tư. Ma thuật đại khái thuộc một trong ba loại Philia, Narcis và Doppel.”

Philia là tình yêu. Dựa vào lời nguyên, tình yêu đưa sức mạnh vào một đồ vật đặc biệt như đồ thường dùng hằng ngày hay vũ khí phòng thân. Thứ đó giống như vật thờ hay fetish^[6].

“Ngọn nguồn của Philia là fetish.”

Alice nói vậy rồi giơ cái xẻng lên. Vật thờ sẽ khiến người sở hữu mạnh hơn và ban phép thuật. Nếu buông tay khỏi vật thờ, người sở hữu sẽ yếu đi và không thể sử dụng ma thuật nữa.

“Tôi dùng cái này để giết mộng ma. Nghĩ rằng tay không khám phá hang động thì không ổn lắm, nên có dụng cụ gì đó phòng hờ, nên tôi đã cầm theo. Đây không phải ngẫu nhiên. Tôi cũng không hiểu tại sao, nhưng tôi đã nói rằng ‘tớ sẽ mang nó vì muốn mang theo’. Có lẽ tôi đã có thứ gì đấy giống như dự cảm. Bởi lẽ, điều đó cuối cùng đã cứu tôi.”

“Và... cái xẻng đó trở thành fetish?”

“Haruhiro, cậu có mang theo dao nhĩ? Biết đâu nó sẽ trở thành fetish của cậu. Hoặc không. Nhân tiện, fetish của Ahiru là cái thắt lưng hắc cuốn quanh hông.”

“Thắt lưng làm sao đánh sập được từng tầng đấy toà nhà...?”

“Chịu. Có khi hắc cần mẫn thực hiện với từng toà nhà một.”

“Nhưng như thế tốn rất nhiều thời gian.”

“Tốn hay không thì ở đây cũng như nhau cả. Vấn đề chỉ là làm hay không làm. Ahiru đã làm. Hắc yếu hơn tôi nhưng có mục đích và không bỏ cuộc. Vì không thắng được tôi, hắc định gọi tôi về chỗ Nhà vua bằng cách chọc cho tôi bực.”

“Nhà vua là sao?”

Cậu bị ngó lơ. Alice sẽ không trả lời những câu hỏi không muốn trả lời.

Gần như không có chỗ nào bằng phẳng trong biển gạch đá vụn nên bọn cậu buộc phải leo lên leo xuống, hết nhảy qua rồi lại đi vòng để tiến lên từng chút một.

Ban đầu, Alice đi trước còn Haruhiro im lặng theo sau.

Nhưng dần dần, Alice thường xuyên dừng bước, thở dài, vung xẻng lung tung. Có lẽ do chán nên các lựa chọn tuyến đường của Alice không hiệu quả lắm. Khi Haruhiro đổi lên đi đầu, chỉ để Alice cho biết phương hướng thì tốc độ đã tăng lên khá khá.

“Chẳng lẽ cậu đã quen với chuyện thế này?”

“À... thì... có thể nói vậy.”

“Hừm? Cậu đã từng sống cuộc đời phải vất vả để sinh tồn?”

“Nói ra thì dài lắm.”

“Hình như cậu vẫn chưa hiểu. Không cần để ý đến vấn đề dài hay ngắn đâu.”

Haruhiro vừa di chuyển từ đồng đồ nát có vẻ chắc chắn này sang đồng đồ nát có vẻ chắc chắn khác, vừa kể cho Alice nghe về bản thân, đúng hơn là về bọn cậu.

Cậu không kể về những ngày tháng trong quãng thời gian hơn một năm rưỡi kể từ khi thức giấc ở Grimgar lần lượt từ đầu. Cậu nghĩ mình kể chuyện không giỏi, vì lúc kể chỗ này, lúc lại nhảy sang chỗ khác, có lúc lẫn lộn trước sau. Hay vì đây là Parano nên mọi thứ tự nhiên thành ra như vậy?

Khi bọn cậu cuối cùng cũng thoát khỏi Tàn tích số sáu, ngay bên kia vùng cát trắng là mặt nước trải rộng. Nước không chảy. Có lẽ đây là một cái hồ. Ở đằng xa vẫn lên một màu trắng sữa.

“Chỗ này là...?”

Khi cậu hỏi, Alice nhún vai.

“Hình như tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Không mấy nơi có thể tồn tại mãi mãi. Theo như tôi biết, có di tích của bảy thành phố từ Tàn tích số một đến Tàn tích số bảy và vùng xung quanh. Ngoài ra chỉ còn núi Thuỷ Tinh, tháp sắt Thiên Đường, thung lũng Phiên Nảo và sông Tam Đồ thôi.”

“Những nơi khác đều biến đổi à?”

“Nếu nhớ được địa hình có thể chọn làm mốc thì còn xoay xở được.”

“Tàn tích số sáu không biến mất nên đằng ấy mới sống ở đó nhỉ.”

“Tên Ahiru đó đúng là đã cho tôi một vố rồi.”

“Chẳng lẽ gã ta không bị cuốn vào ư?”

“Hắn là kẻ ương ngạnh nên chắc vẫn còn sống thôi. Hắn mà chết thì tôi không thể giết hắn được. Hắn không sống sót thì đau đầu lắm.”

Alice bình thân bước về phía mặt nước. Tính bơi đó hả? Khi chân phải Alice đặt xuống mặt nước, những gợn sóng từ đó toả ra.

Không chìm.

Không phải nước ư?

Dường như đây là mặt đất trong suốt và phản chiếu ánh sáng giống như mặt nước. Hơn nữa, còn sinh ra sóng khi có tác động. Không nhìn thấy đáy. Hoàn toàn trong suốt.

Haruhiro cũng thử bước lên. Những gợn sóng toả rộng theo từng bước chân, chạm vào nhau rồi cùng tan biến. Nếu không bị những gợn sóng khác cản trở thì chúng sẽ toả rộng đến vô tận.

“Trước tiên phải tìm được chỗ có thể ổn định lại đã.”

Alice vừa nói vừa tạo ra vài gợn sóng.

“Tôi muốn tìm đồng đội của mình.”

“Tôi nghe chuyện ấy rồi. Cậu muốn tôi giúp chứ gì? Mà nói thật, tôi không cho rằng bọn họ còn sống đâu. Với cả, tìm người ở nơi này không phải chuyện đơn giản.”

“Alice đã nói rằng vấn đề là làm hay không làm mà. Nếu vậy thì tôi sẽ làm.”

“Đồng đội. Mọi người. Mọi người. Đồng đội. Cậu chỉ toàn nói về chuyện đó. Nếu đồng đội bảo chết đi thì cậu sẽ chết à?”

“Nếu làm vậy là điều tốt nhất.”

“Có nhiều kẻ chỉ nói mồm thế thôi nhưng cậu dám làm thật lắm.”

“Tôi sẽ không nói những chuyện mà mình không nghĩ đến.”

“Cậu sẽ cho tôi cái gì để tôi giúp cậu?”

“Alice bảo Ahiru có mục đích. Còn đảng ấy thì sao? Chỉ muốn mạnh lên thôi hả?”

Cậu lại bị ngó lơ. Có lẽ Alice không muốn nói.

“Nếu đảng ấy giúp tôi thì tôi cũng sẽ giúp lại đảng ấy.”

“Cậu á?”

Alice cười thành tiếng. Cậu không tức giận. Nghe nói ở Parano, ai cũng có thể sử dụng ma thuật, nhưng Haruhiro vẫn chưa tìm ra ma thuật của bản thân. Alice hoàn toàn có tư cách để nói “cái ngữ như cậu thì làm được gì”.

“Đằng ấy cứ việc đánh giá xem tôi có ích hay không từ bây giờ là được.”

“À, Haruhiro, tôi không nghĩ rằng cậu vô tích sự. Cậu là đạo tặc nhỉ. Nghe cứ như game gung gì đó nhưng chắc kĩ năng ấy vẫn phát huy tác dụng ở đây chứ?”

“... Game.”

“Trong RPG hay có đó. Nhân vật đạo tặc ấy. Nhanh nhẹn và thường đi trộm vật phẩm. À thì tôi cũng chẳng hay chơi game. Nhưng cũng không phải là chưa từng chơi bao giờ.”

“Dù không hiểu lắm nhưng... nếu không hoảng loạn... tôi nghĩ mình có thể đấu lại những kẻ giống như con quái vật gọi là mộng ma đó.”

“Tuỳ thuộc vào ma thuật nữa. Có cả một kẻ mạnh điên rồ mà với trình độ hạ được mấy cơn mộng ma thường thường thì đừng mong có thể trở thành đối thủ.”

Kẻ mạnh điên rồ ám chỉ nhà vua ư?

Mặt đất trong suốt chứ không phải mặt hồ đã bị bao phủ bởi những gợn sóng.

Ở nơi có khói bốc lên đằng xa, Haruhiro thấy thấp thoáng bóng dáng một tòa tháp tựa như cây cột vươn tới tận bầu trời có hoạ tiết chấm bi.

“Đó là... tháp sắt Thiên Đường?”

“Ừ. Có thể coi đó là cái rốn của Parano. Lấy tháp sắt Thiên Đường làm điểm khởi đầu, dù đi về hướng nào cũng sẽ gặp Tàn tích nào đấy, nhờ đó mà ghi nhớ mối liên hệ về vị trí.”

Phải đi bao lâu nữa mới tới được tháp sắt Thiên Đường nhỉ? Haruhiro muốn hỏi nhưng lại thôi. Cậu đại khái có thể đoán ra câu trả lời mình sẽ nhận được. Ở Parano, nghĩ về những khái niệm “bao lâu” hay “lúc nào” đều vô nghĩa.

“Mộng ma không đến nỗi thường xuyên xuất hiện nhỉ.”

“Tại tôi đây. Đám mộng ma yếu đuối sẽ sợ mà bỏ chạy. Nhưng lúc hỗn loạn giống như khi sao rơi lại khác.”

“Đằng ấy là người nổi tiếng à?”

“Tôi nghi mộng ma có thể cảm nhận được ego. Chúng không có ego, ngay từ đầu đã không có, nhưng lại thêm muốn ego rồi tấn công kẻ khác. Tuy nhiên, ego quá mạnh sẽ là sự đe dọa đối với mộng ma.”

“... Nếu giết mộng ma thì sẽ cướp được... ego?”

“Id.”

“Cướp được id và có thể trở nên mạnh hơn?”

“Không phải cậu trở nên mạnh hơn đâu. Là ma thuật sẽ mạnh lên.”

Có vẻ ego và id có đặc điểm là sẽ biến đổi để đạt được trạng thái cân bằng.

Giả sử ego của Alice là một trăm thì id cũng ổn định ở mức một trăm. Trường hợp ngược lại cũng thế. Khi giết một mộng ma có mười id, id của Alice sẽ thành một trăm mười. Khi đó, dù không phải ngay lập tức nhưng ego cũng sẽ tự động mạnh lên và tiến gần đến mốc một trăm mười.

“Nếu ego của tôi... là mười thì id cũng là mười?”

“Đại khái thế.”

“Nếu giết mộng ma có id là mười thì id của tôi sẽ thành hai mươi và ego cũng sẽ tăng thành hai mươi.”

“Được vậy đã tốt.”

Loạn quá. Không lẽ cậu tính sai? Nghĩ thế nào thì mười cộng mười cũng sẽ bằng hai mươi nhưng có lẽ ở Parano lại không phải thế.

Đi hết khu vực đất gợn sóng thì tới một vùng cát xanh đến mức phải nói là xanh lét. Đây đó có những thứ giống như cây nấm màu vàng đang xò rộng mũ. Có phải là nấm không? Lại gần thì thấy chúng có đường kính cỡ hai mét, hình dạng là con rùa công cây nấm trên lưng. Chúng không cử động, sờ vào thì

thấy rất cứng. Trông hết sức lạ lùng, nhưng Haruhiro chẳng ngạc nhiên. Ở Parano đầy rẫy những thứ kì quái. Không, phải nói là chỉ toàn những thứ kì quái mới đúng.

“Nếu tôi không tìm ra ma thuật của mình thì...”

“Tôi sống sót được là nhờ có cái xẻng này.” Alice nhẩy lên cây nấm-không-phải-nấm màu vàng. “Chỉ ít thì khoảnh khắc ấy, cái xẻng này là cứu cánh của tôi. Chỉ có duy nhất cái xẻng này thôi. Tư duy theo một cách nhất định thì những thứ như thế có lẽ có khả năng trở thành ma thuật...”

“... Hoặc không?”

“Cậu nghĩ tại sao mộng ma do cậu tạo ra lại có hình dạng như vậy?”

“Chuyện đó... nói sao nhỉ. Tôi cảm thấy mình đã nằm mơ nhưng lại chẳng nhớ được gì.”

“Là như vậy đấy. Dù tin rằng đây là câu trả lời, nhưng lại vô cùng khó chứng minh được chắc chắn.”

Bọn cậu đi mãi trong vùng đất màu lam, nơi rải rác những cây nấm-không-phải-nấm màu vàng.

Mọi thứ đều như không có thực. Kể cả những sự việc đã được khắc ghi thật sâu vào trong đầu, trong trái tim cậu cũng vỡ tan rồi tràn qua kẽ ngón tay ngay khoảnh khắc cậu không thể cảm nhận được rằng chúng đã thực sự xảy ra nữa. Nếu không có một người khác là Alice C thì dù còn sống, có khi cảm giác về sự tồn tại của cậu cũng sẽ nhạt dần rồi biến mất, khiến cậu mất đi tất cả kí ức của mình.

Không biết từ lúc nào, số lượng những cây nấm-không-phải-nấm màu vàng đã tăng lên. Chúng bao phủ mặt đất khiến cậu không nhìn thấy mặt đất đâu nữa. Phía trên đám nấm-không-phải-nấm màu vàng rất trơn và khó đi, nhưng bọn cậu vẫn phải tiến bước.

Cậu đột nhiên cảm thấy đói. Như thể bao tử đang ngọ nguậy tìm kiếm thức ăn. Vậy mà nó lại không kêu gì cả. Cổ họng cậu cũng khát khô. Cậu muốn uống gì đó. Không hiểu sao, sâu trong mắt cậu tê rần.

“... Nước. Thứ gì đó ăn được...”

“Lúc đầu tôi chưa nói hả? Dù không ăn không uống, cậu cũng không chết đâu. Khá lâu rồi tôi cũng chưa có cái gì bỏ vào miệng.”

“Nhưng tôi sắp mất trí rồi.”

“Cậu thử nuốt nước bọt xem.”

Cậu quyết định làm vậy. Dù không thoả mãn với câu trả lời, nhưng nếu không nuốt nước bọt hay thứ gì đó thì cậu sẽ không chịu nổi.

Toàn bộ khu vườn nấm-không-phải-nấm màu vàng đột nhiên biến thành bãi đá màu xám lờm chờm. Vô số những thứ giống như cỏ tháp bút nhỏ, mảnh khảnh vươn lên từ trong đá. Thứ này chẳng biết có ăn được không? Khi định ngắt vài cây bỏ vào mồm, cậu nhận ra Alice đang nhìn chăm chăm bèn kìm lại. Bóp nát những cây cỏ tháp bút nhỏ đó sẽ thấy chảy ra một chất dịch màu vàng, bốc mùi thối rữa. Đến cậu cũng thấy sợ cái khao khát liếm thử trời dấy bất chấp điều đó của mình.

Bãi đá vô cùng gập ghềnh. Khi bọn cậu leo lên thì lại thành đi xuống, lúc định đi xuống thì lại thành leo lên.

Ngẩng đầu lên, cậu không thấy bầu trời đâu nữa. Quay sang bên phải thì lại thấy bầu trời. Bọn cậu giống như đang đi trên tường, vậy mà không rơi. Không phải lúc nào cũng như vậy, mà mặt đất vẽ thành một hình xoắn ốc lỏng lẻo, bầu trời lúc ở trên, lúc ở dưới, khi ở bên trái, khi ở bên phải.

Thỉnh thoảng, cảm giác đói khát sẽ quay trở lại. Chốc chốc cậu lại thấy ghét cay ghét đắng Alice lúc nào cũng tỏ vẻ thản nhiên. Đói khát làm rối loạn tâm trí. Nghĩ thế, Haruhiro cố gắng loại bỏ sự khó chịu và bức tức. Có lúc cậu làm được, có lúc không.

Cuối cùng cũng có thể nhìn rõ toà tháp sắt Thiên Đường.

“Trông nó giống một cái tháp phát sóng nhỉ. Nhưng lại quá cao và quá to.”

Trong những điều Alice vừa nói, có cái cậu hiểu, có cái không. Cơ mà, đúng với tên gọi của nó, tháp sắt Thiên Đường là

một công trình được dựng hoàn toàn bằng sắt, to lớn đến độ ngỡ như có thể chạm được đến bầu trời. Từ ngọn đồi Xoắn Ốc nhìn ra có thể thấy không chỉ toà tháp mà cả khu vực xung quanh nó cũng toàn là sắt. Rất nhiều, không, vô số những bức tường bằng sắt hoen gỉ cao tới mấy chục mét đang vây quanh toà tháp sắt.

Trên bức tường bằng sắt có một cái cổng với cánh gắn chấn song. Vượt qua cổng sang bên kia lại có một bức tường sắt đứng chắn. Đi men theo tường sẽ thấy một cái cổng nữa. Vượt qua cổng rồi tiếp tục đi men theo tường. Nhìn thấy cổng. Vượt qua rồi lại men theo tường. Bọn cậu lặp đi lặp lại việc đó không ngừng.

“Tôi nhớ được đường đi, chứ nếu không biết thì lạc là cái chắc. Ngõ cụt cũng nhiều nữa.”

“Gần như là mê cung rồi.”

“May mà chỗ này không thay đổi. Nếu bị thay đổi liên tục thì lần nào đến đây cũng phải thử đi thử lại.”

Haruhiro dần kháng cự được cơn đói và cơn khát. Nhưng không biết có phải là để thay thế cho chuyện đó hay không mà suy nghĩ của cậu về đồng đội ngày càng mạnh mẽ, ngày càng chông chát. Mỗi khi không chịu nổi nữa, cậu lại báo trước cho Alice rồi hét ầm lên và lăn lộn dưới đất. Alice không hề bảo “cậu là đồ ngốc à?” hay “cậu đang làm trò gì thế?”.

Sau khi rời khỏi mê cung tạo bởi những bức tường, bọn cậu bắt gặp một đồng sắt vụn cũ nát chát cao như núi. Trên đó sừng sững toà tháp sắt Thiên Đường.

Tháp sắt Thiên Đường có gắn cầu thang ngoài. Vì đó là loại cầu thang không có tay vịn mà chỉ có phần khung cùng bậc thang sắt rộng một mét rưỡi, nên chắc sẽ rất vất vả cho những người mắc chứng sợ độ cao. Dù bậc thang cũng được làm bằng sắt nhưng lại mỏng đến mức chỉ cần giẫm mạnh đã thấy hơi cong. Toàn bộ cầu thang cũng rung rinh khe khẽ.

Khi lên đến khoảng một trăm mét, cầu thang ngắt đoạn. Ở đó có bắc thang. Một cái thang rất dài. Ước lượng sơ sơ cũng phải năm mươi mét.

Gió thổi mạnh, kể cả đeo khẩu trang, cậu vẫn thấy ngòn ngọt. Tuy thấy hơi sợ nhưng cậu vẫn xoay xở leo hết cái thang, để rồi từ đó lại thấy có cầu thang lên tiếp. Leo cầu thang, leo cầu thang, leo cầu thang. Leo cầu thang, leo cầu thang.

Alice dừng chân ở chiếu nghỉ của cầu thang. Ở đó có một thứ kì quái.

Nếu phải gọi tên thì có lẽ nó là tượng người đàn ông ngồi duỗi thẳng chân bên rìa chiếu nghỉ của cầu thang. Bức tượng này hình như cũng bằng sắt. Nhưng nó gỉ toe gỉ toét, khiến cậu không khỏi nghĩ rằng nó được tạo nên chỉ bằng gỉ sét.

Người đàn ông có dáng người trung bình, khoảng hai mấy ba mấy tuổi, tay đặt lên má, ánh nhìn xa xăm.

Alice gõ lên đầu bức tượng.

“Ở đây mãi thì sẽ thành thế này.”

“... *Thế này* là sao?”

“Sẽ bị gỉ. Cả con người cũng vậy.”

“Vậy, tức là, người này...”

“Trước khi bị gỉ cũng từng hít thở và cử động đấy.”

“Người quen à?”

“Lần nào tôi đến cũng thấy hắt ở đây. Khi thấy hắt bị gỉ từng chút một, tôi đã cảnh báo rằng cứ để vậy thì nguy to, nhưng hắt nói không sao. Đó là mong muốn của chính hắt.”

Người đàn ông đương nhiên không động đậy. Liệu anh ta có còn sống không? Nhìn không giống thế. Nhưng nơi đây là Parano. Có lẽ anh ta chỉ bị gỉ toàn thân chứ chưa chết hẳn.

“Không thể ở lại đây lâu. Nhưng nếu thích bị gỉ thì lại là chuyện khác.”

“... Tức là nguy hiểm hả?”

“Nếu không ở lại thì không sao. Tôi đến đây mấy lần rồi, cũng từng leo lên chỗ cao hơn nhưng không bị gỉ sét.”

“Tưởng đây là Parano nên lâu hay mau cũng chẳng liên quan...?”

“Rõ ràng là như vậy. Nhưng thực tế thì hẳn ta đã bị gở đây thôi.”

Alice nói vậy rồi xoa đầu người đàn ông một lúc, sau đó chỉ tay về hướng người đàn ông đang nhìn.

Phần lớn mặt đất đã bị bao phủ bởi sương mù màu trắng sữa. Trông giống như một biển mây. Tuy vậy, đây đó vẫn có những chỗ mặt đất lộ ra.

Cậu đưa mắt nhìn theo hướng Alice chỉ. *Thứ đó chẳng lẽ là hoa?*

Những đoá hoa đầy màu sắc đang nở rộ.

“Nơi đó từng là Tàn tích số hai. Khu vườn Bayard. Tôi sẽ đi từ đây đến đó.”

Alice bắt đầu thoăn thoắt đi xuống cái cầu thang mà bọn cậu đã leo lên.

Trước khi đuổi theo, cậu thử sờ vào má người đàn ông gở sét. Lạnh ngắt. Gở bám lên ngón tay cậu. Cậu vừa xoa ngón tay vào nhau cho sạch gở, vừa lẩm bầm mấy lần, “Mình sẽ đi tìm đồng đội.” Để làm được điều đó, cần có sự trợ giúp của Alice. Vì thế, tạm thời cậu sẽ đi theo.

Đây là câu giờ chứ gì? Lẽ nào thật ra mình không muốn đi tìm? Mình sợ phải đối mặt với kết quả khi đi tìm đồng đội. Có phải vì thế mà mình đang trì hoãn?

Vốn dĩ, nếu đi tìm vòng quanh thì có lẽ sẽ vĩnh viễn chẳng tìm ra.

Haruhiro buông thông vai, suýt ngồi bệt xuống.

Alice đã leo xuống cầu thang. Có lẽ chẳng mấy chốc sẽ mất hút.

Cậu bị thôi thúc bởi cảm giác muốn ngồi xuống bên cạnh người đàn ông. Đương nhiên, cậu sẽ không làm thế.

Chưa phải bây giờ.

18. Ma thuật

Những đoá hoa có lớn có nhỏ phủ kín khu vực đồi núi rộng lớn. Ngọn đồi kia có loài hoa đỏ đang nở rộ. Ở sườn đối diện lại mọc lẫn những đoá hoa vàng và cam. Có cả hoa màu tím, xanh lam, trắng hay màu đỏ nhạt.

Nói đến dấu vết của tàn tích thì chỉ còn những đồng đồ nát của những toà nhà lác đác lộ ra từ biển hoa. Quá nửa trong số đó cũng chỉ là những bức tường đổ cùng cột trụ bám rêu hay cuốn dây dây thường xuân, biến thành một phần của bức tranh toàn cảnh.

“Hồi còn là một thành phố, hình như nó là Imagi. Tên thế thì phải.”

Alice đã nhắc nhở Haruhiro tuyệt đối không được giẫm lên hoa.

Hoa ở nơi này không phải mọc tự nhiên. Tất cả đều được tập hợp từ khắp mọi miền, được gieo trồng, chăm sóc và sắp đặt.

Nhìn từ xa thì không thấy, nhưng thực ra có những con đường hẹp, chiều rộng cỡ năm mươi centimet dàn trải khắp khu vườn. Hai người đi theo những con đường này để tiến vào khu đồi.

“Này... Nếu chẳng may giẫm vào hoa thì làm sao?”

“Sẽ giận.”

“Ai cơ?”

“Bây giờ chúng ta sẽ đi gặp người đó.”

Dù được gọi là khu vườn Bayard, nhưng đây là Tàn tích số hai nên sẽ không biến đổi. Không có chuyện số lượng đồi tăng lên hoặc giảm đi. Hẳn là thế.

Bọn cậu đã vượt qua bảy, không, tám ngọn đồi hoa thoai thoải. Có lẽ là chín. Hoặc nhiều hơn. Ban đầu cậu bị vẻ đẹp đó làm cho xốn xang lồng ngực. Giờ thì chẳng còn cảm thấy gì.

Hoa hay đồi, thế nào cũng được.

“Alice.”

“Gì thế?”

“... Không biết vì sao mà từ lúc này... từ lúc nào nhỉ? Đại khái là tôi không nhớ được tên đồng đội nữa. Mặt thì tôi vẫn hình dung ra.”

“Cậu thử nghĩ đến khuôn mặt người đó rồi nói lần lượt từ a xem? Kiểu a, b, c, d, e, f ấy.”

“A, b, c, d, e...”

Cậu nói đến tận x, y, z nhưng vô ích.

“... Lạ thật. Làm gì có chuyện tôi quên được chứ.”

“Cái gì rồi cũng sẽ bị quên lãng thôi. Tôi đây này, đến cả tên hay khuôn mặt của bố mẹ cũng chẳng nhớ nổi.”

“Từ đầu tôi đã chẳng nhớ được bố mẹ mình rồi...”

“À, cái vụ cậu không nhớ được bất cứ chuyện gì trước khi tỉnh dậy ở nơi có tên Grimgar à? Vậy thì quên tên đồng đội cũng có gì lạ đâu.”

“Nếu tôi quên thật... điều đó đồng nghĩa với việc họ không tồn tại.”

“Shihoru. Kuzaku. Merry. Setora? Tiếp theo là gì nhỉ? Kiichi? Yume. Ừm, một người nữa là Ranta? Ngoài ra còn có Manato. Moguzou?”

“... Tại sao?”

“Cậu kể cho tôi mà. Nhưng không chắc là đúng đâu nhé.”

“Đúng hết... Không sai được. Tất cả đều đúng.”

May mà cậu đã nhận ra mình suýt nữa quên đi đồng đội. Nếu cứ để nguyên như vậy, có khi đến cả sự tồn tại của họ cũng hoàn toàn biến mất khỏi đầu.

Dù vậy, tại sao cậu lại suýt quên những người đồng đội quý giá nhất, không gì thay thế được? Dù Haruhiro muốn tìm các

đồng đội bằng mọi giá, nhưng ngược lại, có lẽ cậu cũng muốn quên đi. Chỉ cần quên họ đi, cậu sẽ thoải mái.

Mình muốn nghĩ rằng, không đời nào có chuyện đó. Nhưng có lẽ cái nguyện vọng ấy vẫn đang âm ỉ trong lòng, chỉ là mình không biết mà thôi.

Đương nhiên, nếu nơi này là Grimgar, dù muốn quên cũng chẳng thể quên dễ dàng như vậy. Ở Parano, kể cả những việc chắc chắn không thể quên cũng sẽ biến mất sau chân trời quên lãng.

“Những thứ quan trọng nếu không giữ chặt thì sẽ biến mất ngay lập tức đấy.”

Vì ở nơi đây, một giây hay vĩnh hằng đều như nhau. Alice đã nói vậy.

“Nhưng thực ra, với chúng ta, lúc nào cũng chỉ có hiện tại. Tóm lại, về mặt bản chất, một giây hay vĩnh hằng đều tương đương. Haruhiko. Giả sử ngay từ đầu, cậu biết rằng có lẽ sẽ không bao giờ được gặp lại đồng đội nữa như thế này thì cậu sẽ làm gì?”

Lúc bọn cậu đi qua đồi hoa, có một con chim màu vàng đậu lẻ loi ngay chính giữa con đường hẹp.

Hình như nó có mào. Một cọng lông vũ dài mọc trên đầu con chim. Má nó tròn và đỏ, trông rất dễ thương.

“... Vẹt? Hình như là vẹt đuôi dài. Nó làm gì ở đây vậy...”

“Ông Suzuki.” Alice gọi con chim.

“A, Alice.”

Con chim được gọi là ông Suzuki đáp lại vô cùng rành rọt bằng giọng trầm, khó có thể nghĩ rằng đó chỉ là bắt chước giọng nói của con người. Sẽ hợp lí hơn nếu chất giọng đó phát ra từ một người đàn ông trung niên thay vì một con chim.

“Đằng đó đến thăm Haname hả?”

“Kiểu vậy. Ông Suzuki vẫn thoải mái thư giãn ở đây như mọi khi nhỉ?”

“Vì nơi này thoải mái mà.”

Ông Suzuki thỉnh thoảng lại ngoe cổ và nói. Do cử động miệng quá nhanh nên Haruhiro không chắc cử động đó có khớp với âm thanh phát ra không.

“Nếu không chạm vào vảy ngược của Haname thì nơi này đúng là rất tuyệt.”

“Tôi cũng định làm phiền một thời gian.”

“Đằng đó dẫn theo người mới à. Đừng gây phiền phức gì cho tôi đấy nhé. Vì tôi là người theo chủ nghĩa hoà bình.”

“Thế thì ông không nên lại gần tôi.”

“Tôi chỉ muốn chào hỏi thôi. Như đằng đó đã biết, tôi là một người lịch sự.”

Ông Suzuki vỗ cánh phành phạch rồi bay đi đâu mất.

“... Đó là bán ma? Trông có vẻ không phải là mộng ma... Chẳng lẽ đó là trickster?”

“Ông Suzuki là con người. Đó là Doppel của ông ấy.”

“Một trong những loại ma thuật?”

“Ừ. Gọi là tự khẳng định bản thân thì phải? Những người đánh giá thấp chính mình và cực kì căm ghét bản thân thường tạo ra Doppel. Trường hợp những người quá yêu bản thân thì hầu như đều sẽ là Narcis, thứ phép thuật tập trung khiến bản thân trở nên mạnh mẽ. Nhưng đó là thứ ma thuật nhằm chán nhất. Tóm lại, đó là cách nhận thức bản thân, hoặc chính xác hơn thì là định hướng.”

“Còn Haname...”

“Haname là trickster, chủ nhân của khu vườn Bayard.”

“Ồ, bây giờ? Chúng ta sẽ đi gặp...? Trickster đó...?”

“Bình thường cô ấy là người điềm đạm và dễ chịu, thế là được rồi mà?”

Haruhiro cố gắng bước đi cẩn thận hơn. Sau khi được Alice nhắc nhở lúc đầu, cậu đã luôn cẩn thận, nhưng cả ông Suzuki cũng nói rằng nếu động phải vảy ngược của Haname thì sẽ có chuyện kinh khủng xảy ra nên càng cần đề ý.

“... Cá nhân tôi thì muốn nhanh chóng đi tìm đồng đội cơ.”

“Tôi không vội. Nếu cậu muốn thì đi một mình đi.”

“Dù tôi hành động một mình thì nói thật... chẳng thấy có cơ may nào cả.”

“Miễn biết chỗ tháp sắt Thiên Đường thì có thể đi đến bất kì đâu rồi vẫn sẽ quay lại được.”

“Vì thế mà đằng ấy dẫn tôi đến tháp sắt Thiên Đường à?”

“Thỉnh thoảng tôi cũng tử tế mà.”

Haruhiro dừng bước.

Cậu nghĩ xem mình có nên quay lại và đi một mình không.

Nếu Haruhiro bảo mình sẽ đi, có lẽ Alice sẽ ngăn cậu lại. Hoặc biết đâu Alice sẽ nói gì đó rồi đi theo. Có lẽ Haruhiro đang chờ mong điều đó.

Từ khi nào mà mình trở nên yếu đuối thế này? Không, mình vốn dĩ đã luôn yếu đuối. Lúc mới trở thành lính tình nguyện tập sự, nếu không được Manato chỉ đạo, mình chẳng thể làm gì.

Nếu lúc đó mình nỗ lực hết sức mình thì có khi đã không mất họ.

“Alice... Alice C.”

Haruhiro cất tiếng gọi nhưng không phải để bảo Alice đứng lại. Cậu đã quay lưng về phía Alice rồi. Vì không còn nghe thấy tiếng bước chân nên có lẽ Alice đã đứng lại. Dù thế, Haruhiro không quay lại mà chỉ nói “tôi đi đây”.

“Tôi sẽ đi tìm đồng đội.”

“VẬY Ạ?”

“Cả ma thuật của tôi nữa.”

“Ừm, vậy thì cố gắng lên nhé.”

Nếu từ biệt ở đây thì sẽ không bao giờ có thể gặp lại. Haruhiro có dự cảm như vậy. Dù hơi buồn nhưng cậu không hề do dự.

Không phải. Cậu không quay lại bởi cậu cảm thấy nếu làm vậy, quyết tâm của cậu sẽ bị lung lay. Cậu có đắn đo. Nhưng nếu không nghĩ là mình không có chút đắn đo nào, cậu sẽ chẳng thể tiến bước. Vì vậy, cậu tự nhủ với bản thân rằng mình không hề lưỡng lự.

Haruhiro chạm vào chiếc khẩu trang đang dùng để che miệng.

“Cảm ơn vì cái khẩu trang.”

“Không có gì.”

Haruhiro nuốt lại câu “hãy gặp lại nhau ở nơi nào đó” đang chực bật ra rồi bước một bước về phía trước. Khi đã có đà rồi, cậu có thể đi đến bất cứ đâu. Từ giờ cậu sẽ chỉ có một mình, và có lẽ sẽ chỉ có một mình mãi mãi. Ngực cậu tắc nghẹn. Haruhiro thấy sợ, nhưng dù sợ hãi thế nào, chỉ cần đôi chân còn cử động, cậu sẽ có thể tiến lên. *Mình muốn hét to tên đồng đội. Không đời nào có chuyện mình lại quên nữa đâu. Ổn rồi. Mình vẫn nhớ rõ. Nhưng kiềm chế lại đã. Ít nhất là cho đến khi rời khỏi khu vườn Bayard. Mình cần đi bộ bao xa? Hay là nên chạy nhỉ?*

Dù không chạy thì Haruhiro cũng có ý định rảo bước nhanh hơn. Đúng lúc đó...

Có thứ gì đẩy chuyển động ở ngọn đồi trước mặt cậu.

Khoảng cách tầm mấy trăm mét, cũng có thể hơn, nên cậu nhìn không rõ. Có điều, thứ đó hình như đang đi trên con đường nhỏ. Có phải con người không? Hình ảnh Ahiru đột nhiên hiện lên trong đầu cậu. Xem chừng không phải. Nhìn hình dạng thì có vẻ không phải con người. Chẳng lẽ là mộng ma. Alice vẫn còn ở gần đây cơ mà. Nếu là mộng ma thì phải sợ Alice chứ. Vậy đó là bán ma, con người bị mộng ma hấp thụ? Hoặc có thể là Doppel của ai đó. Haruhiro rút dao găm ra và thủ thế.

Đó là... một con nhện. Nhưng chân lại giống xúc tu bạch tuộc. Một con nhện bạch tuộc đầu người.

Tốc độ di chuyển kia chắc chắn không phải chậm. Đúng hơn là khá nhanh. Nó đã đến vị trí chỉ cách cậu bốn, năm mươi mét. Nó to lớn hơn con người, lại còn có nhiều chân, vậy mà vẫn có thể uốn éo đám xúc tu bạch tuộc đó một cách điệu nghệ với tốc độ cao để bút tốc trên con đường hẹp chỉ rộng cỡ năm mươi centimet.

“A ha ha ha ha ha. A ha ha ha ha ha ha ha. A ha ha ha ha. A ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Hình như nó đang cười. Phần đầu là con người nên có thể cười ư? Giọng cười nghe sao mà kinh khủng.

“... Cơ mà...?”

Haruhiro đã có thể nhìn rõ mặt mũi của con nhện bạch tuộc đầu người. Mái tóc cứng quèo. Cặp kính. Cái mũi tẹt. Khuôn mặt góc cạnh. Và cái giọng kia.

“A hi hi hi. Ê hi hi hô hô hô hô hô. Ga ha ha ha ô hô hô ư phư phư.”

“... Kejiman?”

“Doppoooooooooooooooooooooooo~...!”

Nó co đăm xúc tu bạch tuộc lại rồi đuổi phắt ra để nhảy lên. Khoan, đó có thật là Kejiman không? Dù khuôn mặt thì giống Kejiman đấy. Giống như hai giọt nước. Thứ đó chính là Kejiman. Nó không chỉ nhảy lên. Nói cách khác, nó không nhảy lên theo phương thẳng đứng mà hướng về phía Haruhiro. *Chẳng phải nó đang nhảy về phía mình sao? Như vậy mà không tránh thì mình sẽ lãnh đủ.* Đương nhiên, Haruhiro không ngu ngơ đến mức đứng im trong tình huống này. Địa điểm đáp xuống trong dự định của con nhện bạch tuộc trông giống Kejiman chính là vị trí hiện tại của Haruhiro, nên cậu chỉ cần di chuyển là sẽ thoát nạn. Ở đây phải tiến lên trước thay vì lùi lại. Nếu là nơi có thể di chuyển tự do, hẳn cậu đã lăn về phía trước. Nhưng vì không được làm hỏng vườn hoa nên Haruhiro đành cúi thấp người chạy trên con đường hẹp. Kejiman nhảy qua đầu Haruhiro. Mà cậu cũng chẳng biết đó có phải là Kejiman không nữa.

Ở phía sau, một âm thanh tiếp đất kì lạ, ụt át vang lên. Cậu quay lại thì thấy con nhện bạch tuộc giống Kejiman chuẩn bị xoa người và bóng dáng Alice đang từ xa chạy lại.

“Này, không được giẫm lên hoa...!”

Chắc Alice nói với con nhện bạch tuộc giống Kejiman chứ không phải Haruhiro. Cậu không khỏi thắc mắc chẳng biết đây có phải đối tượng hiểu được ngôn ngữ hay không, và đằng nào thì cũng đã muộn rồi.

“Shaaaaaaaaaaa...”

Con nhện bạch tuộc giống Kejiman vừa phát ra âm thanh kì quặc vừa quay sang phía cậu. Xúc tu bạch tuộc của nó thò ra khỏi con đường hẹp và dẫm nát những bông hoa trắng muốt một cách vô tình.

“Haruharuharuharuharuhirorororororororororororooooo oo...”

“Chắc, là anh...”

Thứ này đúng là Kejiman. Hoặc ít nhất cũng đã từng là Kejiman. Cậu hơi muốn khóc. *Trên đời chẳng có mấy gã phiền phức đến mức này đâu? Chuyển động của cái lưỡi khi phát âm rorororororo cũng tởm hết chỗ nói. Mà gã giẫm lên hoa rồi, giờ sẽ ra sao?*

“... Người xem mình đã làm gì kìa...!”

Alice nhảy xổ vào thứ đã từng là Kejiman. Cái xẻng đang vung lên bắt đầu lột vỏ, mấy chục dải da màu đen cuốn lấy thứ đã từng là Kejiman. Chẳng nói cũng biết đó không phải là da thông thường. Nó đã bảo vệ Alice và Haruhiro khỏi cơn lốc xoáy gạch đá vụn. Nó vừa chắc chắn, vừa sắc bén.

Mấy chục dải da màu đen chém vụn thứ đã từng là Kejiman. Chúng chỉ cần lướt qua là đã có thể chém “cựu Kejiman” ngọt như thạch rau câu vậy.

“Ư oa...” Haruhiro bất giác lùi lại.

Thứ đã từng là Kejiman có phần thân của một con nhện khổng lồ cùng chân là xúc tu bạch tuộc. Đầu Kejiman nhô ra bên trên phần thân. Những dải da chém loạn xạ không khoan nhượng, không cần biết đó là phần thân hay xúc tu bạch tuộc. Chỉ một lát nữa thôi là đến lượt cái đầu của Kejiman cũng sẽ bị chặt phăng. Ngay trước lúc đó...

Kejiman *tuột* ra.

Kejiman trần như nhộng như được phóng ra từ phần thân nhện. Cảnh đấy không hẳn là nhìn không giống như Kejiman được con nhện bạch tuộc *sinh* ra.

“Hi! I hi 1 i i!”

Kejiman rơi xuống con đường hẹp rồi bò về phía cậu. Haruhiro lùi ra xa hơn. Hắn đang trần truồng, toàn thân phủ một thứ giống như dịch nhầy nhớp nháp. Mà kể cả có không như vậy thì về cơ bản, hắn cũng là kẻ cậu chẳng muốn lại gần.

“Haruhirorororo. Haruhirororororororororo.
Rorororororororo.”

“Đã bảo đừng có qua đây...!”

“Nói năng lạnh lùng thế...”

Kejiman đột nhiên đứng thẳng dậy.

Con nhện bạch tuộc giờ đã nát bét, mảnh vụn vương vãi khắp nơi.

Alice nhảy qua thi thể con nhện bạch tuộc và gương xẻng.

“... Con người xuất hiện từ mộng ma? Tên này là gì vậy? Haruhiro, bạn cậu đấy à?”

“Không, không phải bạn...”

“Nếu không phải bạn thì là cái gì? Haruhiro? Gọi thử tên tôi xem nàooooo.”

“... Kejiman đúng không?”

“Kejiman là tôi tôi la tôi la tôi la. A la la? Lê lê lê.”

Lưỡi gĩa thè ra khỏi miệng, cử động sang hai bên với tốc độ khủng khiếp. Phía sau cặp kính, nhãn cầu của Kejiman đang xoay vòng vòng. Mạch máu toàn thân gĩa gồ lên phập phồng. Rõ ràng là không bình thường. Thế này thì chịu rồi. Nói thế này có thể vô tình nhưng kết liễu gĩa sẽ tốt hơn. Kejiman có lẽ đã biến thành quái vật, dù không rõ là bán ma hay thứ gì khác. Haruhiro có thể xuống tay hay không? Cậu chẳng tự tin chút nào cả.

“A... Alice...”

Dù thấy rất có lỗi nhưng dựa vào ma thuật của Alice là lựa chọn duy nhất. Tuy nhiên, không cần Haruhiro phải nhờ, chiếc xẻng trong tay Alice đã lột vỏ. *Vĩnh biệt, Kejiman. Tôi không muốn gặp lại anh lần nào nữa. Mà nếu không gặp anh thì mọi thứ đã chẳng thành ra thế này.*

“ΩΩΩΩΩΧΧΧΧΧΧΧΧΩΩΩΧΧΧΧΧΧΧΩΩΧΧΧΧΧΧΧΧΩΩΩΧΧΧΧΧΧΧΧΩ
ΩΩΧΧΧΧΧΧΧΧΩΩΧΧΧΧΧΧΧΧΩΩΩΧΧΧΧΧΧΩΩΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΩΩΩΩΩ
ΧΧΧΧΧΧΧΩΩΩΩΩΧΧΧΧ...!”

“...!”

Haruhiro loạn choạng. Âm thanh ư? Là sóng siêu âm hay là siêu rung chấn? Tai đau đã đi một nhẽ, nhưng cảm giác thăng bằng cũng có vấn đề khiến cậu lảo đảo. Không chỉ mình Haruhiro. Cả Kejiman đang trần như nhộng cũng ôm đầu và ngồi bệt xuống. Đến Alice cũng co quắp lại. Alice hình như đang hét gì đó nghe như, "... Name!" *Name. Name. Là Haname sao? Chủ nhân của khu vườn Bayard này. Trickster. Không được giẫm lên hoa ở nơi đây. Kejiman đã phạm phải điều cấm kị, đã động đến vảy ngược của Haname. Kết quả là thế này à?*

Từ nơi tận cùng của vùng đất, có thứ gì đó đang từ từ toả ra trên bầu trời. Thứ đó nhanh chóng to lên, lấp đầy bầu trời có hoa tiết chấm bi, khuếch đại rồi chiếm lĩnh khu vực đó. Nó không chỉ có một màu và cũng khó nói được đây là màu gì. Màu sắc của nó thay đổi từng giây, lại còn phát sáng nên trông khá giống cực quang. Nhưng rõ ràng là nó khác với hiện tượng phóng điện như cực quang. Vì thứ đó là một vật thể. Mà nó còn đang chuyển động, có khi nói là sinh vật sẽ đúng hơn. Thứ đó giống như một con chim, một con bướm, hoặc một con ngài to đến mức hai từ “khổng lồ” có lẽ vẫn là chưa đủ. Nó đang rộng cánh bay đến, lấp kín cả bầu trời. Chẳng lẽ đó là...

“... Haname?”

Không, không phải đâu nhỉ? Dù gì thì cũng phóng đại quá rồi. Đây không phải bản thân Haname, mà là hiện tượng Haname gây ra bằng năng lực, nói thế nghe hợp lí hơn. Đương nhiên, kể cả vậy đi nữa thì nó cũng khủng khiếp tới mức Haruhiro muốn cầu nguyện rằng chẳng qua là có sự nhầm lẫn nào đó. Không thể tưởng tượng nổi từ giờ mọi chuyện sẽ thành ra thế nào. Haname hoặc cái thứ kiểu như năng lực của Haname đã che kín bầu trời kia trông như đang lượn sóng. Nếu như đó là một con bướm hay con ngài khổng lồ thì có lẽ là nó đang vỗ cánh.

Cậu cảm thấy có gió. Không ngọt. Không khí đang bị hút lên cao.

“Ư hô! Ư hô! Ư hô! Ư hô hô! Ư hô hô hô hô hô!”

Kejiman đang bò bằng cả tứ chi, cố bám trụ trên mặt đất.

“A...”

Cơ thể Haruhiro bị nhấc bổng lên. *Tiên rồi.*

Mình đang bay.

*Mình sẽ **bị thổi bay**.*

Những bông hoa.

Vô số cánh hoa màu đỏ, vàng, cam, tím, xanh lam, trắng hay đỏ nhạt của những bông hoa trong khu vườn Bayard bay tán loạn rồi bị cuốn lên.

“A, khoan...!?”

Haruhiro ra sức vùng vẫy hòng quay lại mặt đất. Nhưng cậu vẫn nổi lên. Haruhiro đang lơ lửng giữa không trung. *Thế này chẳng phải là bó tay rồi à...?*

“Haruhiro...”

Ngay bên dưới, Alice đã cảm xẻng xuống đất. Cái xẻng tróc ra, những dải da màu đen vươn về phía Haruhiro. Có lẽ Alice đang định cứu Haruhiro. *Nhưng không phải nó sẽ cắt mình à? Có sao không vậy?*

Những dải da màu đen cuốn vào Haruhiro nhẹ nhàng đến bất ngờ, như thể ôm lấy cậu. Sau khi kéo Haruhiro xuống, Alice dùng sức ép cậu nằm xuống đất.

“Kyaaaaaaa. Kyuuuuu. Kyoooooo...!?”

Kejiman khoả thân bị hút lên trời. *Mà tại sao hẳn lại đang bơi chứ? À thì dù có biến thành quái vật cũng chẳng thể bơi được trên trời. Kiểu kia có lẽ chỉ là vung chân vung tay, tạo cảm giác như đang bơi thôi.*

Alice biến đám da của cái xẻng thành dạng lều. Chẳng mấy chốc, mấy chục dải da đã đan chặt vào nhau, không có lấy một khe hở nhỏ. Bên trong kín như bưng, cách biệt hoàn toàn với

bên ngoài. Dù bên ngoài, luồng khí bốc lên cao có thổi dữ dội đến thế nào, bên trong cũng chỉ nghe thấy tiếng gió.

“Cỡ này mà làm cô ấy nguôi giận thì tốt. Nhưng không hi vọng lắm.”

“... Chẳng lẽ... thú khổng lồ đó là Haname?”

“Mọi khi thì không như thế. Về ngoài cảm giác như một người phụ nữ thanh lịch. Mỗi tội không có khuôn mặt.”

“Ừm... ra là... không có mặt...”

“Đều là tại cái tên tởm lợm đó đã giẫm lên hoa.”

“Tôi lại thấy chính ra Haname mới đang khiến mọi thứ tanh bành đấy chứ...”

“Khi đã tức lên thì cô ấy chẳng còn phân biệt được gì đâu. Nhưng trong số các trickster thì cô ấy thuộc dạng đỡ lắm rồi.”

Đỡ. Như thế kia mà gọi là đỡ? Thật hả? Trickster đúng là đáng sợ. Mình không muốn dính dáng tới họ đâu.

“Haruhiro.”

“... Ừ?”

“Cậu không hiểu tại sao tôi lại cất công đến chỗ Haname đúng không?”

“Ừm... Nói thật lòng thì... đúng vậy...”

“Dù là mối liên hệ phiền phức vô tiền khoáng hậu đi chăng nữa, nó vẫn tốt hơn nhiều việc hoàn toàn không có mối liên hệ nào. Nếu nghĩ rằng mình có thể sống mà không dính dáng đến bất cứ ai thì cậu nhầm to rồi đấy.”

Khuôn mặt Ranta đột nhiên loé lên trong đầu cậu. Lúc này, ngay cả với một tên như thế, nếu có hấn ở bên, cậu hấn sẽ thấy vững tâm phần nào, không phải, là vững tâm hơn rất nhiều mới đúng. Dù định một mình đi tìm đồng đội nhưng quyết tâm đó của cậu đã lung lay. Cậu nên làm gì đó để vứt bỏ sự yếu đuối hết thuốc chữa này ư? Hay chỉ còn cách chấp nhận bản thân yếu đuối và cứ tiếp tục cố gắng bằng cách này hay cách khác?

Nếu có đồng đội, vai trò của Haruhiro rất rõ ràng, việc đặt mục tiêu cũng dễ dàng và chỉ cần lao về phía mục tiêu đó là mọi

chuyện sẽ ổn. Khi chỉ có một mình, cậu quyết định chuyện gì cũng không chắc chắn và lập tức lung lay.

“Vậy ra đó là cậu nhỉ?”

Alice tự dưng lăm bắm như thế, tay phải vẫn nắm chặt cái xẻng đã lột vỏ, tay trái túm gáy Haruhiro.

“Đứng lên.”

“Ờ?”

Tuy thắc mắc nhưng cậu vẫn vâng lời. Alice vòng tay trái qua eo Haruhiro.

“... Ờ? Cái gì? Sao... ế?”

“Tôi đã cảm thấy có gì đó kì lạ. Sử dụng ma thuật là việc rất tốn sức nhưng lúc có cậu ở cạnh thế này, cơ thể tôi lại vô cùng thoải mái. Tóm lại, ma thuật của tôi đang mạnh lên.”

Cái xẻng đã lột vỏ lập loè ánh sáng đỏ mờ mờ. Khuôn mặt Alice khi bỏ khẩu trang ra sẽ trông như thế nào nhỉ? Suy nghĩ ấy của Haruhiro đã bị đọc vị rồi chẳng? Alice nhìn Haruhiro, hạ giọng như nói thầm.

“Tháo khẩu trang của tôi cũng được thôi. Cậu muốn nhìn mà nhỉ?”

Tay Haruhiro run run. Cậu không do dự. Haruhiro kéo khẩu trang của Alice xuống tận dưới cằm.

“Trông tôi bình thường quá nên cậu cụt hứng hả?”

“... Không.”

“Vụ tìm đồng đội, tôi sẽ giúp, Haruhiro. Nếu ma thuật của cậu có thể giúp được tôi.”

“Ma thuật... của tôi?”

“Tôi đã nói rằng có bốn loại ma thuật còn gì.”

“Tôi mới chỉ được nghe về ba loại là Philia, Narcis và Doppel...”

“Vì loại thứ tư thì tôi cũng mới thấy lần đầu. Resonance.”

“... Và đó là ma thuật của tôi?”

“Đúng vậy. Resonance sẽ gia tăng ma thuật của người khác. Chỉ vậy thôi.”

“Nghĩa là... nếu chỉ có mình tôi thì chẳng làm ăn được gì cả?”

“Hợp với cậu quá còn gì?”

Alice khẽ cười.

Tim cậu đập thình thịch từ nãy đến giờ. Cậu không muốn chuyện đó bị phát hiện. Nhưng Alice chắc chắn đã biết rồi. Alice từng nói mình không xấu. Nói thế mà cũng nói được. Cỡ này cách xa ngàn dặm so với cái mức độ không xấu đấy rồi.

Souma là người lãnh đạo DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) và trong tổ đội của anh có một cô gái elf tên Liliya. Vì là elf nên cấu tạo cơ thể hay khuôn mặt của cô đều khác với con người. Một người sở hữu sắc đẹp vượt bậc.

Nếu buộc phải nhận xét, Haruhiro sẽ nói Alice giống Liliya. Không thể so sánh với những người khác. Hình dáng, kích thước của mũi, mắt, môi thế này mà bảo là không cân đối thì quá nực cười. Một vẻ đẹp như được chúa trời căn chỉnh từng li từng tí để nhào nặn nên. Dường như chỉ cần một hơi thở thoáng qua cũng đủ làm nó sụp đổ, nếu làm hỏng nó sẽ để lại sự tiếc nuối khôn nguôi. Alice nói rằng đã từng bị bắt nạt thậm tệ. Dù là bắt nạt về mặt thể xác, hay về mặt tinh thần, Haruhiro cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của cái đám đã làm tổn thương Alice. Nếu là Haruhiro, chắc cậu sẽ sợ đến mức chẳng dám lại gần. Nếu có thể, cậu không muốn lại gần. Chỉ thỉnh thoảng ngăm nhìn từ xa là đủ.

Rốt cuộc Alice có phải là hiện thực không? Chẳng nhẽ đây quả nhiên chỉ là một giấc mơ? Từ giờ, Haruhiro vẫn sẽ nghĩ đến điều đó hết lần này đến lần khác. Và chắc chắn cậu cũng sẽ có suy nghĩ thế này.

Giá như tất cả đều chỉ là một giấc mơ.

19. Nhìn xem, nước mắt của cô ấy thật đẹp

Shihoru không rõ lắm nhưng tình trạng của mình không tệ. Toàn thân tràn đầy sức mạnh. Nói là trên cả tuyệt vời cũng không ngoa. Thực tế, cơ bắp mình phồng lên như được bơm căng khiến chiếc áo giáp trở nên chật ních. Dù như vậy hơi ngột ngạt nhưng cơ thể lại linh hoạt đến mức thừa sức bù đắp cho chuyện đó. Mình chưa từng trải nghiệm sự linh hoạt này bao giờ... Mà chuyện đó nói đến thế là đủ rồi.

“Shihoru...!”

Kuzaku lớn tiếng gọi tên đồng đội. Âm lượng phát ra lớn khủng khiếp khiến chính cậu cũng hết hồn. Trong khu rừng mà mọi thứ như mặt đất, cây cối, đều đen kịt dù không phải buổi đêm, Kuzaku cầm đại đao đứng đối diện với cô ấy.

“Tĩnh lại đi! Shihoru đâu phải là người như thế!”

“Tại sao?”

Thứ giống như mạng nhện sáng lấp lánh quấn khắp người cô ấy.

Không phải quần áo mà là trên da trần.

Ngỡ như nhìn thấy mà lại không thấy, tưởng rằng không thấy thì lại thấy, hay nói tóm lại, cô ấy gần như không mảnh vải che thân. Rồi còn tóc cô ấy, nó dài như thế hả? Đôi môi căng mọng bóng bẩy, ánh mắt ướt ươn ướt mơ màng.

Rốt cuộc tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này? Kuzaku không biết nói gì hơn ngoài câu “đã có nhiều chuyện xảy ra”. À thì Kuzaku còn chưa nắm bắt được một nửa cái “nhiều chuyện” đó. Rốt cuộc, có lẽ dùng bao nhiêu từ ngữ cũng chẳng thể giải thích được.

“Tớ không phải người như thế ư? Người như thế là người như thế nào? Tại sao Kuzaku lại biết tớ không phải là người như thế? Này? Tại sao?”

“... Thì bởi, Shihoru là đồng đội của tớ! Chúng ta đã cố gắng cùng nhau! Đúng hơn là ở bên nhau trải qua cay đắng ngọt bùi! Vậy mà, đáng vẻ đó...”

“Cậu không muốn thấy à?”

Cô ấy dùng hai tay nắn ngực mình. Hơi thở nghe sao mà chua xót. *Khoan, khoan, khoan, khoan đã, cậu, cậu, cậu đang làm gì vậy?* Kuzaku bất giác định nhìn đi chỗ khác nhưng kìm lại. *Không phải mình muốn nhìn. Ờ không? Bảo là không muốn nhìn thì có lẽ sẽ thành chém gió? Sai rồi. Không liên quan gì đến muốn nhìn hay không.*

“... Cậu lạ lắm, Shihoru! Cậu đang hành xử như mất trí ấy!”

“Có lẽ vậy. Tớ sắp mất trí rồi.”

“Không phải thế! Khỉ thật... Đáng ra phải đi tìm Haruhiro, Merry, Setora với Kiichi, vậy mà đến nói chuyện cũng chẳng hiểu nhau!”

“Chuyện trò này nọ thì sao chẳng được. Tớ chẳng quan tâm.”

Bỗng dưng, cô ấy bật khóc. Tuy nhiên, những giọt lệ lấp lánh liên tục tuôn trào từ hai mắt cô ấy còn chẳng phải chất lỏng. Thực ra, thứ giống như mạng nhện phủ khắp cơ thể trần trụi đó chính là nước mắt.

Dáng vẻ rơi nước mắt đẹp đến ngỡ ngàng, nhưng Kuzaku không thể đắm chìm vào đó được.

Dòng nước mắt tuôn rơi không ngừng ngấm lấy người cô ấy như món trang sức quý bằng kim cương, thậm chí đem lại cho cô ấy vẻ đẹp còn hơn cả thế. Không chỉ vậy, nó vừa phát sáng lấp lánh vừa lăn theo tay chân cô ấy, rơi xuống chất thành đồng dưới chân.

“... Thực sự là chuyện gì đang xảy ra thế này!?”

Kuzaku hạ thấp hông, gương thanh đại đao sẵn sàng. Cơ thể cậu đúng là cử động rất mượt. Từ khi đến đây, không rõ cậu đã đánh gục bao nhiêu con quái vật lạ lùng. Càng chém giết, các

thở cơ càng to lên, cách vận sức cũng trở nên sắc bén. Cơ thể rắn rỏi hơn, sự dẻo dai cũng gia tăng, Kuzaku đã mạnh lên rõ rệt. Kiểu này chắc cậu phải sống được đến ba trăm tuổi. Nhờ vậy, cậu có thể một đường chém hạ hết đám quái vật đến tấn công.

“Tớ thật sự không quan tâm.”

Cô ấy vừa khóc, vừa giơ cánh tay phải lên. Cùng với cử động đó, nước mắt giống như tơ nhện hay kết tinh gì đấy chất đọng dưới chân cô ấy cũng bị thổi về phía Kuzaku. Thứ nước mắt đó rất nguy hiểm.

“Hãy a...!”

Kuzaku dồn hết sức, vùng mạnh thanh đại đao. Dù làm cách nào, cậu cũng không *chém* được nước mắt của cô ấy. Chính vì vậy, cậu mới làm thế này. Cậu vùng mạnh thanh đại đao và tạo nên một cơn gió để đẩy chúng ra chỗ khác.

Áp lực từ cây kiếm thổi bay nước mắt của cô ấy, khi chúng đập vào mặt đất hay cây cối màu đen ở xung quanh, những chỗ đó sáng loá lên rồi *nát vụn*. *Chuyện như thế có thể xảy ra sao? Đáng sợ thực sự. Vậy là sao chứ?* Kuzaku hoàn toàn chẳng hiểu gì.

“... Shihoru, cậu bị làm sao vậy hả...!?”

Cô ấy vẫn đang khóc thút thít, thứ nước mắt hung ác đó liên tục dồn tới chỗ Kuzaku. Kuzaku lùi một, hai bước trong lúc vùng mạnh thanh đại đao, đỡ được đám nước mắt trong đường tơ kẽ tóc. *Nhưng việc mình đỡ được cũng kì quặc chẳng kém gì. Cái sức mạnh này đâu có bình thường chứ? Đã vài lần mình nghĩ rằng đây là một giấc mơ tồi tệ. Nói nghiêm túc, giá như đây thật sự là một giấc mơ.*

Lời bạt

“Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” đã đến tập mười ba.

Tôi đã viết và nghĩ “ra thế, là vậy à” nhưng tiếp theo không biết sẽ thế nào nhỉ? Cái này nếu không viết thử thì không biết được. Tôi hi vọng diễn biến sau đó sẽ không trở nên quá mệt mỏi. Dù gì thì người viết cũng là tôi.

Nhân tiện thì tập mười ba này có cả bản đặc biệt đính kèm drama CD. Kịch bản của drama CD là do tôi viết. Ngay từ đầu, tôi đã mong đạo diễn Nakamura Kyouzuke của anime “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” làm đạo diễn âm thanh nên tôi nghĩ mình sẽ tạo ra một câu chuyện dựa trên cả anime và tiểu thuyết.

Grimgar của đạo diễn Nakamura thấm đẫm tinh thần Grimgar, ngay cả tôi khi xem cũng cảm thấy đó đúng là Grimgar, nhưng quả nhiên vẫn có những chỗ khác biệt với Grimgar của tôi. Đạo diễn Nakamura có

sự nhạy bén, kỹ thuật, tài năng mà tôi không có và đã dùng anime để vẽ nên một Grimgar mà tôi không thể tạo ra. Tôi muốn viết một kịch bản có thể phát huy được điểm đó. Cá nhân tôi cũng muốn nghe một drama âm thanh được thực hiện bởi đạo diễn Nakamura và do dàn diễn viên của anime thể hiện.

Khi viết lời bạt này, tôi vẫn chưa được nghe bản ghi âm hoàn chỉnh nhưng vì đã theo dõi quá trình thu âm, nên tôi có thể tưởng tượng ra sản phẩm khi hoàn thành. Chắc chắn nó sẽ rất tuyệt vời. Các diễn viên cũng nói với tôi rằng họ đã diễn rất vui, kịch bản cũng thú vị. Tôi nghĩ rằng, có lẽ đó không phải là những lời tâng bốc. Nếu được thì các bạn hãy nghe thử nhé. Đặc biệt là các fan của Grimgar bản anime, nếu không nghe thử thì chắc chắn các bạn sẽ hối hận đấy.

Sau khi tham gia chế tác anime, tôi có thêm nhiều cơ hội tiếp xúc với công việc tạo ra thứ gì đó cùng nhiều người khác. Tôi thích công việc của một tiểu thuyết gia có thể gần như hoàn thành mọi thứ một mình, nhưng lại một lần nữa cảm nhận được sự thật rằng tôi có thể tiếp tục công việc đó là nhờ sự hỗ trợ của rất nhiều người. Những ngày tháng mượn sức người khác để leo lên ngọn núi không thể leo một mình và có thể ngắm nhìn một quang cảnh mới mẻ cũng vô cùng kích thích. Tôi định sẽ đem trải nghiệm này vào trong tiểu thuyết của mình nên các bạn hãy đón đọc tập tiếp theo, nơi có lẽ... nhóm Haruhiro sẽ quây một trận tung trời ở *thế giới bên kia*.

Sau đây, với muôn vàn tình yêu thương, tôi xin gửi lời cảm ơn từ tận đáy lòng tới biên tập viên Harada, họa sĩ Eiri Shirai, designer của KOMeworks, ngoài ra là những người liên quan đến việc chế tác và kinh doanh cuốn sách này cùng tất cả các bạn, những người hiện đang cầm cuốn sách này trên tay. Hôm nay tôi xin dừng bút tại đây. Tôi rất vui nếu có thể được gặp lại các bạn.

Ao Jyumonji

[1] Xem lại tập 12.

[2] Yume trong tiếng Nhật có nghĩa là giấc mơ.

[3] Hán Việt là Vũ Quỷ Kì Ngư, có thể hiểu là Cá cờ quỷ có cánh.

[4] Id và cái giếng trong tiếng Nhật đều đọc là ido nên Haruhiro mới hiểu nhầm.

[5] Alice xưng là boku (đại từ nhân xưng thường dùng cho nam giới) nên Haruhiro mới thắc mắc vì từ trước vẫn nghĩ Alice là con gái.

[6] Một sự tôn sùng quá mức.

Table of Contents

1. Giấc mơ, tự do và đường chân trời
 2. Khoảng cách từ nơi chúng ta đang ở
 3. Cách sống
 4. Lời nói ngày hôm đó
 5. Xác định độ tinh khiết của sự tồn tại
 6. Nếu du hành
 7. Hãy dừng thời gian lại
 8. Bí ẩn Leslie
 9. Đây là lúc để cười à
 10. ROOMS
 11. Không ngờ tới
 12. Âm ảnh
 13. Another way
 14. Mập mờ tôi và cậu
 15. Giữ nguyên gương mặt thật
 16. Nhiều mặt nhân cách
 17. Thú biến đổi và thú không biến đổi
 18. Ma thuật
 19. Nhìn xem, nước mắt của cô ấy thật đẹp
- Lời bạt